Sue Peters

106

O pereche potrivită

Editura ALCRIS

SUE PETERS

O PERECHE POTRIVITĂ

Coperta : ANDY

Această carte a fost publicată pentru prima dată în limba engleză, sub titlul : MAID FOR MARRIAGE

SUE PETERS

O PERECHE POTRIVITĂ

Traducere din limba franceză de

MIHAIL MININ

BUCUREȘTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN : 973-9197-82-5
Colecţia „EL şi EA"

CAPITOLUL I

— De trei ori domnișoară de onoare ! Scumpa mea Diane, ar fi timpul să te gândești la propria ta căsătorie.

Oliver schiță o grimasă ștrengară în timp ce trăgea de o buclă brună și mătăsoasă care ieșea de sub fileul de păr ornat cu flori artificiale, ce-i acoperea capul surorii sale. Ca de obicei, el nu rezista tentației de a o tachina.

— Încetează, o să mă ciufulești ! izbucni Diane. Mi-a trebuit o jumătate de oră să-mi fixez chestia asta oribilă pe creștetul capului. Și renunță să-mi împuiezi urechile cu prostiile astea în legătură cu căsătoria ! Mama mi-a făcut deja suficientă morală pe tema asta, și numai eu știu cât am pătimit până am scăpat de ea.

Cu prudență, tânăra se trase înapoi cu un pas în timp ce-și proteja prețioasa cunună cu mâna. Această mișcare rapidă o dezechilibră și era cât pe ce să răstoarne farfuria de prăjituri pe care o ținea în mână.

— Aș putea eventual să-i dau porția mea lui Scruffy, spuse ea gândind cu voce tare. Cred

că îi va place prăjitura de migdale cu glazură de zahăr.

Eliane, soția lui Oliver – care din cauza sarcinii avansate se instalase pe unul din puținele scaune destinate invitaților – îi adresă tinerei sale cumnate o privire mustrătoare.

– Ce idee, Diane! exclamă ea. Nu se dă nici o bucățică din prăjitura tradițională unui câine! Prăjitura asta are o valoare simbolică: tu trebuie s-o mănânci sau, dacă nu se poate altfel, s-o așezi sub pernă ca să-l visezi pe viitorul tău soț.

– Tu l-ai visat pe Oliver înainte să te măriți cu el? întrebă Diane, zeflemitoare.

– Desigur. Dar, oricum, de la întâlnirea noastră din liceu, noi nu făceam decât să ne gândim unul la celălalt.

Această replică entuziastă îi smulse Dianei un surâs ironic și oarecum sfidător. Idila dintre fratele ei și Eliane îi părea atât de banală și convențională! Ca și aceea, dealtfel, a surorii sale mai mari, care urma să se mărite chiar în acea dimineață.

Gânditoare, Diane își întoarse privirea pentru a o observa pe mireasă care, cu un surâs crispat pe buze, îi primea pe cei din urmă invitați. Aproape că putea să ghicească cuvintele prietenoase cu care ea li se adresa. Bob era un băiat delicat, ca atâția alții, dar în ochii lui Diane nu exista nimic în ființa lui care să exprime pasiune. Dealtfel, nu era oare acesta comportamentul multora dintre bărbați?

La douăzeci şi trei de ani, tânără femeie nu avea nicidecum intenţia să-şi lege existenţa de un bărbat insipid, pentru simpla plăcere de a purta verighetă. Totuşi cu un an în urmă, ea fusese cât pe ce să se abată de la această regulă. Îl întâlnise pe Alan şi, timp de câteva luni, el reuşise s-o facă să uite de straşnicele ei hotărâri. Până când ea îi descoperise adevărata faţă...

Alungând aceste gânduri neplăcute din minte, Diane se întinse cu nonşalanţă.

— Foarte bine, o să mănânc prăjitura, spuse ea cu resemnare. Oricum, nu poate fi vorba s-o strecor sub pernă !

La rândul său, Eliane lăsă să-i scape un suspin în care amuzamentul se amesteca cu exasperarea.

— N-am întâlnit vreodată pe cineva atât de refractar la iubire ! izbucni ea.

— Nu-i nici o ruşine să vrei să rămâi celibatară.

Cu vioiciune, Diane îşi plecă faţa pentru ca cumnata ei să nu remarce roşeaţa uşoară care-i apăruse în obraji. Din fericire, familia ei nu ştia nimic despre Alan.

— Câtă încăpăţânare ! continuă Eliane. Ştii, Diane, dacă nu iei seama, vei sfârşi fată bătrână !

— Nicidecum !

Şi, ca pentru a-şi dovedi indiferenţa, Diane muşcă cu poftă din bucata ei de prăjitură.

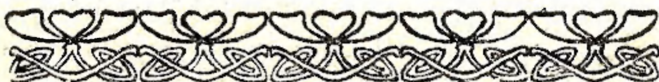
– Totuși, nu-ți lipsesc prilejurile, îi atrase atenția Eliane pe un ton de reproș. Locuiești într-un oraș universitar unde se vântură studenți, unii mai seducători decât alții și care promit pe deasupra un viitor strălucit. Ce-ți poți dori mai mult ? Și să nu-mi spui că n-ai ocazia să-i întâlnești ; ești invitată la fiecare reuniune. Și asta, nu numai pentru că tatăl tău predă la facultate...

– Fără a mai pune la socoteală că mama noastră este o pețitoare îndârjită ! adăugă Oliver cu maliție. Dar Diane nu are nevoie de asta. Cunosc pe câțiva care ar fi în stare de orice pentru un surâs de-al ei !

Diane ridică din umeri, dar Eliane, dornică s-o convingă pe tânăra ei cumnată, își permise să insiste :

– Niciunul n-a reușit deci să te atragă ?

Pentru a evita răspunsul, Diane se grăbi să înghită ultima îmbucătură de prăjitură. Cuvintele lui Eliane trezeau în ea penibile amintiri vagi. Da, exista un bărbat care o făcuse să-i tresalte inima. Dar și acum, amintirea lui Alan o umplea de amărăciune. Alan se pricepuse s-o înșele și s-o determine să vadă viitorul într-o nouă lumină, dar ea învățase pe propria-i piele că el nu va juca nicicând vreun rol serios în existența ei.

Alan era unul dintre arhitecţii angajaţi să restaureze faţada universităţii. Chiar din clipa când o zărise pe tânăra care traversa în fiecare seară campusul pentru a se înapoia acasă la ea, el începuse să-i facă curte.

Obişnuită cu avansurile stângace ale băieţilor de vârsta ei, Diane se simţise flatată de admiraţia acestui bărbat mai matur, atât de cultivat şi de sigur pe el. Subjugată de iscusitul vrăjitor cu maniere rafinate, crezuse că găsise în el pe eroul care-i apărea des în visurile de adolescentă. Cu timpul, îi scăzu entuziasmul...

Într-o zi, el o dusese să cineze într-un restaurant şic din Londra. Petrecuseră o seară foarte agreabilă, până în momentul în care soţia lui Alan dăduse buzna în local, furioasă şi... însărcinată ! Luni întregi după aceea, la amintirea scenei groaznice care urmase Diane s-a simţit dezgustată.

— Păi, Alan... mi-ai spus că... îngăimase ea.

— Nu s-a pus niciodată problema căsătoriei între noi, Diane ! răspunse el, cu aer jenat.

Şi, cu o scuză vagă, el se ridicase în grabă pentru a-şi urma la repezeală soţia ofensată, părăsind-o pe Diane cu o laşitate care nu-i prea făcea onoare.

Astăzi, tânăra femeie trebuia totuşi să recunoască faptul că adevărul se prezenta exact

aşa : cu toate că Alan nu-i promisese ceva, ea avusese încredere în el și nu se îndoise nici o clipă că o va cere în căsătorie. Or, el intenționase cu totul altceva : scurte întâlniri în pripă, în hoteluri sordide de cartier, și o legătură ascunsă cu prețul minciunilor permanente.

Așa vedea el viitorul lor în comun ! În prezent, Diane își reproșa lipsa de discernământ. O asemenea naivitate se învecina cu prostia, și își dădu seama cu părere de rău că frivolitatea lui Alan și modul său de viață foarte superficial îl predispuneau la legături extraconjugale.

Din fericire, nimeni nu asistase la această scenă umilitoare. Cine știe ce-ar fi zis maică-sa descoperind motivul necazului ei.

A fost nevoie de mai multe luni pentru ca Diane să-și revină din această decepție sentimentală. Cu inima frântă, cedase unei tristeți profunde pe care, din mândrie, se forțase s-o ascundă celor din jur. Noroc că firea ei dinamică și bucuria de a trăi fuseseră mai puternice, dar ea își jurase să nu mai facă greșeala asta. Toți bărbații erau niște brute !

Iubirea părea a fi un sentiment amăgitor care provoca doar suferință ! Niciodată nu se va mai lăsa înșelată astfel. Pe viitor va duce o viață independentă.

Totuși, zilele îi păreau anoste. Ea nu avea o idee precisă despre felul în care înțelegea

să-și conducă existența, dar știa cel puțin un lucru : voia să descopere lumea și să se delecteze cu frumusețea peisajelor necunoscute. Nimic nu se compara, într-adevăr, cu călătoriile pentru a uita de o decepție în iubire... Ea urma să se arunce în vâltoarea aventurii și să trăiască experiențe exaltante, la marginea universului !

Printr-o fericită coincidență, primise la vremea aceea o propunere de angajare, chiar la momentul potrivit. Până să-și termine studiile la universitate, ea efectuase un stagiu la firma de tranzacții cu opere de artă a lui Bill Williams, și acesta din urmă, foarte mulțumit de serviciile pe care ea i le adusese, îi oferise o angajare definitivă.

Pentru Diane, soluția era ideală. Nu numai că-i permitea să-și dobândească independența financiară, dar în plus, îi dădea ocazia să-și satisfacă pasiunea pentru călătorii.

— Desigur, nu prea vei sta pe-acasă, o avertizase Bill. Și mă grăbesc să te previn că meseria aceasta nu este potrivită cu viața de familie.

— Cu atât mai bine, deoarece n-am intenția să-mi întemeiez un cămin ! replicase ea.

Cu toate că vehemența aceasta îl uimise pe Bill, el nu se dăduse de gol și, chiar în ziua următoare, cu o bucurie nespusă, Diane semna contractul ei de angajare.

Vocea lui Oliver o smulse pe tânără din meditațiile ei.

– Mă bizui pe mama pentru a te face să te răzgândești, Diane ! izbucni el. Acum că Jane s-a măritat, e rândul tău să te căpătuiești, iar mama se va ocupa de asta, încrede-te în ea ! Uite, pariez pe o sticlă cu șampanie că la anul, tu vei urma la altar.

Diane se mulțumi să râdă ciugulind ultimele firimituri de prăjitură din farfurie.

– Țin pariul, replică ea. Dar n-ai nici urmă de șansă, frățioare. Vezi tu, sunt o celibatară convinsă, și înainte ca mama să-și revină de pe urma organizării acestei harababuri...

Ea schiță un gest către mulțimea care se înghesuia sub copertina unde fusese amenajat bufetul.

– ... voi fi deja în drum spre India.

– Poți scăpa de mama, dar nu și de săgețile lui Cupidon, declară Eliane. Ești atât de drăguță încât pretendenții se îngrămădesc în jurul tău. Într-o bună zi, vei întâlni pe cineva potrivit.

– Nu și dacă îl pot evita, te asigur ! N-am nici un chef să renunț la călătorii pentru a mă instala într-o căsuță cochetă în care o să mor de plictiseală în compania unui flăcău a cărui singură ambiție va fi să-mi umple casa de copii !

— Oh, Diane ! Exagerezi !

Amuzată de indignarea cumnatei, Diane surâse ştrengăreşte. Această viziune un pic caricaturală a existenţei unei perechi de tineri căsătoriţi se situa extrem de departe de viaţa ei actuală, şi ea se felicita pentru asta.

Datorită meseriei sale, călătorea fără încetare. Ocupaţia ei consta în a repatria în numele lui W. W. — firma la care lucra — antichităţile şi piesele de colecţie pe care clienţii doreau să le vadă sosind cu bine. Diane se preocupa de formalităţile vamale şi veghea la bunul mers al operaţiunilor de ambalare şi escortare. Adesea asistată în această sarcină de un om de legătură local, pe care Bill Williams nu neglija să i-l asocieze, tânăra trebuia să se ocupe în plus de respectarea măsurilor de siguranţă, indispensabile atunci când transportul se compunea din obiecte preţioase.

Bineînţeles, serviciul acesta costa foarte scump. W.W. nu gira decât afacerile importante, iar seriozitatea agenţiei atrăgea încrederea celor mai exigenţi clienţi : anticari şi bijutieri de renume internaţional apelaseră la prestaţiile lui foarte scrupuloase.

În faţa unui asemenea succes, Bill Williams hotărâse recent să-şi extindă activitatea organizând expoziţii. Următoarea manifestare era prevăzută pentru sfârşitul lunii, şi el trebuia încă să colecteze din cele patru colţuri ale lumii piesele destinate viitorilor cumpărători. Iată de

ce Diane trebuia să se deplaseze în India la sfârşitul săptămânii viitoare.

Era vorba de prima ei mare călătorie. Până în prezent, Bill o cantonase pe continentul european, şi Diane nu călătorise mai departe de Italia.

De aceea, nu mică îi fu surpriza atunci când Bill o convocase într-o dimineaţă în biroul lui pentru a o trimite la Delhi !

Delhi... Diane nu îndrăznea să creadă într-un asemenea noroc, la început crezuse că patronul se distra pe seama ei. Dar el îi demonstră repede că se înşeală.

— A sosit vremea pentru dumneata să zbori cu propriile aripi, Diane, declarase el, amuzat de entuziasmul colaboratoarei lui.

Indubitabil, în cazul acesta era vorba de o modalitate ocolită pentru a aduce omagiul eficacităţii şi simţului de răspundere al tinerei iar ea, încântată, trebuise să se stăpânească pentru a nu-i sări în braţe.

— În ce va consta misiunea mea ? întrebase ea.

— Expoziţia va avea ca temă artizanatul de-a lungul secolelor. Va fi sponzorizată de Breasla Bijutierilor şi va cuprinde mai ales piese de giuvaergerie, ca şi vase antice din metal. Ele vor veni din Egipt, din India, Japonia, Rusia şi,

bineînțeles, din Europa. În ceea ce te privește, un om de legătură te va întâmpina la Delhi.

— Ce mijloc de expediere vom utiliza ?

Întrebarea își avea importanța ei : mărimea și greutatea obiectelor transportate influenţau nu numai modul de ambalare al obiectelor dar și transportul care, după caz, se efectua pe calea aerului sau pe mare.

— Avionul, răspunse Bill fără să ezite. Dumneata va trebui să însoțești o colecție de bijuterii care va încăpea cu uşurinţă într-o valiză. Am auzit spunându-se că unele dintre aceste piese au aparţinut unui maharajah, deci să nu le rătăcești !

Ca răspuns la această butadă, Diane izbucnise în râs.

— Nu vă temeţi, voi fi cu ochii pe ele, îi replicase ea. De fapt, unde se va ține expoziția ?

— În Anglia, dar încă n-am stabilit locul. Cineva mi-a sugerat să închiriez Parcul Național al Expozițiilor aflat în apropiere de Birmingham...

Diane cunoştea amplasamentul. De obicei Bill nu înceta cu laudele despre imensele localuri, dar în ziua aceea, ea sesiză o anumită reţinere la patronul ei.

— Aveţi altă idee ?

— Locul este ideal pentru majoritatea târgurilor, dar nu și de data aceasta. Mai întâi

de toate nu vom avea nevoie de atâta spaţiu, expoziţia nu va fi deschisă marelui public şi intrarea se va face numai pe bază de invitaţie.

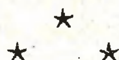
– Am impresia că vor fi mai multe obiecte expuse decât vizitatori !

– Cu o colecţie de o asemenea valoare, va trebui să ne arătăm prudenţi şi să reducem riscurile de furt la minimum. Vor fi acreditaţi doar specialiştii. Nu vom invita decât câţiva colecţionari particulari. Pe de altă parte, nu ne vom putea mulţumi cu o sală de mici dimensiuni în care bijuteriile n-ar putea fi expuse cum se convine. E nevoie de un cadru demn de prestigiul firmei W.W. !

– În cazul acesta, de ce să nu alegem castelul Windsor ?

Gluma îi smulse un surâs lui Bill.

– Bună idee, o să mă gândesc la asta ! exclamase el. Atunci, Diane, nu pierde timpul. M-am ocupat de viza dumitale, iar dumneata va trebui să te îngrijeşti de vaccinările obligatorii. După cunoştinţa mea, sunt în număr de patru, şi toate sunt foarte dureroase !

Bill avusese dreptate în legătură cu vaccinurile, dar, sosind la Delhi, Diane se gândi că aventura merita pe deplin această mică neplăcere. Îndată ce pusese piciorul pe pământ

indian, ea se simți complet înstrăinată. După cum fusese prevăzut, omul de legătură angajat de Bill venise s-o întâmpine la aeroport.

– Sunteți Diane Tredinnick, nu-i așa ? se interesă el. Mă numesc Zakir. Ați călătorit bine ?

– Excelent, mulțumesc.

– Poate doriți să luați ceva înainte de a ne îndrepta spre hotel ?

– Nu, am mâncat deja în avion.

Atent, el apucă valiza tinerei și își croi drum prin mulțimea animată care se înghesuia în hol. Aproape de rampa de debarcare, se îmbulzeau niște amatori de chilipiruri, în speranța de a cumpăra de la călători lucruri scutite de vamă, și unul dintre ei o acostă pe Diane. Văzând că ea nu avea nimic să-i propună, o abandonă repede, mutându-și atenția spre ceilalți pasageri.

Zakir se îndreptă către parcarea aeroportului unde își garase mașina închiriată. Așeză geanta de voiaj a Dianei în portbagaj, apoi deschise portiera pentru însoțirea lui.

– O să trecem prin centru ; astfel veți putea admira zona veche a orașului, declară el. La ora asta, străzile vor fi poate un pic aglomerate, dar oricum, vom ajunge mai repede decât dacă am circula pe la periferie.

Călătoria se desfășură în tăcere și Diane mulțumi în gând călăuzei pentru asta : voia să-și concentreze întreaga atenție asupra priveliștii care defila sub ochii ei. Niciodată nu văzuse atât de multă lume ! Pe lângă Delhi, Parisul

părea aproape un sat. Circulația era atât de intensă încât înaintau la pas. Zakir trebuia să se strecoare printre vehicule de tot soiul : automobile, șarete trase de boi sau motorete, care se încrucișau și se depășeau fără să ia în seamă câtuși de puțină regulile de circulație. Depășiră chiar și o motocicletă cu ataș conceput pentru două persoane care se clătina sub greutatea unei familii numeroase și înainta pe șosea într-un echilibru instabil, gata să se răstoarne.

Curând, Zakir părăsi arterele principale angajându-se pe niște străduțe întortocheate unde mulțimea era atât de compactă încât părea imposibil de circulat.

— Trebuie să ne întoarcem ! exclamă Diane. Nu vom putea trece niciodată pe aici !

— Așa credeți ?

Cu un aer ironic, Zakir apăsă brusc pedala de accelerație, apăsând totodată pe claxon. Mașina țâșni înainte în timp ce un zgomot asurzitor îi sfredelea timpanele lui Diane. Trebui să-și astupe urechile și fu cât pe ce să scoată un strigăt de groază văzând vehiculul năpustindu-se spre trecători. Dar, spre marea ei surpriză, aceștia se dădură la o parte cu docilitate, rânduindu-se de-a lungul trotuarului. La prima vedere, condusul mașinii la Delhi se supunea unor reguli foarte precise, necunoscute occidentalilor, dar în definitiv, foarte eficace...

— Atenție ! țipă Diane totuși atunci când un puști cutezător se avântă în fața mașinii.

Stăpân pe sine, Zakir trase un pic de volan și trecu foarte aproape pe lângă copil, fără să-l atingă. Cu o altă deviere bruscă, evită o vacă ce se îndrepta agale spre o tarabă cu fructe și, îngrozită, Diane se prinse cu putere de portieră. Ar fi dorit să închidă ochii până la hotel, dar curiozitatea îi învingea spaima : nu voia să piardă absolut nimic din acest spectacol.

Strada oferea într-adevăr o paletă de culori vii care uimea privirea : sariuri multicolore înveșmântând siluetele grațioase ale femeilor indiene, turbane cu legături complicate ce acopereau fruntea bărbaților, eșarfe fluturând în vânt ca niște aripi de fluturi... Diane avea impresia că era purtată de un vârtej de culori care o îmbătau și o subjugau. Din dughenele lor ticsite cu obiecte bizare, negustorii interpelau trecătorii cu strigăte puternice, făcând reclamă dulciurilor în speranța de a atrage clienți. Mărită de zgomotul claxoanelor, această zarvă surprinzătoare aproape că te amețea.

— Mă tem că o să suferiți din cauza căldurii, spuse Zakir după un moment. Peste câteva zile, temperaura va scădea și clima va fi mult mai plăcută, dar până atunci, va trebui să vă obișnuiți cu ea.

— Oricum, nu intenționez să stau prea mult la Delhi, declară Diane. Voi rămâne cel mult două zile, timp în care să perfectez formalitățile necesare.

Zakir păru surprins şi fu cât pe ce să adauge ceva, dar, în ultimul moment, se răzgândi şi se cufundă în muţenia sa. Perplexă, Diane intră la bănuială. Un incident oarecare o obliga să-şi prelungească şederea ? Nu, Bill ar fi avertizat-o...

Apoi îşi aminti că dispunea de un bilet de avion pe care nu era precizată data de întoarcere, ceea ce însemna că patronul ei luase în considerare o asemenea eventualitate. Dar fără îndoială era vorba de o simplă măsură de precauţie, pentru cazul în care negocierile ar dura mai mult timp decât fusese prevăzut. Ca organizator zelos ce era, Bill nu lăsa niciodată nimic la voia întâmplării, luând întotdeauna măsuri pentru ca misiunile agenţilor săi să se desfăşoare ca pe roate. Nu exista deci motiv de nelinişte.

Blocată chiar în mijlocul unei răspântii, maşina stătu pe loc câteva clipe în faţa tarabei unui negustor de mirodenii şi o aromă delicioasă învălui habitaclul. Încântată, Diane se aplecă în afară, dar curând circulaţia se reluă şi, deranjată de gazele de eşapament, tânăra se grăbi să ridice geamul. Câteva minute mai târziu, o luară pe o alee largă mărginită de arbori care oferea un contrast impresionant faţă de străduţele cartierelor populare pe care tocmai le străbătuseră.

Cu fațada sa impunătoare care se ridica în mijlocul unui parc imens, hotelul ultramodern ales de Zakir garanta confortul pretins de turiștii occidentali.

— Sper că aici vă veți simți în largul dumneavoastră, declară el parcând în fața holului de la recepție.

Nici o clipă ea nu se îndoi de asta. Fu condusă într-un luxos apartament mobilat cu gust, care se compunea din două încăperi alăturate — o cameră și un salon — ai căror pereți de culoare deschisă erau împodobiți cu picturi plăcute, desigur executate de artiști din partea locului. Un buchet de flori trona pe scrin și degaja un parfum proaspăt și discret.

Din păcate, Diane nu prea avea timp de acest cadru încântător. Zakir trebuia să revină o oră mai târziu pentru a o însoți la bancă să inspecteze colecția de bijuterii. Tânăra se grăbi să facă duș, apoi se schimbă și savură un ceai slab pe care servitorul de etaj veni să i-l aducă în apartament.

Atunci când Zakir reveni la ora stabilită, Diane îl aștepta cu calm în salonul hotelului.

— Vom ajunge numaidecât, o asigură el. La ora asta, străzile vor fi cu siguranță libere. Nu mințea căci, abia trecură douăzeci de minute și ei pătrunseră în holul climatizat al băncii. După căldura sufocantă care domnea afară,

Diane aprecie la justa sa valoare răcoarea binefăcătoare a încăperilor. Un funcționar îi conduse până la sala tezaurului și tânăra putu să admire bijuteriile pe care urma să le ducă cu sine în Anglia.

Expuse în casete căptușite cu catifea neagră, scânteiau cu mii de licăriri sub lumina rece a neoanelor, și Diane avu dintr-odată impresia că se găsește în peștera lui Ali-Baba. Sub privirea ei uluită erau dispuse pandantive delicate încrustate cu pietre prețioase, ca și miniaturi fine. Existau, de asemenea, cercei și inele care rivalizau în strălucire și ar fi constituit lesne o sumă de bani exorbitantă.

– Ce splendoare ! izbucni ea. Mi-aș dori să fiu destul de bogată pentru a-mi oferi cel mai ieftin inel din colecție !

Pronunțase aceste cuvinte cu un pic de melancolie și Zakir izbucni în râs.

– Asta-i o nebunie pe care nu vom putea să ne-o permitem vreodată nici dumneavoastră, nici eu ! exclamă el. Dar analizați latura practică a lucrurilor : nu veți răspunde de aceste minunății decât preț de câteva ore, în timp ce fericitul lor proprietar va tremura toată viața de teama că va fi prădat.

– Nu m-am gândit la asta, dar aveți dreptate.

– Desigur, veți beneficia de o escortă pe timpul călătoriei de întoarcere.

Această practică era curentă la W.W. Uneori, Bill angaja el însuşi gărzi de corp care să însoţească agentul, dar cel mai adesea, clienţii scrupuloşi furnizau propria lor echipă de pază pentru a veghea la transportarea obiectelor preţioase în condiţii de siguranţă. Se întâmpla totuşi ca alţii, mai fatalişti, să prefere încheierea unei poliţe de asigurare pentru cazul în care lucrurile ar lua o întorsătură rea.

Gânditoare, Diane îşi îndreptă din nou atenţia spre giuvaeruri şi se felicită că, din întâmplare, clientul alesese prima modalitate. Ea nu se îndoia de capacităţile ei, dar experienţa o învăţase cât de vulnerabil putea fi un agent izolat şi ce pradă uşoară devenea pentru persoanele rău intenţionate. În aceste condiţii, faptul că se ştia escortată o liniştea.

— Am uitat să precizez un mic amănunt, reluă Zakir. Colecţia nu este completă şi alte piese vor sosi mâine să i se adauge. Până atunci, sper să fi obţinut semnăturile oficiale autorizând transportul.

— Anunţaţi-mă îndată ce totul va fi în regulă, ca să-mi pot efectua rezervarea la avion cât mai curând. Voi rămâne în camera mea de la hotel până ce îmi veţi da de ştire.

— Oh, e inutil ! Oricum, asta va lua o bună parte din zi, şi ar fi păcat să nu profitaţi de ea pentru a vizita oraşul.

— Sunt convinsă de asta, dar n-am venit aici în voiaj de plăcere. Din măsuri de siguranţă, e mai bine ca bijuteriile să ajungă în Anglia cât

mai repede posibil. Dacă mi-ați telefona pe timpul absenței mele, asta ar risca să întârzie operațiunile.

În plus, oricât de mare i-ar fi fost dorința de a vizita Delhi, Diane nu era de acord să-i trădeze încrederea lui Bill. Din onestitate, era datoare să fie pregătită să sară în primul avion. N-o plătea ca să hoinărească prin buticuri, mâncând înghețată !

— Nu vă neliniștiți din pricina asta, declară Zakir. Chiar dacă restul colecției ar sosi în cel mai scurt timp — ceea ce la urma-urmei, m-ar mira foarte tare — escorta dumneavoastră nu va fi oricum disponibilă până joi.

Diane făcu un calcul mental rapid.

— Dar asta înseamnă cinci zile ! exclamă ea.

Iar ea intenționase să facă o călătorie de scurtă durată ! Hotărât, India îi rezerva multe surprize...

— Nu putem grăbi lucrurile ? sugeră Diane, plină de speranță. Dacă aș izbuti s-o conving pe persoana care mă va însoți...

— Nu contați pe asta ! E vorba de Luke Ransom. Desigur ați auzit deja de el.

— De Luke Ransom, celebrul anticar ?

— În persoană. Nu l-ați întâlnit până acum ?

— Nu, dar reputația lui este cunoscută.

Perplexă, tânăra reflectă câteva secunde încercând să-și adune gândurile. În anturajul foarte restrâns al comerțului cu obiecte de artă, Luke Ransom era mare și tare. Comorile neprețuite care treceau prin mâinile lui erau des-

tinate unor milionari care-și puteau satisface orice capriciu. Expert de renume internațional specializat în porțelanuri și argintărie, el cutreiera pământul în căutare de piese unicat pe care le dirija spre buticul lui din Londra, situat într-un cartier elegant al Capitalei...

Luke Ransom era o celebritate, și cu toate astea, Diane nu-l întâlnise niciodată în timpul misiunilor sale precedente. De fapt, se ocupa el însuși cu tranzitarea mărfurilor, fără îndoială pentru că nu-i considera pe agenții de tranzacții demni de încredere, așa cum proceda W.W.

În ochii Dianei, un astfel de comportament dovedea un orgoliu nemăsurat. Ea își aminti că într-o zi, trecând prin fața faimosului butic purtând numele anticarului, se oprise din curiozitate în dreptul vitrinei. Acolo erau expuse puține obiecte, dar calitatea predomina. O vază îi reținuse îndeosebi atenția Dianei : o piesă din porțelan datând de mai multe secole, cu proporții elegante, care fusese așezată pe o etolă de mătase aranjată sofisticat. Culoarea țesăturii aducea cu nuanța ornamentului încrustat pe vas și, astfel pus în valoare, acesta atrăgea privirea ca un magnet.

Fascinată de frumusețea vazei, Dianei îi fusese greu să-și întoarcă privirile de la ea. Evident, un lucru atât de vulgar precum o etichetă afișând prețul nu-și avea loc în vitrina lui Luke Ransom, dar ghiceai fără greutate că exponatele valorau adevărate averi. Cu un sus-

pin de regret, Diane își continuase drumul gândindu-se la fericitul nabab în stare să-și ofere o splendoare de acest gen. Dar oare vasul era de vânzare ? Cine ar fi vrut să se despartă de un astfel de obiect după ce l-a avut în posesie ? Poate Luke Ransom făcea parte dintre acei colecționari avizi care refuză să se despartă de comorile lor...

Amuzată de gândul acesta, Diane se întrebă cum arăta anticarul. Nu văzuse niciodată în ziare o fotografie de-a lui, fapt ce nu era deloc surprinzător căci, oricine știa, el se ferea de presă și-și ocrotea cu înverșunare viața particulară. Totuși, tânăra nu avea nici o dificultate în a și-l imagina : dată fiind amploarea talentului lui — fără îndoială fruct al unei îndelungate experiențe — trebuia să fie vreun bătrân încărunțit și ramolit de ani. Și când te gândești că urma s-o însoțească pentru a veghea asupra colecției ! Mai bine s-ar ruga pentru ca totul să se desfășoare fără probleme decât să conteze pe protecția nesigură a anticarului...

Dusă pe gânduri, Diane nu-și dăduse seama că Zakir închisese casetele. Una câte una, el le întindea funcționarului băncii care le puse la loc și încuie seiful.

— Există cu siguranță un mijloc de a grăbi plecarea, îi spuse ea lui Zakir atunci când se înapoiară la mașină. Sunt în stare să mă în-

torc fără dl. Ransom dacă este ocupat altundeva.

– Dl. Ransom se află deja de câteva zile în India. El revine dintr-o călătorie în Japonia unde a negociat niște porțelanuri în contul unui client, dar deocamdată, cred că stă acasă la un vechi prieten.

Termenul de „vechi prieten" îi confirmă Dianei că Luke Ransom trebuia să fi atins o vârstă respectabilă. Forțându-se să-și mascheze enervarea crescândă față de perspectiva de a se baza pe bunăvoința anticarului, ea insistă :

– În cazul acesta, va putea desigur să-și facă timp pentru a lua avionul mai curând decât s-a prevăzut, adică îndată ce vom fi obținut bijuteriile care lipsesc ?

– Oh, nu ! Nimic nu-l va urni pe dl. Ransom să plece din Delhi până joi : miercuri dimineața trebuie să asiste la meciul de cricket.

– La ce ?

Uluită, Diane se uită la însoțitorul ei ca și cum acesta ar fi înnebunit din senin.

– Da, la meciul de cricket, repetă Zakir. E organizat de către o asociație de binefacere și cei mai buni jucători din lume vor fi prezenți.

Cu siguranță, Zakir părea el însuși pasionat de sportul acesta : evoca întâlnirea cu un entuziasm fără echivoc !

Nemulțumită, Diane lăsă să-i scape un suspin de exasperare. Doar asta mai lipsea ! După

toate aparențele, Luke Ransom aparținea acelei categorii de englezi extrem de bogați, pasionați de cricket, care sperau să vadă pământul oprindu-se în loc pe timpul unei competiții sportive.

Diane încercă să se încredințeze că anticarul va accepta poate s-o lase să plece singură cu colecția, dar în fond, nu-și prea făcea iluzii. Era mai bine să privească adevărul în față : dacă Ransom hotărâse să transporte bijuteriile, n-o să renunțe. Era chiar genul de atitudine plină de fantezie la care te puteai aștepta din partea unui bătrân autoritar și înfumurat...

Și pe când Zakir o conducea înapoi la hotel, tânăra se gândea că sejurul ei demara foarte rău.

Zakir remarcă mina încruntată a pasagerei lui și-i surâse.

– Ar trebui să vă bucurați, declară el. O să puteți cerceta împrejurimile și vă veți distra un pic.

Enervată, Diane fu cât pe ce să replice că tot ceea ce-și dorea era să pună mâna pe acel domn Ransom atât de scump la vedere și să-l oblige să urce la bordul avionului cu destinația Londra. Totuși, se abținu, știind că era inutil să mai comenteze.

Așadar, simțindu-se oarecum ofensată și constrânsă, Diane hotărî să-i urmeze sfatul lui Za-

kir și, chiar în ziua următoare, însoțită de un ghid aflat în serviciul hotelului, cutreieră străzile animate ale orașului, fără a izbuti să-și îndepărteze un puternic sentiment de vinovăție. I se ceruse să se grăbească pentru a îndeplini o misiune delicată și, în loc să se achite de asta cât mai repede, se juca de-a turista în plin centrul Delhi-ului. Conștiința ei profesională suferea din cauza asta.

Cu toate acestea, ocazia de a descoperi orașul o încânta. În ciuda căldurii înăbușitoare, Diane se plimbă pe străduțele tipice după bunul plac, preferând acest spectacol în locul arhitecturii moderne a cartierelor de afaceri. Apoi porni pe traseul tradițional de vizitare a templelor și moscheilor.

Sub lumina soarelui dogoritor, monumentele se înălțau în toată splendoarea lor, iar Diane, încântată, admira zidurile cu sculpturi migăloase reprezentând animale și creaturi mitice de o expresivitate ce dădea impresia că sunt vii. Ca să-și încheie plimbarea, se duse la o fortăreață, vestigiu al colonialismului englez. Locul era ințesat de vânzătorii de suveniruri. Pentru a se feri de căldură, Diane își cumpără dintr-un bazar o eșarfă de mătase.

Pe când contempla fațada fortificată a construcției, ea nu observă grupul de maimuțe mici care-o încercuiau sperând să capete vreo acadea. Una din ele, mai îndrăzneață, îi sări deodată pe umăr și-i smulse cu abilitate eșarfa

înainte s-o ia la sănătoasă. Extenuată de atâta plimbare, tânăra renunță să-și recupereze eșarfa și se înapoie la hotel, căutând răcoarea apartamentului.

În momentul în care se pregătea să ia ascensorul, Zakir se ivi în hol și o antrenă spre salonul privat al stabilimentului.

– Îmi puteți acorda câteva minute ? întrebă el. Avem un mic necaz cu livrarea bijuteriilor și s-ar putea ca amânările să se prelungească.

Deodată, el zări un comisionar care-i făcea semne cu mâna.

– Oh, așteptați, cred că mă cheamă cineva la telefon !

Cerându-și scuze, se îndreptă spre recepție. Diane se hotărî să aștepte cu răbdare și luă loc pe o canapea confortabilă acoperită cu pluș roșu. După peregrinările sale prin Delhi, era lac de apă și compleul ei de bumbac se șifonase și i se lipea de piele. Frântă de oboseală, nu avea decât o singură dorință : să facă o baie relaxantă și să-și schimbe îmbrăcămintea.

După câteva minute, neavând ce face, Diane se uită la lumea din jurul ei. Niște clienți, indieni sau europeni, își pierdeau vremea la bar. Deodată, zări un bărbat care se îndrepta spre ea. Înalt, bine făcut, afișa o eleganță dezinvoltă care atrăgea privirea. Costumul lui de in, vizibil croit pe măsură, îi scotea în relief masivitatea umerilor și întreaga lui înfățișare emana vitalitate și energie. Dar ceea ce se remarca la

el la prima vedere, era părul des, șaten, străbătut de calde reflexe arămii.

Fără să ezite, necunoscutul se apleacă surâzând spre Diane.

— Pot să iau loc ? se interesă el.

Ea încuviință printr-o simplă înclinare de cap. De ce trebuia ca el să aleagă locul acesta pentru a se instala lângă ea, câtă vreme existau numeroase fotolii libere dispuse cam peste tot în salon ? Iritată, începu să se roage ca Zakir să nu întârzie prea mult și să vină s-o scoată din această situație stânjenitoare.

Foarte încântat, bărbatul luă loc în fața tinerei. Ochii lor se încrucișară. Pupilele de culoarea alunei ale necunoscutului scânteiară de maliție și Diane își feri deîndată privirea. Pentru a-și ascunde jena, ea se prefăcu că trage cu urechea la ultimele rezultate sportive difuzate la radio.

— Vă interesează cricket-ul ? întrebă necunoscutul.

— Absolut deloc...

Apoi, mai târziu, ea își aminti că se afla în India, țară în care sportul acesta dezlănțuia pasiuni, și se gândi că replica ei brutală putea să pară grosolană.

— Nu sunt deloc împotriva jocului în sine, adăugă ea pentru a repara gafa comisă. Dar astăzi, i-aș strânge de gât cu plăcere pe toți amatorii de cricket !

Interlocutorul ei ridică o sprânceană de mirare, și ea văzu desenându-se pe buzele lui un surâs discret.

– O măsură coercitivă prea drastică pentru oameni atât de inofensivi, îi atrase el atenția cu umor. Ce le reproșați ? În sezonul acesta jucătorii s-au întrecut pe sine.

– Voiam să mă refer la spectatori. De fapt, am venit aici mai ales pentru unul dintre ei.

Exasperarea tinerei se revărsă deodată ; cu un gest mașinal, strânse pumnii.

– Cred că înțeleg, spuse el. Iubițelul dumneavoastră adoră cricket-ul și a insistat să vă tragă după sine, să vedeți un meci ? Așa este ?

– Deloc ! Nu am nici un iubițel, mă aflu în călătorie de afaceri și bărbatul de care vorbesc trebuie să mă însoțească într-un anume loc de întâlnire.

Luată pe nepregătite de întrebare, ea răspunsese fără să reflecteze. De ce naiba îi făcea ea confidențe de acest gen ? Nu numai că viața ei particulară nu-l privea, dar în plus trebuia să fie foarte discretă asupra naturii misiunii ei. Totuși, ea nu putu rezista dorinței de a se elibera, descărcându-și arțagul împotriva lui Luke Ransom.

– Mă aflu țintuită în orașul acesta din cauza lui ! Aștept ca el să binevoiască să-și facă apariția, și acum aflu că nu va putea veni mai

devreme de cinci zile pentru că ține să asiste la meciul de miercuri ! De necrezut, nu ?

— De ce să nu profitați de asta pentru a vizita Delhi ? Este un oraş fascinant.

— Tocmai am luat în picioare întreg orașul, pe o căldură dogoritoare.

— Mai degrabă s-ar zice că întreg orașul v-a luat în picioare.

Aluzia asta despre ținuta ei neglijentă o răni în amorul propriu. De acord, îmbrăcămintea ei era într-o stare vrednică de milă, dar, din simplu tact, el ar fi putut trece cu vederea acest amănunt !

— Nu sunt obișnuită cu o asemenea caniculă, răspunse ea pe un ton sec. Data viitoare, voi lua un taxi.

Fără a părea să ia act de indignarea ei, necunoscutul făcu semn unui chelner care trecea.

— Două cocktail-uri, vă rog, comandă el.

Hotărât lucru, personajului nu-i lipsea aplombul : n-o întrebase nici măcar dacă dorea să bea ceva în compania lui ! Dacă n-ar fi trebuit să aștepte întoarcerea lui Zakir, ea l-ar fi părăsit fără afectare.

Cum el își mută atenția asupra ei, Diane se crispă ușor.

— Se poate descoperi Delhi fără să vă istoviți mergând prin soare, reluă el. Observ că, în plus, nu purtați pălărie. A ieși fără un acoperământ pe cap, înseamnă a vă expune insolației și amețelilor.

Acum, o critica pe față ! Diane rămase fără glas timp de câteva secunde. Dar ea nu era femeia care să accepte acest ton ocrotitor fără să reacționeze.

– Am cumpărat o eșarfă de la o dugheană, replică ea, în defensivă. Dar mi-a furat-o o maimuță.

– Oh, ați vizitat așadar fortul ! E interesant, nu-i așa ?

O clipă, Diane se întrebă dacă acest bărbat straniu avea puterea de a citi gândurile oamenilor. Apoi înțelese că necunoscutul trebuia să cunoască Delhi ca-n palmă și că asociase deîndată maimuțele cu citadela engleză.

Stânjenită, Diane căuta un mijloc prin care să pună capăt conversației, atunci când îl zări pe Zakir care înainta spre ea. Ușurată, se făcu că se ridică.

– Acesta este colegul meu, anunță ea.

– Dar stați pe loc, el va bea un pahar cu noi.

– Păi...

Resemnată, ea se întrerupse. Nu voia să-i trezească curiozitatea interlocutorului evocând munca ei. În definitiv, nu știa nimic despre el, și escrocii pândeau acest gen de tranzacții. Să ofere de băut unui agent de tranzacții făcea parte tocmai din încercările lor de apropiere ; angajau o discuție banală în aparență, pentru a le smulge mai ușor informații. Oare în acest scop comandase necunoscutul cocktail ?

Diane aruncă o privire bănuitoare însoțitorului ei, și, în ciuda unei sete mistuitoare, ea hotărî să nu se atingă de paharul pe care tocmai îl așezase chelnerul în dreptul ei.

Surâzând, Zakir se apropie de cei doi.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați ! îi spuse el Dianei. Convorbirea telefonică a durat mai mult decât am prevăzut și mă tem că aduc doar vești proaste : restul colecției nu ne va parveni mai devreme de zece zile.

Cu vioiciune, Diane îi făcu semn să tacă. Oare el își pierduse mințile ? Să pomenească de bijuterii într-un loc public, și pe deasupra față de un străin ! Zakir nu trebuia totuși să ignore dispozițiile elementare de siguranță... Sau era lipsit de experiență până într-atât ?

Nerăbdătoare, tânăra căută un mijloc de a devia conversația.

— În aceste condiții, meciul de cricket nu mai are nici o importanță.

— Într-adevăr, răspunse Zakir. Dar văd că ați făcut cunoștință cu dl. Ransom. O să vreți poate să asistați la meci împreună ?

CAPITOLUL II

Diana rămase cu gura căscată. Privirea ei se mută de la Zakir la Luke Ransom și văzu în ochii acestuia din urmă strălucind o licărire ironică. Pe toată durata conversației, el nu făcuse nimic pentru a o întrerupe. Dimpotrivă, o încuraja punându-i întrebări, râzând pe sub mustăți s-o vadă denigrându-l, fără să știe cine e persoana așezată în fața ei.

Cum și-ar fi putut închipui ea că acest bărbat energic de vreo treizeci de ani era de fapt celebrul anticar care urma s-o escorteze până la Londra ?

Oricum, acest incident neplăcut o învățase totuși un lucru : Luke Ransom era un personaj insolit în care nu trebuia să se încreadă !

O liniște stânjenitoare se așternu între ei, și Zakir îi aruncă o scurtă privire îngrijorată lui Diane, ca și cum se temea că a comis o gafă. În acea clipă, comisionarul hotelului îl chemă din nou, pentru o altă convorbire telefonică.

— Vă las să vă cunoașteți mai bine, se grăbi el să spună. Pe curând.

Şi, înainte ca tânăra femeie să-l fi putut reţine, el făcu stânga-mprejur, lăsând-o singură cu Luke Ransom.

— Unde se află agentul de tranzacţii care vă însoţeşte ? întrebă el din senin.

— Nu mă însoţeşte nimeni.

— Vreţi să spuneţi că au trimis o femeie pentru a se achita de treaba asta ? Imposibil !

El afişa un aer atât de neîncrezător încât Diane se simţi puternic afectată. Aşadar, n-o credea în stare să-şi efectueze munca în mod acceptabil, doar pentru că ea aparţinea sexului aşa-zis slab ?

Dacă aparenţa fizică a anticarului o surprinsese, în schimb reacţia asta corespundea exact cu ideea pe care şi-o făcuse despre el : un mascul trufaş. Cu atât mai mult cu cât Luke Ransom nu avea nici o legătură cu firma W.W., aşa că deciziile lui Bill nu-l priveau câtuşi de puţin. Ca agent trimis de urgenţă la faţa locului, Diane îşi asuma întreaga răspundere a transportării bijuteriilor şi nu avea de dat socoteală decât patronului ei.

— Dacă Bill Williams are încredere în mine, de ce nu şi dumneavoastră ? replică ea. Vă asigur că...

Ea se întrerupse. La ce bun să discute cu acest individ vădit convins de inferioritatea femeilor în lumea afacerilor ? Doar nu era să se umilească dovedindu-i contrariul.

— E absurd ! exclamă el. Oare Bill Wil-

liams își dă seama că riscați să așteptați o săptămână la Delhi ?

— Sunt capabilă să mă descurc fără ajutorul nimănui, domnule Ransom !

— Spune-mi pe numele mic, asta o să te facă să câștigi timp.

— Prea bine, Luke.

Spre marea ei surpriză, el se ridică brusc.

— O să te sun diseară și o să cinăm împreună, declară el, hotărât. Să zicem, cam pe la ora 19. Între timp, o să încerc să-ți găsesc o ocupație pentru săptămâna viitoare.

Fără să mai adauge un cuvânt, se îndepărtă cu pas energic. Tremurând de mânie, Diane rămase nemișcată câteva secunde. Cu alte cuvinte, îi impusese să cineze cu el și avea de gând să-i alcătuiască programul săptămânii ! Dacă stai să-l asculți, s-ar putea crede că ea nu era decât o întârziată mintal. S-ar fi cuvenit să-l ajungă din urmă, să-i dea de înțeles că nu avea nevoie de serviciile lui, dar era prea târziu, el dispăruse deja.

Înapoindu-se din plimbarea ei prin Delhi, Diane se bucurase la gândul de a petrece seara citind în liniște în camera ei. Și uite că personajul acesta odios îi dădea peste cap planurile ! Oricum, dacă el nu-și schimba atitudinea, seara promitea să fie furtunoasă, deoarece ea nu avea intenția de a se lăsa dusă de nas.

Tânăra se înapoie în apartament pentru a face duş şi pentru a se schimba. Apa rece o învioră, şi ea hotărî să-i telefoneze lui Bill pentru a-l informa despre evenimentele recente. Din cauza decalajului orar, ea îl surprinse pe patron pe când acesta îşi savura sandvişul de la prânz. În două cuvinte, ea îi istorisi întâlnirea cu celebrul anticar.

– Luke Ransom ai spus ? izbucni Bill la celălalt capăt al firului.

– În persoană. Aproape că mi-a impus să cinez diseară cu el. Dar dacă îşi îchipuie că poate dispune de timpul meu după bunul lui plac, se înşeală ! Ascultă Bill, am o idee : bijuteriilor le vor trebui zece zile până să sosească. N-aş putea să mă înapoiez la Londra şi să mă întorc mai târziu la Delhi ? Dat fiind preţul apartamentului, W. W. ar cheltui mai puţin decât cu întreţinerea mea, neavând ce face aici.

– Nu te preocupa de asta, Diane. Rămâi la Delhi şi, mai ales, atrage-i bunăvoinţa lui Ransom.

– De ce ?

– Nu ştiam că şi el se ocupă de afacerile clientului nostru dar acum, mă felicit pentru asta. Diane, gândeşte-te câtă publicitate o să ne aducă faptul acesta ! În lumea artei, numele lui Ransom este garanţia prestigiului şi a calităţii.

— Dar și cel al firmei W. W. ! Nu avem nevoie de el.

— Mai bine să avem mai multe posibilități. Așadar fii rezonabilă și ține-te scai după el.

Diane nu putu să-și rețină un suspin de nemulțumire.

— Foarte bine, isprăvi ea prin a spune. Dar cu expoziția cum rămâne ? Așa cum merg treburile, mi-e teamă că n-am să mă înapoiez la timp.

— Nu m-am fixat încă asupra alegerii.

— Castelul Windsor nu este liber ?

Bill izbucni în râs.

— Mă străduiesc să conving familia regală. Haide, Diane, ai răbdare și mulțumește-te să fii de acord cu toate hotărârile lui Ransom. Amintește-ți că n-a recurs niciodată la serviciile noastre și că dacă în viitor se va răzgândi, vom avea mult de câștigat din asta.

Consternată, Diane închise. Ea sperase că Bill o va autoriza să se înapoieze în Anglia, sau cel puțin că va găsi un mijloc de a o scăpa de Luke Ransom. Dar ordinele patronului ei erau categorice, ea nu avea de ales.

În seara aceea, Diane manifestase o grijă cu totul deosebită față de toaleta ei, ca și cum faptul de a se ști elegantă îi conferea o siguranță pe care, în fond, era departe de a o

simţi. Alese aşadar o rochie verde smarald din mătase şi sandale asortate, şi îşi legă în jurul taliei un cordon fin de culoare albă, cu broderii.

Ţinuta ei, simplă dar şic, îi punea în valoare silueta subţire şi, privindu-se în oglindă pentru o ultimă oară, îşi recăpătă încrederea. Cel puţin nu va roşi de felul cum era îmbrăca.ă, nici să suporte sarcasmele anticarului...

Fix la ora 19, Luke Ransom îi telefonă pentru a o anunţa că o aştepta în salonul hotelului. Atunci când tânăra femeie pătrunse acolo după câteva minute, încăperea era înţesată de lume, dar lui Diane nu-i fu greu deloc să-l descopere pe anticar : el era cu un cap mai înalt decât cei prezenţi şi, cu părul lui strălucitor, nu risca să treacă neobservat.

O contemplă pe când ea se apropie şi Diane trebui să facă un efort pentru a-i susţine privirea scrutătoare care-i dădea neplăcuta impresie că este stângace şi neîndemânatică. Din instinct, îşi duse mâna la păr pentru a-şi îndrepta o şuviţă rebelă. Gest pe care îl regretă deîndată, văzându-l pe Luke cum schiţa un uşor surâs. Îi ghicise stânjeneala, şi cu siguranţă se amuza de asta !

În timp ce el traversa salonul pentru a-i veni în întâmpinare, ea observă că lumea se dădea la o parte din faţa lui pentru a-i face loc să treacă, ca şi cum ceva anume în persoana lui impunea dintr-odată respect. În fine, el o întâlni pe Diane, şi timp de un lung moment,

o măsură cu privirea fără să spună un cuvânt. Puternic emoţionată, ea se tulbură, apoi lucirea ştrengară care licărea în ochii de culoarea alunei cu care o privea Luke avu efectul unei lovituri de bici şi ea îşi ridică fruntea cu mândrie. Dacă el socotea cumva că o impresionează, se înşela !

— Eşti pregătită ? întrebă el.

— Am cumva de ales ?

Imediat ea îşi reproşă această bruscheţe. Oare Bill nu-i recomandase să se arate amabilă cu anticarul ?

— Dar dacă ne-am împăca ? sugeră Luke. Unul dintre prietenii mei ne-a invitat la el pentru a ne petrece seara. El a fost de părere că asta îţi va fi mai mult pe plac decât să rămâi la hotel.

Tânăra se simţi uşurată. Un prieten ? Fostul lui coleg de şcoală, d sigur... Oricum, propunerea cădea la ţanc : ar feri-o să se regăsească singură cu însoţitorul ei.

— Este foarte amabil din partea lui, răspunse ea.

Tremura când el îi luă braţul pentru a o antrena spre ieşire, cu toate acestea îl urmă cu supunere, străduindu-se să simuleze un aer degajat. Totuşi, nervozitatea ei creştea cu fiece pas. Luke Ransom nu se asemăna cu studenţii neexperimentaţi pe care-i cunoscuse până atunci, iar el nu avea nimic din atitudinea unui

mic-burghez obişnuit ca Alan. Era un bărbat în toată puterea cuvântului, în culmea reuşitei profesionale ; bogat şi conştient de puterea pe care i-o confereau notorietatea şi talentul. O asemenea personalitate nu făcea decât să-i întărească puterea de seducţie şi trebuie că-i asigura un succes considerabil la femei...

La gândul acesta, Diane se crispă. Farmecul lui Luke reprezenta un pericol pentru ea şi nu voia să-şi ardă aripile, asemeni unui fluture atras de flacăra lumânării. Trebuia să fie vigilentă şi să-şi păstreze sângele rece ; dacă el spera să-i ia minţile cu averea ori prin verva lui, avea să-şi piardă repede iluziile.

Hotărâtă, tânăra luă loc în maşina lui Luke. Făcură drumul în linişte. O luară pe nişte străduţe pe care anticarul părea să le cunoască ca pe propriul său buzunar şi, unde aerul înconjurător era saturat de arome apetisante ce proveneau din bucătării.

La fel ca ei, întregul Delhi se pregătea să se aşeze la masă ! În ciuda acestui detaliu cât se poate de real, Diane avea sentimentul că trăieşte un vis, şi impresia asta se mai accentuă atunci când vehiculul fu parcat în faţa unei locuinţe înstărite, cuibărită în inima unei grădini umbroase. La prima vedere, prietenii lui Luke se bucurau de o bunăstare materială de netăgăduit !

— Cred că o să-ţi placă de Manoj si de Gita, spuse Luke întorcându-se spre pasagera

lui. Multă lume îi consideră foarte simpatici.

Îndatoritor, Luke veni să-i deschidă portiera şi o ajută pe Diane să iasă din maşină. În oricare altă împrejurare, ea ar fi apreciat această demonstraţie de curtoazie, dar apăsarea discretă a mâinii lui puternice o tulbură şi ea se desprinse cu un gest brusc.

Din fericire, Luke nu păru ofensat de reacţia ei.

— Manoj şi soţia lui lucrează într-un spital din apropiere, explică el. Manoj se ocupă cu cercetarea, e specialist în boli tropicale. Gita este ginecolog. La sfârșitul lunii, se vor duce în Anglia pentru a ţine o serie de conferinţe.

— Au copii ?

— Doi băieţi, Kiraun și Kala, dar mă tem că n-o să-i putem vedea ; la ora asta, deja s-au culcat.

Intonaţia glasului său trăda un viu regret, și Diane îi aruncă o privire uimită însoţitorului ei. Aşadar, îi plăceau copiii... Cel puțin, cei ai prietenilor săi ! Oare avea și el copii ?

Uitându-se pe furiş la mâna lui stângă, observă că nu purta verighetă. Totuşi, asta nu însemna nimic. Scotocindu-și memoria, ea crezu că-și amintește că Luke nu era căsătorit, dar poate se înșela ?

Cum Luke o contempla cu o expresie ironică, tânăra se grăbi să-și alunge aceste gânduri din minte. Anticarul părea să aibă darul de a citi înlăuntrul ei cu o uşurinţă surprinzătoare, iar

ea nu-şi dorea deloc să-l flateze prefăcându-se că-i poartă un oarecare interes.

— Oricum, mâine o să-i întâlneşti pe copii. Ai să vezi, sunt admirabili.

Pe dată, Diane se încordă uşor. Mâine ? Luke îşi închipuia că îşi vor petrece săptămâna împreună, aşteptând sosirea bijuteriilor ?

Apoi ea îşi aminti de cele câteva cuvinte spuse de el înainte să se despartă de ea, cu puţin timp în urmă : „Voi încerca să-ţi găsesc o preocupare pentru săptămâna viitoare". El se aştepta desigur ca ea să-i primească sugestiile cu entuziasm, dar nu se punea problema de a se lăsa mânuită asemeni unei marionete.

În clipa când ea deschidea gura pentru a-i da de înţeles ca avea alte planuri în minte, uşa de la intrare se deschise şi gazdele lor apărură în prag.

— Luke, ce plăcut că ne vizitezi ! exclamă Manoj.

Chipul amabil şi inteligent al doctorului îi plăcu deîndată Dianei. Cordial, el îi strânse mâna înainte să se întoarcă spre anticar. Apoi, veni rândul Gitei să se apropie.

— Scumpa mea, sunt încântată să vă primesc, îi declară ea Dianei. Prezenţa dumneavoastră îmi alungă plictiseala : credeam că voi fi obligată să suport încă o dată una din acele seri fără sfârşit în care se discută numai de cricket !

După chipul malițios al Gitei, Diane înţelese că gazda era la curent cu confuzia ei din acea

după-amiază, şi ea nu putu să se abţină să nu râdă. Gita hohoti şi ea, iar această veselie spontană sparse gheaţă pe dată.

Cina se desfăşură într-o ambianţă foarte plăcută. La fel ca şi Luke, Manoj şi Gita aveau pasiunea călătoriilor. Fascinată, Diane îi asculta descriind locurile încântătoare pe care ea însăşi nu avusese prilejul să le cunoască, dar pe care îşi promisese mereu să le viziteze.

— Diane, vorbiţi-ne despre meseria dumneavoastră, spuse în fine Gita.

Fără să se lase rugată, tânăra le explică în ce consta munca ei ca agent de tranzacţii la firma W. W. Pe când flecărea, ea se uita pe furiş la Luke, remarcând o schimbare radicală în comportamentul lui. În prezenţa prietenilor lui, îşi pierdea înfăţişarea trufaşă şi se dovedea un comesean foarte agreabil, care ştia să facă pasionantă orice conversaţie. Le tachina pe Diane şi pe Gita, apoi se angaja cu Manoj într-o discuţie aprinsă în care părerile lor se deosebeau. Femeile jucau rolul de arbitru, fără să izbutească totuşi să-i departajeze pe cei doi prieteni, şi cina se termină într-o bună dispoziţie generală.

Atunci când Gita servi cafeaua, Diane se uită la ceas şi observă cu uimire că era ora 23. Se scurseseră trei ore şi ea nu-şi dăduse seama de trecerea timpului.

— Seara asta merită o bilă albă ! izbucni Manoj pe când treceau în salon. Nici măcar o singură dată n-am pomenit de cricket !

— Așadar, sunteți pe calea cea bună a vindecării, Luke și cu tine ! replică Gita. Vedeți, scumpa mea Diane, sportul acesta îl pasionează pe soțul meu și, de obicei, atunci când Luke vine să ne vadă, nu izbutesc să scot un cuvânt.

Constatând că cei doi bărbați arborau o expresie reținută, ea izbucni în râs.

— Oh, haideți, continuă ea. Aș vrea să arunc o privire în camera copiilor. O să profităm de asta pentru a discuta de modă.

Diane încuviință și o urmă pe gazdă.

— Ce sari splendid ! exclamă ea admirând stofa subțire care se mula pe silueta Gitei. Întotdeauna porți veșminte indiene ?

— În majoritatea timpului, mă îmbrac în stil occidental, e mai practic. De fapt, oscilez fără încetare între cele două, dar mărturisesc că prefer moda pariziană. Din păcate, nu-mi dă mâna să-mi ofer ultimele creații franțuzești. Îmi păstrez cele mai frumoase sariuri pentru ocazii deosebite. După o lungă zi la spital, unde port totdeauna o bluză albă, sunt încântată să îmbrac o toaletă drăguță pentru când mă întorc acasă. Atunci încetez să fiu medic, pentru a deveni... o simplă femeie.

— O „simplă" femeie ! De ce acest epitet atât de modest ?

Tonul virulent folosit de Diane îi smulse un surâs Gitei.

— Oh, nu ! N-am timp să mă dedic acestui gen de guerilă răzbunătoare ce mi se pare deseori foarte puerilă.

— Sunt întrutotul de acord cu tine ! De ce să modifici mersul firesc al lucrurilor ? Femeile vor fi întotdeauna femei și la fel stau lucrurile cu bărbații.

— Trăiască diferențierea !

Cum ajunseră în capătul de sus al treptelor, Gita își puse un deget pe buze și, tiptil, se îndreptă spre o ușă închisă.

— O să verific dacă băieții dorm bine, șușoti ea. Vino cu mine, dacă nu-ți e cu supărare...

— Deloc, ador copiii.

Cu precauție, Gita întredeschise ușa și cele două femei își strecurară capul înăuntru. O rază de lumină pătrunse în cameră, venind să lumineze paturile identice în care dormeau doi băieți.

— Ce vârstă au ? se interesă cu glas scăzut Diane.

— Kiraun are patru ani și Kala șase.

— Cât sunt de drăgălași !

— Nu da crezare aparențelor : sunt cuminți doar când dorm, dar în timpul zilei, sunt tare ștrengari !

— Exagerezi, sunt sigură de asta. Te invidiez că ai copii atât de frumoși.

— Vei avea cu siguranță și tu într-o zi.

— Eu ? Nu prea curând, oricum ! N-am de gând să mă mărit.

– De ce ?

– Mai întâi vreau să călătoresc, să străbat lumea.

– Aşa am reacţionat şi eu cândva, dar acum, Manoj şi micuţii înseamnă mai mult decât orice în ochii mei.

Replica asta o descumpăni pe Diane: din câte aflase în timpul cinei, Gita dusese o existenţă aventuroasă şi independentă înainte de a se căsători. Cum de putea ea să se mulţumească în prezent cu un trai liniştit şi banal, consacrat familiei ? Desigur, îşi făcea cariera la spital, dar asta era de ajuns pentru a o satisface din plin ?

Cu siguranţă, da ! Dar Diane era mult prea exigentă ca să se mulţumească cu un trai atât de tihnit. Ea nu se asemăna cu majoritatea oamenilor care, precum fratele ei sau cele două surori ale ei, nu aveau altă ambiţie decât să-şi întemeieze o familie. Lumea era atât de vastă şi atât de misterioasă încât nu i-ar ajunge o mie de ani pentru a-i descoperi toate secretele !

– Cumnata mea îşi aşteaptă primul copil, declară Diane, gânditoare. Naşterea e iminentă, iar la întoarcerea mea în Anglia, voi avea desigur un nepot sau o nepoată.

– Nimic nu-i mai de preţ ca un copil. Eşti logodită ?

– Nu, nu vreau să-mi sacrific libertatea.

– Într-o zi, vei întâlni pe cineva, şi căsătoria n-o să-ţi mai pară un sacrificiu.

Cu o înfăţişare ce exprima îndoiala, Diane îşi clătină capul. Încă o dată, ea crezu că fusese cât pe ce să facă pasul acesta în urmă cu un an, dar aventura ei cu Alan aparţinea de-acum trecutului, şi ea trebuia să se forţeze să uite. Doar viitorul conta, iar ea şi-l închipuia exaltant şi bogat în peripeţii. Nu, hotărât, planurile ei nu includeau prezenţa unui soţ !

Cele două femei se întoarseră în salon. Zărindu-le, Manoj stinse radioul cu o mişcare rapidă.

– Gata cu emisiunile, declară el. Nu se mai dau rezultate până mâine.

– Slavă Domnului ! izbucni Gita.

– Aveţi o echipă favorită, presupun ? întrebă Diane.

– În calitate de împătimiţi ai perfecţiunii, Manoj şi Luke nu ţin cu nici o echipă anume, explică Gita cu seriozitate. Doar jocul îi interesează, şi ei aşteaptă meciul de miercuri la fel de nerăbdători ca nişte copii !

– Să nu-mi spuneţi că v-aţi luat o zi liberă ca să asistaţi la meci ! exclamă Diane râzând.

– Mai rău, ne-am luat concediu ! O să ne odihnim o săptămână la munte înainte să ţinem o serie de conferinţe în Anglia. Din fericire, micuţii învaţă bine la şcoală şi învăţătoarea a acceptat să-i învoiască în această perioadă. Cu toate acestea, vor face cursuri în particular ca să nu rămână în urmă cu programa şcolară.

— Ai dori să-ți arătăm Delhi mâine ? propuse deodată Manoj. Luke ne-a explicat că n-ai văzut decât zona veche a orașului și asta într-un mod superficial.

— Oh, dar nu vreau să vă irosesc concediul !

— Deloc, ne va face plăcere ! Mai ales Gitei, dealtfel : ea se mândrește că este un istoric de seamă și nimic n-o încântă mai mult decât să facă pe ghidul. În plus, copiii sunt încântați de asemenea plimbări.

Stânjenită, Diane bâigui câteva cuvinte de încuviințare. Cum să refuze o invitație atât de amabil formulată ? Dar, dintr-odată, privirea ei se încrucișă cu cea a lui Luke, și citi în ea o licărire de triumf care-i trezi bănuieli. Nu cumva le strecurase el ideea asta gazdelor ca s-o încolțească pe ea ? Prea subtil pentru a risca un refuz brutal, el se folosise de o persoană mijlocitoare ca să-și transmită invitația, și acum Diane se vedea nevoită să accepte, ca să nu pară necivilizată.

— Foarte bine, de acord, murmură ea.

Avea sentimentul de a fi suferit o înfrângere ; cu un gest ostentativ, îi întoarse spatele lui Luke.

— Perfect ! exclamă Gita în chip de concluzie. Neapărat, vom merge să vedem mausoleul lui Humayun, Taj Mahal și fortăreața.

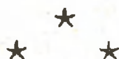
— Diane a vizitat deja fortăreața, interveni Luke. Și ca orice turist imprudent, a fost prădată : o maimuță i-a șterpelit eșarfa !

La aceste cuvinte toţi izbucniră în râs.

— O să-ţi împrumut eu una, propuse Gita numaidecât.

Pendula din salon sună miezul nopţii şi fără să mai întârzie, Luke şi Diane îşi luară la revedere de la gazde.

A doua zi dimineaţa, Luke îi aduse Dianei un pacheţel şi tânăra femeie scoase un strigăt de încântare descoperind o ţesătură lungă de mătase brodată cu fire de aur. Părea nouă şi — coincidenţă ? — culoarea se armoniza perfect cu rochia verde pe care o purtase aseară.

— Ce splendoare ! exclamă ea. Va trebui să-i mulţumesc Gitei pentru acest cadou magnific.

Îndată îşi puse şalul pe cap în timp ce Luke o contempla cu un aer aprobator.

— Superb ! sfârşi el prin a spune.

Diane îşi simţi obrajii înroşindu-i-se. O complimenta pentru ţinuta ei, sau era vorba de un elogiu mai personal ?

Luke nu-i lăsă răgaz să se întrebe mai multe.

— Nu vei mai suferi de căldură, astăzi, declară el. Manoj posedă un microbuz cu aer condiţionat, şi te vei bucura de peisaj în voie.

Sceptică, tânăra nu răspunse. Încă mai era supărată pe Luke pentru că-i forţase mâna prin subterfugii şi ea se temea că prezenţa

anticarului o să-i strice cheful. În zadar apelase la rațiune, nu-și putea îndepărta un sentiment de suspiciune față de el. Noroc că Manoj, Gita și copiii se aflau acolo pentru a o înveseli !

Un sfert de oră mai târziu, se alăturară prietenilor și luară loc în microbuz. Manoj și Luke se schimbau la volan de-a lungul întregului parcurs, pe când cele două femei flecăreau la întâmplare. Cât despre copii, aceștia afișară mai întâi o oarecare rezervă, apoi exuberanța lor naturală reveni, și începură să discute cu animație, hărțuind-o pe Diane cu întrebări la care ea le răspundea râzând.

— De fapt, Gita, am uitat să-ți mulțumesc pentru eșarfă, spuse ea atunci când cei doi băieți îi acordară un minut de răgaz.

— Oh, dar te înșeli ! Ți-aș fi împrumutat cu plăcere una, dar Luke a insistat să ți-o ofere pe asta. Socotea că ți-ar plăcea să păstrezi o amintire din Delhi.

Intrigată, Diane își încruntă sprâncenele. Desigur, asta explica de ce se potrivea atât de bine eșarfa cu rochia ei. Un astfel de amănunt nu putea scăpa ochiului exersat al lui Luke. Dar de ce naiba el nu-i spusese nimic ? Ea crezuse, de bună seamă, că darul provenea de la Gita... Apoi deodată, înțelese : acum că purta deja eșarfa, n-o mai putea refuza, ceea ce n-ar fi ezitat să facă dacă ar fi știut cum stau lucrurile. O dată în plus, el îi jucase o festă în stilul lui !

Fără a pune la socoteală că, de-acum înainte, ea nu va mai putea să se uite la eşarfă fără să-şi aducă aminte de chipul anticarului. Cu scopul acesta i-o oferise ? Fără îndoială... Luke Ransom era un trişor !

Câteva minute mai târziu, microbuzul se opri şi pasagerii trebuiră să părăsească răcoarea acestuia pentru a merge să exploreze împrejurimile. Când să coboare, Diane ezită în a abandona eşarfa pe locul ei, pentru a-l sfida pe Luke şi a-i arăta că nu se lăsa păcălită de subterfugiul lui. Dar era atât de cald încât se răzgândi, de teamă să nu facă insolaţie. Şi-o puse pe cap, remarcând în treacăt privirea ironică pe care i-o adresa anticarul. Probabil ghicise lupta care se dădea în ea, şi se bucura văzând-o cum capitulează...

Cu fruntea sus, ea coborî din vehicul. În forul ei interior, tremura de mânie. Şi de data asta el câştigase partida, dar nici ea nu se va lăsa mai prejos !

CAPITOLUL III

La sfârşitul dimineţii, Diane se simţea extenuată, dar văzuse privelişti de neuitat. Delhi era un festival de culori surprinzătoare, un oraş fascinant scăldat în lumină,pe care Gita ştia să-l evoce presărându-şi povestirile cu anecdote amuzante. La fel de atenţi ca Diane, Kiraun şi Kala îi puneau mii de întrebări mamei lor şi îşi manifestau entuziasmul scoţând strigăte de bucurie de fiecare dată când descopereau un loc nou.

– Azi, şeful este Gita ! exclamă Manoj bine dispus. Eu mă mulţumesc să vă servesc ca şofer.

El aruncă o privire debordând de mândrie soţiei sale care-i surâse la rândul ei.

– Vizita asta este pasionantă, declară Diane. Cu atât mai mult cu cât nici un ghid turistic nu menţionează toate amănuntele pe care mi le-a dat Gita.

Ziua se anunţa bogată în contraste. Marmura rece şi piatra lustruită de secole a monumentelor procurau o răcoare alinătoare după

canicula care domnea afară. În depărtare se auzea chemarea la rugăciune provenind din minaretul unei moschei, şi această melopee obsedantă se amesteca cu clinchetul clopoţelor unui templu, clar ca susurul unui pârâu.

Întâlniră de asemenea un alai de nuntă şi se opriră o clipă pentru a contempla spectacolul : o mulţime veselă îi înconjura pe tinerii căsătoriţi îmbrăcaţi în portul tradiţional, şi cântece religioase umpleau văzduhul. În momentul în care ceata îi depăşea, Diane le făcu cu mâna pentru a răspunde semnelor voioase pe care i le adresau nuntaşii.

— N-o invidiezi pe mireasă ? o întreba Gita.

— S-o invidiez ? Oh, nu ! Îţi repet, rămân o celibatară convinsă.

Conştientă deodată de privirea lui Luke aţintită spre ea, tânăra înţelese că el surprinsese acest schimb scurt de cuvinte. Dar în definitiv, avea vreo importanţă ? Nu-l privea viitorul ei, şi prea puţin îi păsa de opinia lui. Mai bine să-şi concentreze atenţia asupra minunăţiilor ce i se ofereau, ca să le păstreze în minte. La înapoierea la Londra, amintirea acestor imagini vesele şi colorate o va ajuta să suporte cenuşiul capitalei.

Totuşi, chiar dacă tânăra nu voia să recunoască, prezenţa lui Luke o tulbura. Îndată ce se apropia de ea, aerul părea a se încărca de electricitate.

Deodată, Diane arătă cu degetul spre o ciudățenie care se afla în mijlocul unei piețe de sat forfotind de lume.

— Priviți ! exclamă ea. Un îmblânzitor de șerpi și un crotal !

Impresonată, ea se uita la cântărețul din fluier care agita instrumentul în fața șarpelui care stătea cu capul ridicat. Acesta se legăna șuierând amenințător.

— E vorba de o cobră, o corectă pe dată Luke.

Diane se posomorî. Desigur, cobrele mișunau în India, și ea știa asta. De ce a trebuit ca ea să se fi înșelat în prezența lui Luke ? Evident, cu cunoștințele vaste despre această țară, el dispunea de un avantaj net...

— Scuză-mă, am făcut o confuzie, zise ea sperând să-și mascheze necazul.

Etapa următoare era Taj Mahal. Diane se simțea atât de bucuroasă că putea să admire în sfârșit faimosul mausoleu, încât uită de ranchinuia ei față de anticar. Dinaintea ei se înălță curând silueta impunătoare a palatului ai cărui pereți de marmură albă încrustați cu pietre de mozaic se reflectau în apa cristalină a unui imens bazin mărginit de dale mari. Străjuit de patru turnuri înalte, era acoperit de o cupolă strălucitoare pe care o mângâiau razele soarelui.

Priveliștea era atât de impresionantă încât Dianei i se tăie respirația. La rândul ei, Gita

povesti cum împăratul Shah Jahan înălțase mausoleul în amintirea soției defuncte, Mumtaz-i Mahal. Și pe când Gita povestea istoria tragică a acestui cuplu despărțit prin moarte, Diane simți un nod în gât sub efectul emoției. Curios, pe când decepțiile sentimentale ale eroilor din literatură — Romeo și Julieta, de exemplu — o lăsau rece, povestirea Gitei o emoționă până în adâncul sufletului. Apa scânteietoare a bazinului reprezenta pentru ea lacrimile amare vărsate de nefericitul împărat, și ai fi crezut că durerea lui, încătușată în alcătuirea de marmură, rămânea vie și sfâșietoare, ca și cum zidurile imaculate purtau încă amprenta acestei suferințe veșnice ce străbătea din veacuri.

— O frumoasă lecție de iubire, conchise Gita.

Îndată, chipul lui Alan îi apăru în minte Dianei. Era multă vreme de când nu-l mai iubea și nu regreta despărțirea lor, dar decepția fusese atât de puternică încât îi lăsase un gust amar.

— Pentru o relație atât de profundă și sinceră, aproape că ar merita să-ți sacrifici libertatea, murmură ea, după pe gânduri.

— Aproape ? repetă Luke cu ironie. Ești exigentă, Diane !

Tânăra îi aruncă o uitătură iritată înainte să se întoarcă brusc.

De câteva ore cerul se acoperise, și furtuna care amenința sfârși prin a izbucni imediat după

prânz. Atmosfera deveni mai apăsătoare și, adăugându-se oboselii, Diane simţi deodată o ușoară amețeală. Luke, care o pândea cu coada ochiului, își dădu seama imediat.

— Ei timpul să te odihneşti, declară el. Ne întoarcem la hotel. Am de gând să vă invit pe toţi diseară, şi vreau neapărat ca fiecare să fie în plină formă.

Cei doi copii îl implorară să-i lase să ia parte la petrecere.

— Mă tem că mama voastră nu vă îngăduie să staţi treji atât de târziu, le răspunse el cu un surâs. Ca să mă fac iertat, vă promit să vă ofer o înghețată când vom merge să vedem meciul de cricket miercurea viitoare.

Un cor de ,,ura !" ţâşni şi cei doi băieţi începură să joace pe loc pentru a-şi arăta nerăbdarea. Luke se prefăcu că vrea să-i prindă și ei o zbughiră cu strigăte vesele. După ce i-a alergat în jurul microbuzului, reapăru, cu câte un copil imobilizat sub fiecare braţ. Micuţii râdeau în hohote în timp ce se uitau spre cel ce-i capturase cu o privire plină de încântare.

Perplexă, Diane observa scena. Luke era trufaş şi autoritar, dar când voia el, știa să se arate tandru şi amabil, mai ales faţă de copii. Părea atunci deschis celor din jurul lui, accesibil... Îndată ce râdea, trăsăturile lui se luminau, dându-i aproape înfățișarea unui adolescent indiferent, foarte îndepărtat de omul de

afaceri serios despre care scriau ziarele. Contrastul acesta insolit și derutant îi accentua farmecul, și Diane nu era insensibilă la asta. În zadar își zisese ea că se purta ca o midinetă, de fiecare dată când ochii lor se întâlneau, avea impresia că-și pierde mințile.

Constatarea aceasta nu făcu decât să-i întărească neîncrederea. Cu cât îl evita pe anticar, cu atât se va simți mai bine!

Ajunsă la hotel, tânăra făcu un duș și o scurtă siestă întremătoare. Apoi vru să citească un pic, dar imaginea lui Luke revenea fără încetare, impunându-i-se în gând, împiedicând-o să se concentreze. Resemnată, își abandonă lectura.

*
* *

Seara, Luke îi duse să cineze la hotelul său. Cadrul încântător contribui la succesul deplin al cinei, iar felurile alese de Luke — o paletă a întregii gastronomii indiene — se arătară demne de ospățul unui rege. Diane nu mâncase nicicând ceva atât de gustos.

În comparație cu invitații săi, Luke optă pentru un meniu vegetarian, dar, contrar oricărei așteptări, n-o îndemnă pe Diane să-l imite. Totuși, din curiozitate, ea hotărî să-i urmeze exemplul și comandă același lucru. Un surâs aprobator înflorea pe buzele anticarului, care se abținu totuși de la oricare comentariu.

Pe când își bea cafeaua, tânăra își plimbă o privire încântată asupra decorațiunilor localului. Pereții erau împodobiți cu tapiserii, cu tapete scumpe de brocart în tente strălucitoare și cu portrete de rajahi celebri. O frescă reprezentând scene mitologice executate într-un stil naiv acoperea bolta, luminată de lustrele de cristal care răspândeau o lumină plăcută și intimă.

Arhitectura era evident antică. Se pătrundea în încăpere printr-o ușă încadrată de un mozaic bleu. Coloanele căptușite cu stuc cizelat susțineau arcade împodobite cu ornamente în formă de trandafir și arabescuri. Mobilele de epocă erau acoperite cu piese de argintărie care ar fi făcut cinste unui muzeu, ca și splendidul covor din Lahore care acoperea podeaua. În mijlocul salonului se ridica o fântână încântătoare.

— Pe vremuri, hotelul acesta era un palat, îi explică Manoj. Din păcate, majoritatea acestor monumente se transformă în hoteluri de lux prin forța împrejurărilor, adăugă el cu un pic de nostalgie. Întreținerea lor costă scump. Presupun că la fel se întâmplă și cu vechile reședințe englezești, nu ? Într-un fel, asta mă întristează, dar e adevărat că faptul acesta permite ocrotirea splendorilor trecutului pentru generațiile viitoare.

— Dacă doriți, vă pot povesti istoria acestor locuri, propuse Gita. Dar nu sunteți plictisiți

să mă tot auziți pălăvrăgind despre India și comorile sale ?

— Oh nu, deloc ! izbucni Diane. Te rog, povestește-ne !

Gita se lansă într-o povestire în care era vorba de iubiri nefericite și războaie sângeroase. Captivată și dornică să afle cât mai multe, Diane îi sorbea vorbele.

— Mi-ar plăcea atât de mult ca Bill să hotărască să-și organizeze expoziția în India ! exclamă ea în cele din urmă. E mult mai romantic decât în Anglia !

— Credeam că o să închirieze cu ocazia asta Parcul Național a Expozițiilor, spuse Luke cu un aer surprins. Așa procedează el de obicei.

Intrigată, Diane încruntă sprâncenele. Pentru unul care părea să ignore serviciile firmei W.W., Luke Ransom era foarte bine informat de activitățile agenției !

— Nu și de data asta, răspunse ea fără tragere de inimă. Caută un loc exotic, pentru a pune în valoare obiectele expuse. I-am sugerat chiar castelul Windsor !

Gita și Manoj hohotiră de râs dar Luke își păstră intactă expresia serioasă.

— Are în vedere un local ? reluă el.

— După câte știu eu, nu. În orice caz, nu mi-a vorbit despre asta aseară când i-am telefonat.

— Înseamnă, prin urmare, că n-a fixat încă data.

— Așa e, dar oricum, expoziţia se va ţine înainte de sfârşitul lunii.

Luke clătină capul și tăcu, neluând în seamă privea neliniștită pe care tânăra i-o adresa. Ce reprezentau toate aceste întrebări ? Erau numai în scopul de a întreține conversația, sau anticarul încerca să critice firma W.W. ? În cazul acesta, nu-i lipsea tupeul, şi cu siguranță ea nu-l va lăsa să denigreze firma lui Bill, fără să ia poziție.

Diane se pregătea să-l întrebe pentru a afla mai multe, când Gita luă cuvântul :

— Dar mă gândesc la faptul că expoziţia își va deschide porțile în timpul sejurului nostru în Anglia ! exclamă ea, încântată. Mă bucur de pe acum că o voi putea vizita.

— Cu atât mai mult cu cât vom beneficia de o vreme mai blândă, atrase atenția Diane. Nu-mi închipuiam că are să-mi fie atât de greu să suport căldura...

— Noi suntem obișnuiți cu ea, dar vă înțeleg reacția, replică Manoj. Deîndată ce vine vremea musonului, ne refugiem în munți. Dealtfel, ar trebui să ne însoțiți, de vreme ce nu vă reține nimic la Delhi.

— Ce idee bună ! izbucni Gita. Avem un bungalow și vom fi încântați să vă avem ca oaspeți. Socotim să plecăm miercuri, chiar după meciul de cricket. Ce părere aveți ?

Stânjenită, Diane își drese glasul.

– Este foarte amabil din partea voastră, răspunse ea, dar zău că nu pot lipsi de aici. Există încă o mică șansă pentru ca bijuteriile să sosească mai devreme decât e prevăzut.

– După opinia lui Luke, ele nu vor ajunge la Delhi decât peste vreo zece zile, declară Gita. În India, știi, e mai bine să te arăți răbdător în ceea ce privește respectarea orarelor din transporturi :

– Gita are dreptate, afirmă deodată Luke. Ai tot timpul să petreci o mică vacanță la munte. N-ai decât să-i lași numărul de telefon lui Zakir, te va înștiința dacă va fi necesar.

Indignată, tânăra trebui să se abțină pentru a nu-i reproșa că se amestecă în treburile ei. Ca de obicei, el lua inițiativa și își impunea autoritatea.

– Îmi pare rău, dar sunt destul de mare ca să știu ce am de făcut, replică ea. Mi s-a dat o sarcină și înțeleg să mă achit onorabil de ea.

În realitate, cu cât se gândea la asta, cu atât își spunea că oferta generoasă a celor doi indieni fusese sugerată de însuși Luke. Oare nu procedase el tot așa pentru a o obliga să accepte plimbarea de azi ? Și nu utilizase el un subterfugiu pentru a-i oferi eșarfa ? Metodele acestea șirete se potriveau cu caracterul tiranic al anticarului : orice s-ar întâmpla, el își impunea voința fără să-l preocupe câtuși de puțin părerea celuilalt.

Pe de altă parte, perspectiva de a rămâne o săptămână în plus la Delhi, în căldura asta copleșitoare, nu era deloc entuziasmantă. Trebuia să stea închisă în camera ei de hotel... și atunci n-ar avea decât să aleagă între a muri de plictiseală sau de căldură. În plus, câteva zile de vacanță i-ar da ocazia nesperată să descopere un ținut pe care nu-l cunoștea.

În silă, Diane sfârși prin a capitula.

— Foarte bine, murmură ea. Mărturisesc că clima temperată a munților este o ispită căreia nu-i pot rezista. Și bineînțeles, vă mulțumesc pentru amabilitatea voastră.

Deodată, ea se întrebă dacă Luke socotea să li se alăture. Adineauri, el nu spusese nimic în legătură cu acest subiect. În mod firesc, ea ar fi trebuit să-și dorească să-l rețină treburile altundeva, dar la gândul că nu-l va revedea întreaga săptămână, o încerca o ciudată senzație de vid lăuntric.

Era târziu de-acum, și curând Luke și Diane își luară la revedere de la prietenii lor.

— Trebuie să mă duc la Jaipur chiar mâine, îi explică Luke lui Manoj, și nu cred să mă întorc până miercuri. Apoi, va trebui să dau o fugă până la Calcutta.

Puțin după aceea, el o lăsă pe Diane la hotel. Parcă mașina în fața stabilimentului, apoi

tăie contactul înainte de a se întoarce spre pasagera lui.

– Noapte bună, Diane.

Şi, fără să-i lase timp să înţeleagă ce se petrecea, el o înlănţui cu braţele şi îşi atinse gura de a ei. Luată pe nepregătite, tânăra nici măcar nu se gândi să i se împotrivească. O sumedenie de senzaţii o cuprinseră în iureşul lor, măturându-i ripostele şi făcând să se spulbere bariera nevăzută care se clădea între ei de la începutul zilei.

Mai fusese sărutată de bărbaţi, dar în cea mai mare parte a lor era vorba de studenţi timizi şi stângaci care nu reuşiseră vreodată s-o tulbure. Luke nu semăna deloc cu ei : el nu-i cerşea favorurile. Nu, el se mulţumea să ia ce-şi dorea, cu siguranţa liniştită a unui seducător care pierduse şirul aventurilor amoroase. Gura lui fermecătoare puse stăpânire pe cea a Dianei şi, mistuită de un foc lăuntric, tânăra se trezi răspunzând cu patimă îmbrăţişării lui.

Într-o tresărire de panică un pic cam târzie, ea vru totuşi să-l respingă, dar buzele lui Luke deveniră tandre şi insistente, şi ea nu putu decât să se lase în voia gingăşiei lor. O voce scăzută şuşoti atunci în ea : „Se joacă cu tine şi profită de vulnerabilitatea ta..." Apoi se gândi la Bill care-i ceruse să satisfacă cele mai neînsemnate dorinţe ale anticarului. De data asta, ea mersese cu îngăduinţa un pic cam departe !

La gândul acesta, o mânie nedefinită o învălui. Cum de îndrăznea Luke să-și permită asemenea libertăți față de ea? Oare el își închipuia că averea și celebritatea îi dădeau toate aceste drepturi? Că putea să seducă o funcționară neînsemnată și s-o trateze după bunul lui plac?

Cu o mișcare bruscă, ea se desprinse și căută cu febrilitate mânerul portierei. Mai rapid decât ea, Luke îi reținu brațul.

— Ce se întâmplă? întrebă el, șiret. Feminista îndrăgostită de libertate nu este încântată de sărutări?

— Nu de ale tale, în orice caz! replică ea, furioasă.

— Dar de acelea ale altora, poate? Mi-ai mărturisit totuși că nu ai un iubit.

Tânăra se enervă. De ce-i făcuse ea asemenea confidențe? Ar fi trebuit să-și dea seama că el le va folosi împotriva ei... Dacă ar fi fost mai prudentă, ar fi inventat un logodnic care ar fi așteptat-o la Londra. În felul acesta, Luke n-ar fi avut nerușinarea să îndrăznească mai mult.

— Nu-i treaba ta! țipă ea. Lasă-mă-n pace!

Noroc că sosirea portarului de la hotel curmă orice discuție. Diane își eliberă brațul, deschise portiera și coborî din mașină. Inima îi zvâcnea și, ca pentru a-și stăpâni zbuciumul, își duse mâna la piept în timp ce-l fulgera pe Luke cu privirea:

— Pe curând ! spuse el cu o voce ce răsună amenințător în urechile tinerei.

Făcu contactul şi maşina se îndepărtă în noapte. Diane nu putu să se abţină să-l urmărească din ochi, strângând din pumni când văzu că Luke, fără măcar să întoarcă privirea, ridică mâna în semn de bun-rămas. El o zărise în oglinda retrovizoare şi nu pierdea nici o ocazie să râdă de ea !

Apoi vehiculul dispăru după colțul străzii.

Sleită de puteri, Diane pătrunse în holul recepției și ajunse în apartamentul ei. Era supărată pe anticar, dar și mai supărată era pe sine pentru că nu știuse să-l pună la punct. Cu o lovitură de picior înfuriată, ea își aruncă sandalele la celălalt capăt al încăperii, apoi își arunca eșarfa și geanta pe un fotoliu.

Prea enervată ca să citească, tânăra începu să măsoare camera în lung și-n lat. Se hotărî deodată să-l sune pe Bill pentru a-l informa de ultimele noutăți, dar odată ce avu receptorul în mână, îl puse din nou la loc fără să fi format numărul. În starea de agitație în care se găsea, se simțea incapabilă să poarte o conversație normală. Or, Bill era prea rafinat ca să nu-și dea seama de emoția ei. Ar întreba-o care este cauza şi ar trebui să-i dea explicații incomode.

De-abia repuse la loc receptorul că soneria telefonului răsună. Cu ochii aţintiţi asupra aparatului, ezită să răspundă. Cine o suna la ora

asta ? În definitiv, exista un telefon în mașină...

Nehotărâtă, aruncă o privire pe ceasul de la mână : Luke o părăsise abia de zece minute, și deja avea impresia că se scursese o veșnicie de la plecarea lui.

În fine, cu un gest nerăbdător, apucă receptorul. Devenea stupidă ! Poate era vorba numai de Gita care voia s-o anunțe că voiajul era anulat pentru un motiv oarecare.

— Diane, în sfârșit ! exclamă o voce masculină la celălalt capăt al firului. Încerc de ore întregi să te prind !

— Bill ? Ce se întâmplă ? Nu cumva a fost amânată expoziția ?

În adâncul ființei sale ea se trezi dorindu-și un răspuns afirmativ. În cazul acesta, s-ar înapoia în Anglia cu primul avion și ar uita până și de existența lui Luke Ransom. Perspectiva asta ar fi trebuit s-o ușureze, și totuși o teamă ciudată îi strângea inima. Atâtea gânduri confuze i se involburau în minte încât nu mai știa cu precizie ce-și dorea. Dacă nu mai avea să-l revadă pe Luke...

— Nu, desigur, ce idee ! exclamă Bill. De fapt, totul se anunță a fi cât se poate de bine. Și asta, mulțumită ție, Diane !

Perplexă, tânăra încruntă sprâncenele. Ceva anume neobișnuit o alerta : Bill, care era de obicei atât de rezervat și stăpân pe sine, părea surescitat. Oare ce putuse să-l aducă în starea asta ?

— Bill, ai băut ! izbucni ea pe un ton de reproş.

Îndată regretă că rostise aceste cuvinte. Presupunerea nu avea temei : Bill reprezenta sobrietatea personificată. Înghițea litri întregi de cafea în cursul zilei, dar nu-l văzuse niciodată cu un pahar de alcool în mână.

De la celălalt capăt al firului, îl auzea pe patronul ei râzând gâlgâit de o manieră stranie, ceea ce-i confirmă bănuielile.

— Diane, o să-ți dublez salariul ! exclamă el.

— De data asta, sunt convinsă : ai făcut exces de alcool !

— N-am pus pe limbă nici un strop de alcool, jur ! Dar îndată ce voi fi închis telefonul, voi sărbători evenimentul cum se cuvine, deschizând o cutie de Coca-Cola.

— Bill Williams, dacă nu încetezi să spui bazaconii, întrerup convorbirea ! Despre ce vorbeşti ?

— Cum, nu ești în temă ?

— Bill, o să număr până la zece și dacă...

— Așadar, Ransom nu ți-a spus nimic ?

— Ce să-mi spună ? Bill, te previn, eu...

— Tipul ăsta ştie să-şi epateze anturajul ! M-a sunat acum o oră pentru a-mi propune să organizez expoziția acasă la el ! De necrezut, nu ? Locuiește într-o imensă proprietate din munții Chiltern, nu departe de Londra, și cadrul va fi ideal pentru colecție. În această perioadă a anului, doar ca să vezi pădurea

și tot merită să te deplasezi acolo. Nu știu cum ai reușit să-l convingi, Diane, dar asta reprezintă un adevărat tur de forță ! Ransom Court echivalează cu castelul Windsor, te asigur.

Bill era în culmea fericirii, dar Diane abia-l auzea. Tremurătoare, se așeză pe marginea patului. Puțin după discuția lor de la restaurant, Luke într-adevăr se eclipsase câteva clipe pentru a se duce să telefoneze. Deci n-o întrebase fără un gând ascuns, dimpotrivă ! El avea deja proiectul în minte și, fără să aștepte, trecuse la fapte sunându-l pe Bill. Și însoțind-o la hotel, el s-a ferit să sufle vreo vorbă despre asta.

De ce umbla cu toate aceste ascunzișuri ? Doar dacă Luke nu socotise de cuviință să informeze o simplă salariată despre decizia lui... Da, asta era fără îndoială : o considera ca pe o cantitate neglijabilă și nici măcar nu-i trecea prin minte să-i ceară ei părerea !

Indignată, se pregătea să se plângă lui Bill când acesta i-o luă înainte.

— De fapt, spuse el, n-am acceptat încă oferta lui.

— Totuși, spuneai că...

— Oh, ideea mă încântă peste măsură ! Colaborarea nesperată a lui Ransom la expoziție va mări prestigiul firmei W.W., căci după câte știu, vom fi prima agenție pe care el o ajută în felul acesta. Dar...

— Dar ?

— De fapt, ezit din cauza ta.

— A mea ?

Bill scoase un suspin, înainte să continue pe un ton mai serios :

– Diane, mă întreb ce ascunde această propunere de vis. Nu prea știu cum să formulez chestia asta, dar...

– E inutil să te porți cu mănuși față de mine, Bill.

– Ei bine, ți-am spus să-i satisfaci cele mai neînsemnate dorințe lui Ransom, așa este, dar nu trebuia s-o iei de bună în totalitate. Știi că intenția mea nu era de a te obliga să... să-ți depășești îndatoririle profesionale...

Uluită, Diane își reprimă un râs amar. Așadar, iată ce explica jena lui Bill ! Oare ce putuse să-i spună Luke pentru a-l determina să presupună că...

Ofensată, lovi cu pumnul în tăblia patului.

– Bill, este stupid ! Cum de poți să-ți închipui un asemenea lucru ?

– Auzi, oricine știe că Luke Ransom este un fustangiu și...

Expresie cum nu se poate mai nimerită, Diane o aflase adineauri pe propria-i piele ! Era cât pe ce să-i dea de înțeles ce credea ea despre anticar, dar se răzgândi.

– Ar trebui să mă cunoști mai bine ! izbucni ea, vehementă. Nu sunt genul de femeie care se aruncă în brațele primului Don Juan apărut. În plus, se întâmplă că nu sunt încântată deloc de compania acestui individ. Deja

îmi vine greu să continui să fiu politicoasă cu el, aşa că nu-ţi face gânduri aiurea, Bill !

— În aceste condiţii, nimic nu mă mai împiedică să-i accept propunerea. Nu ştiu ce i-a venit, dar la urma-urmelor, poate că doreşte să-i fie admirată proprietatea ? Ah, încă ceva, Diane : a pretins prezenţa ta pe timpul expoziţiei.

— Asta nu intră în atribuţiile mele.

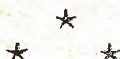
— Aşa procedează totdeauna la început, şi e mai bine să nu-l superi. Doreşte ca o persoană competentă să se ocupe de primirea expozanţilor şi a clienţilor străini, şi sunt încredinţat că te vei descurca de minune. Am să-ţi comand o ţinută deosebită pentru această ocazie, la un croitor foarte şic, ceea ce va da prestanţă firmei W.W. Vei avea o înfăţişare distinsă, o să vezi.

Vizibil încântat de întorsătura evenimentelor, Bill închise, urând noapte bună tinerei fete. Furioasă, aceasta se culcă fără a izbuti să-şi găsească somnul. Luke Ransom chiar credea că ea i se va supune fără să crâcnească ? Din păcate, o dată în plus, el folosise o tactică pe cât de abilă pe atât de înşelătoare, iar ea se regăsea în faţa faptului împlinit : acum nu mai putea da înapoi.

Consternată, crezu dintr-odată că se vede prinsă în fălcile inexorabile ale unei capcane şi lacrimi de frustrare îi urcară în ochi. La dracu' cu Luke Ransom ! Într-atât era de priceput încât ea avea sentimentul de a fi o ma-

rionetă pe care el o manipula după bunul lui plac.

Apoi se gândi că poate Luke Ransom era deja în drum spre Jaipur, şi că mâine nu va veni s-o hărţuiască. Gândul acesta o reconfortă un pic şi, afundându-şi capul în pernă, sfârşi prin a aţipi.

În ziua următoare, temperatura crescu încă. Rămasă singură, Diane hotărî să viziteze alte locuri pitoreşti, dar magia din ziua precedentă dispăruse, ca şi cum absenţa lui Luke o împiedica să preţuiască frumuseţea siturilor. Nu înceta să se gândească la el şi privea fără să ia aminte la monumente, care în alte împrejurări, ar fi umplut-o de încântare. S-ar părea că, chiar şi din depărtare, Luke continua să exercite asupra ei acea atracţie magnetică tulburătoare şi împotriva căreia nu putea lupta.

Miercuri, Luke, Manoj şi Gita se întâlniră cu ea la hotel după cum stabiliseră şi luară masa la restaurantul stabilimentului. Cei doi Indieni îşi aduseseră copiii, care începură să-i povestească Dianei cu lux de amănunte cum şi-au petrecut ei dimineaţa. Amuzată de exuberanţa lor, tânăra îi ascultă cu îngăduinţă

– Meciul a fost genial! exclamă Kala cu pasiune. Echipa cu care ţin a câştigat!

— Şi unchiul Luke ne-a cumpărat îngheţate cu vanilie şi cu ciocolată ! adăugă Kiraun.

— Copii, lăsaţi-o în pace pe Diane ! ordonă Gita după un moment. O plictisiţi cu balivernele voastre despre cricket.

Dar puştanii se făcură că nu aud şi îşi continuară sporovăiala. După isprăvirea prânzului, Luke îl ajută pe Manoj să pună valizele în portbagajul microbuzului, apoi el se întoarse către copii.

— E rândul vostru ! izbucni el.

Îl prinse pe Kiraun şi se prefăcu că vrea să-l închidă în portbagaj. Kala veni în ajutorul fratelui său şi Luke se trezi în mijlocul unei învălmăşeli confuze. Se zbenguiră astfel câteva minute bune, apoi anticarul îi lăsă pe puştani în grija **ayah**-ei, doica lor indiană, care trebuia să însoţească familia la munte.

Pentru o ultimă oară, copiii se agăţară de gâtul lui Luke şi el îi îmbrăţişă cu tandreţe.

Aflată deoparte, Diane urmărea scena cu atenţie. Pe durata prânzului, ea aşteptase ca Luke să pomenească de convorbirea lui telefonică cu Bill, dar spre marea ei mirare, el nu pomeni nimic despre asta. Atunci ea se hotărî să nu abordeze subiectul. În definitiv, dacă el o consideră prea neînsemnată pentru a-i explica maşinaţiile lui, ea nu-i va da satisfacţie, arătându-şi dispreţul.

Curând, ora plecării se apropie şi, fără a şti de ce, Diane se simţi ca stând pe jăratic. La rândul său, Luke părea foarte în largul lui.

După ce copiii se instalară în microbuz, el se întoarse spre Gita și o sărută pe amândoi obrajii înainte să dea mâna cu Manoj. Diane profită de asta pentru a se îndrepta pe furiș spre vehicul, sperând să urce fără să atragă atenția. Dar nu ținuse seama de Kiraun și Kala.

— Unchiule Luke ! Unchiule Luke ! Nu ți-ai luat la revedere de la Diane ! exclamară ei în cor.

Supărată, Diane se crispă. Fără tragere de inimă, ea se întoarse spre anticar și zări o licărire de triumf în ochii lui. Brusc derutată, se dădu cu un pas înapoi, dar, cu o mișcare sprintenă, Luke o prinse de talie și o atrase spre el. Apoi, fără să-i pese de împotrivirea ei, o ridică în brațe, fără să pară că face nici cel mai mic efort și îi atinse buzele cu un sărut delicat.

— Pe curând, șopti el.

O lăsă jos și ea se grăbi să bată în retragere pentru a se înapoia la locul ei în microbuz. Acolo cel puțin, se simțea în siguranță !

În momentul în care Manoj făcea contactul, Gita lăsă să-i scape un suspin de supărare.

— Păcat că Luke nu poate veni cu noi ! spuse ea.

— Poate o să fie în măsură să ni se alăture după ce va termina treburile la Calcutta, răspunse Manoj.

Diane rămase tăcută amintindu-și ultimele cuvinte ale lui Luke. „Pe curând" spusese el.

O tachinase numai, sau îşi propusese să-şi ofere câteva zile de vacanţă în compania prietenilor lui ?

Vehiculul se urni, Diane se smulse din visare. Ridicaţi pe locurile lor, copiii îi adresară semne prieteneşti lui Luke care, aflat în picioare în faţa hotelului, le surâdea.

— Priveşte, Diane, unchiul Luke ne urează la revedere ! exclamă Kiraun.

Cu un surâs crispat, tânăra femeie făcu cu mâna în direcţia siluetei înalte care contrasta cu albeaţa zidurilor.

CAPITOLUL IV

Luke urma să vină ? Dar când ? Întrebarea asta o obseda pe Diane. Pentru a nu-și mai face gânduri, se lansă într-o vâltoare de preocupări în compania lui Kala și Kiraun, încântați de a-și găsi o nouă tovarășă de joacă. Într-adevăr, doica, plină de bunăvoință dar stânjenită de masivitatea pronunțată a trupului, obosea repede, și-i venea greu să supravegheze jocurile impetuoase ale celor doi neastâmpărați.

După căldura toridă din Delhi, răcoarea tonică a munților îi procură Dianei un plus de energie.

Fără încetare, născocea noi jocuri pentru a-i distra pe copii : alergări prin pădure, partide de fotbal și de-a v-ați ascunselea, ghicitori. Se plimbau, se duceau să vadă caii de la clubul de polo vecin, și zilele se succedau astfel, vesele și trepidante.

Diane își aduna la un loc amintirile de pe vremea când era puștoaică pentru a le povesti basme care-i încântaseră propria copilărie, și băieții erau foarte atenți la spusele ei

atunci când seara, înainte de a le ura noapte bună, povestea pățaniile Albei ca Zăpada sau ale Frumoasei din pădurea adormită.

Adesea, chiar la jumătatea frazei, se întrerupea, gânditoare : „Pe curând", așa-i spusese Luke. Trebuia să considere aceste cuvinte ca pe o promisiune sau ca pe o amenințare ?

În ziua aceea, pe când disputa o partidă de volei cu copiii, ea se opri în loc, privind în gol, și adversarii ei trebuiră s-o cheme la ordine.

— Diane, iar ești cu capul în nori ? La ce te gândești ?

Smulsă pe neașteptate din reflecțiile ei, tânăra le surâse.

— La ținutul de basm al lui Peter Pan ! răspunse ea.

Micuții izbucniră în râs și jocul se reluă. Ușurată, Diane se forță să se concentreze. Din fericire, Kiraun și Kala erau prea mici ca să descopere ceva anormal în atitudinea ei, dar în prezența lui Manoj și Gita, trebuia să se supravegheze pentru a nu se trăda. Ea însăși nu înțelegea aceste schimbări bruște de comportament care puneau stăpânire pe ea din senin : era veselă, în plină formă, și, deodată un sentiment de melancolie o invada. Atunci avea impresia că existența ei era anostă și golită de sens. Era nevoită totuși să facă mină bună pentru ca gazdele să nu se neliniștească, dar

ziua era irosită, iar seara îi venea greu să adoarmă.

În fiecare noapte, aceeaşi întrebare revenea tulburându-i liniştea sufletească : când va sosi Luke ? În zadar îşi spunea că profita de sejurul ei, era cu neputinţă. Asta aducea a obsesie ! Ea care visa călătorii şi libertate se trezea prizoniera unei influenţe stranii care n-o slăbea deloc.

Constatarea era neplăcută, ba chiar umilitoare, şi Diane începea să se întrebe dacă nu cumva era pe punctul de a-şi pierde minţile.

În cea de-a treia zi, Luke nedând semne de viaţă, Manoj declară :

— S-ar părea că afacerile îi răpesc mai mult timp decât s-ar fi prevăzut. În cele din urmă, nu va putea să-şi facă timp liber.

Cu toate acestea, Diane continua să aştepte, pândind zgomotul unui motor pe şosea. Cu cât treceau orele, cu atât devenea mai nervoasă. Se temea că gazdele sale vor observa tensiunea care punea stăpânire pe ea şi că îşi vor închipui că invitata lor nu era încântată de ospitalitatea oferită. De aceea îi păcălea arătându-se plină de viaţă şi veselă, dar această prefăcătorie nu-i înşela pe Manoj şi Gita, iar Diane intuia asta.

În fine, în a doua zi de vacanţă, la puţin timp după micul dejun, un zumzăit de motor puternic venit de sus alertă locuitorii bungalow-ului. Se năpustiră afară pentru a zări elicopterul ce cobora aşezându-se pe terenul de

golf din vecinătate. Imediat, copiii începură să scoată strigăte de bucurie.

– Unchiul Luke ! Acesta e unchiul Luke ! izbucniră ei înainte să alerge spre aparat, ţinuţi din scurt de guvernanta care le ordonă să nu se apropie prea mult.

Urmată de Manoj şi Gita, Diane se îndreptă către teren cu mers şovăitor. Ea încercă să-şi potolească nerăbdarea care-o stăpânea, dar renunţă aproape deîndată : bătălia era pierdută dinainte.

În fine, portiera elicopterului se deschise. Când silueta înaltă şi familiară apăru, Diane îşi simţi inima ambalându-se. Dintr-un salt, Luke sări jos, apoi făcu semn cu mâna în direcţia lor. Pierdută, Diane încercă să-şi amintească de sfaturile pe care i le împărţea cu dărnicie tatăl ei atunci când ea îşi pierdea cumpătul : să inspire de trei ori, foarte adânc. El avea dreptate : de obicei, îşi recăpăta calmul întotdeauna şi se simţea pregătită să înfrunte orice situaţie.

Dar astăzi, nu era nimic de făcut, procedeul acesta nu mergea.

Luke se îndepărtă de aparat şi-i luă în braţe pe Kala şi Kiraun care alergaseră spre el. Îi ridică, ducându-i departe de norul de praf stârnit de rotirea palelor. Câteva clipe mai târziu, elicopterul se ridică în văzduh.

La rugămintea copiilor, Luke îi lăsă jos şi toţi trei făcură semne cu mâna spre pilot care

le răspunse printr-o clătinare de cap. Apoi, cum aparatul dispărea în spatele muntelui, înaintară către cei trei adulţi care aşteptau.

— Iată-mă ! exclamă Luke, cu un surâs larg care-i lumina trăsăturile.

Se adresa Gitei şi lui Manoj, dar privirea îi rămase aţintită asupra Dianei. Ea se tulbură, vru să se întoarcă dar, ca hipnotizată, rămase locului.

Cu oarecare naivitate, ea sperase că, atunci când Luke va sosi, o să înceteze să se frământe din pricina lui şi îşi va recăpăta atitudinea normală. Dar în decursul zilelor care urmară, trebui să recunoască un fapt evident : în prezența lui Luke, nu mai reacționa firesc.

Descumpănită, tânăra nu mai înțelegea nimic din ce se întâmpl i cu ea. In zadar se îndemna la prudență, nu se putea stăpâni să tresară deîndată ce el o atingea sau o privea insistent. Mai mult, când se afla aproape de Luke, pajiștile păreau mai verzi, cerul mai albastru, culorile florilor mai strălucitoare. Peisajul, și așa sublim, căpăta o splendoare nouă atunci când el numea piscurile muntoase care înconjurau bungalow-ul sau când vorbea de modul de viață al localnicilor.

Cu un spirit profund sportiv, el participa cu zel la jocurile copiilor. Într-o zi, pe când ei disputau o partidă de volei...

— Faci progrese, Diane ! îi atrase atenția Kala. N-ai lăsat să-ți scape mingea nici măcar o singură dată.

— Încep doar să mă dezmorțesc, răspunse ea. De când am terminat liceul n-am mai făcut sport.

— E rândul tău, Diane ! exclamă Kiraun lansând mingea.

Tânăra se înălță și trimise balonul peste fileu, în direcția lui Luke. Acesta sări în sus dar, pentru un motiv necunoscut, rată lovitura și balonul căzu din nou la picioarele lui, în praf. Încântați, cei doi copii aplaudară din răsputeri.

— Bravo, Diane ! Un punct pentru noi !

Tânăra ridică mâna în semn de victorie. Cu toate acestea, nu era satisfăcută. Dacă și-ar fi dorit-o, Luke ar fi putut să riposteze imediat, dar ratase dinadins. Atitudinea asta îngăduitoare o enerva pe tânără. Să-i lase pe copii să câștige, fie. Cu ea însă, ar fi putut totuși să joace normal !

Iritarea ei o liniști oarecum în cele din urmă. O asemenea reacție nu dovedea o anume indiferență ? Dacă s-ar fi aflat sub influența acestui bărbat, i-ar fi iertat orice, în loc să-i critice atitudinea. Or, ea trebuia să reziste cu orice preț atracției pe care o simțea pentru anticar. În definitiv, în cursul viitoarelor ei călătorii, o să întâlnească cu siguranță alți bărbați tot atât de încântători, și trebuia să se deprindă să nu se lase ispitită de farmecul lor...

Până atunci însă, treaba asta nu era ușoară. Căci dacă, părăsindu-l pe Alan, Diane se

hotărâse o dată pentru totdeauna să rămână celibatară, ea omisese un amănunt important : feminitatea ei. Și acum că îl cunoștea pe Luke, avea impresia că toate certitudinile ei se spulberaseră. Experiențele ei trecute nu aveau nimic comun cu ceea ce trăia în prezent. Era ca și cum ar goni nebunește pe o autostradă după ce lăsase în urmă drumeagurile de țară : senzațiile erau idealizate. Totuși nu trebuia să se lase prinsă în capcana aparențelor, oricât ar fi ele de seducătoare. Acesta era prețul libertății ei.

Dintr-un anumit punct de vedere, această întâlnire cu Luke îi va fi benefică. De ce să n-o considere ca pe un antrenament ?

La gândul acesta, tânăra schiță un surâs ironic. Ce ar crede Luke dacă ar afla că prin intermediul lui își făcea un soi de ucenicie pe viu, destinată s-o imunizeze împotriva Don Juanilor ?

Cum prânzul se apropia, copiii se înapoiară fără tragere de inimă la doica lor care le ordonă să meargă să se spele pe mâini.

Încurajată de hotărârile ei, Diane se apropie de Luke.

— Tu n-ai de ce să te arăți atât de grijuliu, declară ea cu aplomb. Sunt capabilă să marchez un punct și fără ajutorul tău.

— Nu mă îndoiesc de asta, dar ideea n-a venit de la mine. Băieții mi-au cerut să te las să câștigi. Ce vrei, sunt prea mici pentru a se îngriji de morala feministă.

Surâsul şiret pe care el i-l adresă o făcu pe Diane să roşească. Deci, Luke n-a acţionat din amabilitate, el nu făcuse decât să se supună dorinţei copiilor. Altminteri, ar fi profitat el de avantajul lui fizic ? Judecând după expresia de nepătruns a feţei, el nu i-o va mărturisi niciodată...

Dealtfel, de la sosirea lui, anticarul nu se arătase prea vorbăreţ. Nu pomenise de telefonul dat lui Bill. Cel puţin asupra acestui punct, Diane se putea mândri că avea un avans considerabil : Luke credea că secretul lui e bine păstrat, şi dacă vreodată el se va hotărî să abordeze chestiunea în prezenţa ei, ea îşi promitea să-şi ia revanşa. „Da, sunt deja la curent..." o să-i spună ea pe un ton suav şi indiferent. Se delecta încă de pe acum cu astă ! Ocazia se prezentă chiar în ziua următoare, pe când se aflau cu toţii la masa instalată pe terasă. Adulţii îşi savurau cafeaua în timp ce doica îi pregătea pe copii de plecare, invitaţi să petreacă după-amiaza la nişte prieteni din vecinătate.

Soneria telefonului răsună pe neaşteptate. Gita se ridică pentru a se duce să răspundă şi-i făcu semn lui Luke că era solicitat. El lipsi un scurt moment până să revină să se aşeze printre comeseni.

— A fost Zakir, spuse el pe un ton lejer, ca şi cum ştirea nu prezenta nici o importanţă.

Diane tresări.

— De ce te-a sunat ? întrebă ea deîndată.

— Ca să mă prevină că a primit restul colecției. I-am cerut să ia toate măsurile pentru ca noi să ne putem urca în primul avion cu destinația Londra, mâine seară.

Uluită, Diane făcu ochii mari. **El** îi ceruse ! O dată în plus, Luke își făcea de cap ! El ordona, el organiza, fără măcar să se gândească s-o consulte pe cea direct interesată. Căci pe ea ar fi trebuit s-o prevină Zakir în primul rând !

— O să ne întoarcem direct la hotelurile noastre ca să ne luăm bagajele, continuă Luke fără să pară a observa expresia indignată a tinerei. Apoi vom trece pe la bancă să scoatem bijuteriile din seif, chiar înainte de plecare. Nu s-ar cuveni să le transportăm prin tot orașul. În felul acesta, vom diminua riscurile.

Furioasă, Diane strânse atât de tare degetele în jurul ceștii de cafea încât i se albiră încheieturile. Intervenția Gitei o împiedică să formuleze cu glas tare remarca usturătoare pe care o avea în minte.

— Sunt foarte nerăbdătoare să văd expoziția. Sper că nu se va ține prea departe de Londra.

— Expoziția va avea loc la Ransom Court declară Luke pe un ton moderat. Și cum veț locui la mine pe timpul sejurului vostru, veți putea admira colecția pe îndelete.

Dacă stăteai să-l asculți, decizia îi aparținea. Ce rol îi acorda lui Bill în toată treaba

asta ? Diane își înăbuși o exclamație de mânie. Desigur, în ochii lui Luke, opinia altuia avea prea puțină importanță... Doar propriile lui dorințe intrau în discuție, având posibilități să și le satisfacă.

Dealtfel, nici o clipă Luke nu găsi de cuviință s-o privească. O punea în fața faptului împlinit și nu-i păsa nicidecum de reacția ei. Ea care spera să-l vexeze spunându-i că deja era la curent, nu mai avea această posibilitate. Nici mai mult nici mai puțin, i-o luase înainte !

Totuși, el nu suflase un cuvânt în legătură cu ultima lui pretenție : participarea Dianei la expoziție. Uitase de acest detaliu ? Sau considera că putea dispune de ea după plac ?

Stăpânindu-se cu greu, Diane asculta conversația care continua. Manoj îi propunea lui Luke să-i împrumute microbuzul pentru a se înapoia la Delhi.

– N-ai decât să angajezi un șofer care s-o aducă înapoi, adăugă doctorul.

– Mulțumesc, dar e inutil, răspunse Luke. Un elicopter va veni să ne ia, va fi mult mai rapid decât deplasarea pe șosea.

El se întoarse spre Diane și adăugă :

– Dacă nu te-ai urcat niciodată în acest tip de aparat, nu te nelinişti, nu e mai impresionant decât un avion.

Îmbufnată, Diane ridică din umeri. Nu-i păsa de mijlocul de transport, chiar dacă ar fi trebuit să se deplaseze călare pe un elefant ! Ceea

ce o neliniștea, era atitudinea autoritară a lui Luke și felul în care lua deciziile în vreme ce ea era împuternicită să se ocupe de toate formalitățile privind sarcina ei. El ar fi putut totuși să-i împărtășească deciziile sale ! În loc de asta, se comporta asemeni unui superior ierarhic, ceea ce o scotea din sărite.

— Ce păcat că trebuie să vă scurtați vacanța ! grăi Gita, cu o nuanță de regret în glas.

Din politețe, Diane clătină capul. De fapt, perspectiva unei plecări grăbite o ușura. Deoarece niciodată ea n-ar fi trebuit să accepte acest scurt divertisment în cursul unei călătorii în interes profesional. Din neglijență sau din naivitate, avusese încredere în Luke. Azi, înțelegea cât de mult se înșelase neținând seama de temerea ei : profitând de poziția lui, Luke nu ezitase o clipă să-și asume responsabilități care nu-i reveneau.

Nemulțumită, Diane luă o înghițitură de cafea cu atâta grabă încât era cât pe ce să se înece. Îndată, Luke o lovi cu palma între omoplați, și ea putu să respire din nou. Dar gestul anticarului îi ațâțase mânia.

— Nu trebuia să mă lovești așa de tare !

— Îmi pare rău, n-am vrut să te doară !

Expresia lui jenată n-o liniști pe Diane care-l fulgeră cu privirea. Dându-și seama că reacția tinerei depășea simpla nemulțumire, Luke se întunecă la față.

— Această ultimă zi trebuie să rămână întipărită în amintirea voastră, spuse deodată Manoj care nu remarcase tensiunea ce domnea între invitații săi. Trebuia să profitați de ea. Diane, ce ți-ai dori să faci ?

Mai mult decât orice pe lume, tânăra își dorea să se izoleze de ceilalți și mai ales de Luke, ca să-și recapete un dram de seninătate. Dar cum să-i explice asta lui Manoj fără să-l supere ?

Cum ea ezita să răspundă, Luke i-o luă înainte.

— Diane și cu mine vom merge să ne plimbăm călare, declară el.

Tonul, care nu admitea replică, folosit de el, sfârși prin a o scoate din fire pe Diane. Batjocura continua : el dădea ordine, asemeni unui rege aflat în mijlocul unei mulțimi de curteni ! Dar de data asta, îi va dejuca planurile : o să-i spună că nu știe să călărească, sau că nu-i plăcea echitația, în fine, orice, numai să nu fie singură cu el.

Din seara când o lăsase în fața hotelului, nu s-a mai aflat singură cu Luke. La fiecare plimbare, doica și copiii i-au însoțit. Amintirea acelui sărut furat, atât de vie încă în mintea ei, făcu să urce în ea un val de panică. Dacă Luke ar încerca din nou s-o sărute, ar mai avea curajul să i se împotrivească ?

Hotărâtă să găsească o cale de scăpare, Diane căută cu febrilitate un argument plauzi-

bil pentru a refuza propunerea, dar, ca de obicei, anticarul n-o lăsă să vorbească.

— În absența copiilor, o să dispuneți în sfârşit de o zi liberă, spuse el gazdelor. Știu că ne primiți cu plăcere, dar un cuplu are nevoie din când în când de intimitate.

— Da, așa este, admise Manoj râzând. O să profităm de asta pentru a sta un pic împreună.

Un suspin ușor îi scăpă Dianei. Sub pretextul de a se arăta amabil față de prietenii săi, Luke urma să-i întindă o capcană : cum mai putea acum să refuze plimbarea ?

O senzație de amețeală o cuprinse și ea inspiră adânc. Fiecare tentativă pentru contracararea planurilor lui Luke eșua lamentabil. De fapt, ea avea sentimentul că joacă un joc nemilos în care adversarul nu-i lăsa nici o șansă. Doar că nu era vorba de un joc, ci mai degrabă de o luptă al cărei rezultat era incert.

— Nu știam că te pricepi la echitație, Diane, spuse Gita.

— La mine acasă, în Anglia, călăresc cât se poate de des, răspunse ea după o scurtă ezitare.

O oră mai târziu, Diane și Luke se duceau la clubul de polo vecin pentru a închiria doi cai energici și rasați, pe care Diane, cu toată supărarea ei, îi consideră splendizi.

— Cum ai ghicit că practic echitația ? întrebă ea pe însoțitorul ei.

– Am presimţit imediat că eşti o amazoană desăvârşită. Gesturile tale nu mă înşeală, se vede că nu ţi-e frică de ei.

El îi întinse Dianei hăţurile primului cal şi ea le apucă cu o mişcare bruscă. Aşadar, Luke îi studiase fără ştirea ei până şi cele mai neînsemnate gesturi... Hotărât, nimic nu scăpa perspicacităţii lui !

Văzându-l că se pregăteşte s-o ajute să urce în şa, Diane apucă hăţurile şi se grăbi să încalece animalul. Luke o imită, şi curând, îşi îndemnară caii la trap de-a lungul drumului.

Călăreau aşa de câteva minute, când un zgomot de cavalcadă ajunse până la ei.

– E vorba de echipa de polo care se antrenează, declară Luke. Pista pe care ne aflăm reprezintă marginea terenului de joc. Dacă vrei, putem merge să-i privim.

– Cu plăcere.

– Mă întreb dacă nu cumva ar fi bine să amenajez un teren de polo la Ransom Court, spuse deodată Luke, cu un aer gânditor.

– Obişnuieşti să joci adesea ?

– Nu, din păcate. Nu prea am timp liber pentru asta.

Şi deodată, nemaiputând rezista, Diane îi puse întrebarea care o frământa :

– De ce mi-ai ascuns intenţia ta de a organiza expoziţia acasă la tine ?

Ea regretă îndată aceste vorbe, dar era prea târziu ca să dea înapoi. Luke îi adresă o

privire stranie, ca şi cum încerca să-i descifreze gândurile, iar ea își mută privirile de la el în grabă.

Poneii înaintau acum la pas, unul lângă altul, şi din când în când, piciorul lui Luke îl atingea pe cel al tinerei. Această apropiere o tulbura dar nu voia să pară ridicolă îndepărtându-și calul.

După un lung moment, Luke se hotărî în sfârşit să rupă tăcerea apăsătoare care se instalase între ei.

– Mai întâi și-ntâi, consider, ca și Bill Williams, că locul este întrutotul potrivit pentru acest gen de manifestări. Dar am făcut-o mai ales din motive de siguranță. Ransom Court este echipată cu sisteme de alarmă dintre cele mai perfecţionate, și cum bijuteriile aparţin unora dintre oamenii cu care fac afaceri, am dorit să le garantez o protecție maximă.

– Cu alte cuvinte, n-ai încredere în Bill !

– Ei bine, dacă el se arată la fel de încrezător în privința asigurării bijuteriilor, pe cât se arată față de angajații săi, cred într-adevăr că am câteva motive de neliniște...

– Nu-l poți acuza pe Bill de neglijență ! Își ia cele mai însemnate precauții privind obiectele care-i sunt încredințate și ține ca angajații săi să urmeze un curs special pentru a se descurca în orice împrejurare.

– Iartă-mă, dar după părerea mea, să trimiți într-o misiune atât de periculoasă o tânără

care abia depășește un metru șaizeci, seamănă a curată nebunie.

– Ascultă, reluă ea enervată, sunt șanse mari pentru ca...

– Să fii molestată, sau mai rău ! o întrerupse el pe un ton aspru.

– Agenții de tranzacții de sex masculin sunt expuși la tot atât de multe riscuri ca și mine !

– În caz de atac, un bărbat este în stare să se apere mai bine. Nu e nimic discriminatoriu în asta, mă mulțumesc să constat un fapt și tu n-o să-mi dovedești contrariul.

– Desigur !

Tânăra era adâncită în gândurile sale, când deodată calul ei se cabră nechezând. Ea se aplecă iute să prindă hățurile. Când făcu asta, zări o formă alungită care se înălță șuierând între copitele animalului. Un șarpe !

– Atenție, Diane !

Avertismentul lui Luke îi parveni prea târziu, calul se ridica din nou pe picioarele din spate.

Îndată, Luke întinse mâna pentru a apuca hățul, dar îl rată de puțin, și animalul porni într-un galop nebun, ridicând un nor de praf.

Diane încercă mai întâi să frâneze galopul calului trăgând de zăbală din răsputeri, dar înnebunit, calul nu-i mai dădea ascultare. Era mult mai puternic decât ea și, foarte repede, trebui să renunțe la a-l opri din goana lui nebunească. De bine, de rău, ea se agăță de coamă pentru a se menține în șa.

Îngrozit, calul se îndreptă spre pădure. Diane simți un nod în gât. Dacă animalul izbutea s-o ia prin pădure, ea risca să fie azvârlită din şa de vreo ramură ! Incapabilă să devieze totuși direcția în care alerga animalul, se lipi de grumazul lui și, cu o lovitură de călcâi, se desprinse de scări. Era mai bine să elimine riscul de a fi târâtă în cazul în care ar cădea. Dar trăgătorile de la şa începură să lovească în coastele animalului, ințețindu-i și mai mult panica.

Vântul şuiera pe la urechile Dianei. Ea desluşi în urma ei un zgomot sacadat de copite și înțelese că Luke încerca s-o prindă. Răsucindu-se pe jumătate, îl zări la câțiva metri : el călărea cu o agilitate surprinzătoare și urmărea calul îndeaproape, pentru a-l obliga să-și mențină viteza. Coapsele lui strângeau cu putere coastele animalului ; cal și călăreț erau strâns uniți, asemeni unui superb centaur.

În clipa următoare, Luke ajunse în sfârșit în dreptul Dianei, și apucă frâul calului înfierbântat pentru a-l obliga să execute o voltă. Cu oricare alt cal, coliziunea ar fi fost inevitabilă, dar caii de polo, obișnuiți cu acest gen de manevră, se lăsau ghidați cu docilitate.

Strângând hățurile, Luke mână calul Dianei departe de arbori. Încetul cu încetul, reuși să-i domolească goana, și curând caii începură să galopeze mai moderat.

— Desprinde-te de coamă ! îi ordonă Luke Dianei.

Cu o mişcare involuntară, ea se supuse. Atunci, până să-şi dea seama ce se întâmpla, simţi un braţ cuprinzând-o de mijloc şi ridicând-o. O secundă mai târziu, se trezi lipită de Luke. El trase de hăţuri şi sfârşi prin a-şi opri calul.

Emoţionată, Diane zări un pâlc de călăreţi care veneau în întâmpinarea lor. Pe când îi înconjurau, tânăra văzu că ei aveau în mâini crose de lemn. Evident, era vorba de jucătorii de la echipa de polo care, alertaţi de strigăte, veneau să vadă ce se întâmplă.

– Afurisită cursă, Ransom ! strigă unul dintre ei.

– N-aţi păţit nimic, domnişoară ? întrebă un altul.

– N... nu, răspunse Diane pe un ton nesigur.

Îi venea greu să vorbească. Braţul lui Luke îi încercuia şi acum talia, şi ea simţea respiraţia lui în ceafă. De fiecare dată când el se înclina, ea se afla lipită de trupul lui şi tresărea, fără să-şi dea seama dacă era vorba de plăcere sau de teamă.

Cum jucătorii de polo îi cercetau cu nelinişte, ea se forţă să zâmbească pentru a-i linişti.

– Totul e în ordine, declară ea pe un ton care se voia convingător. O cobră mi-a speriat calul, dar acum pericolul a trecut.

Pronunţând aceste cuvinte, era conştientă că minte : în ochii ei, Luke era mult mai pericu-

los decât un cal înfierbântat. Un picior rupt se vindecă lesne, dar o inimă zdrobită poate suferi la nesfârșit... Ea era cea mai în măsură s-o știe!

— Lasă-mă, îi spuse lui Luke încercând să se elibereze.

Ca și cum n-ar fi auzit, el se mărgini s-o țină și mai strâns. Unul dintre jucătorii de polo se apropie atunci de calul Dianei, care stătea ceva mai în urmă.

Animalul acesta este încă sub stare de șoc, le atrase el atenția. Dacă doriți, am să-l duc eu înapoi la grajd.

— Oh, dar pot foarte bine să mă descurc și singură! izbucni Diane.

— N-ar fi înțelept. Mai bine așteptați să se liniștească, altminteri riscați să vă trântească.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră, interveni Luke, fără a-i lăsa Dianei cea mai mică șansă de a răspunde. Iar noi o să ne întoarcem la bungalow.

La aceste cuvinte, tânăra se crispă, dar renunță să-l contrazică. Se simțea epuizată, atât pe plan moral cât și fizic, și după experiența pe care o înfruntase adineauri, nu avea curajul să se revolte împotriva însoțitorului ei.

Resemnată, rămase în șa alături de el. Cu un mic plescăit al limbii, el porni calul la pas.

CAPITOLUL V

Diane se odihni în restul după-amiezii și îi trebuiră câteva ore ca să-și revină din emoție. Pe timpul cinei, Luke le povesti Gitei și lui Manoj aventura lor.

— Dacă Diane n-ar fi fost o călăreață remarcabilă, această bagatelă s-ar fi terminat cu siguranță foarte rău, spuse el în chip de concluzie.

Un astfel de compliment, mai ales din gura lui Luke, o surprinse pe tânără.

— Dacă nu mi-ai fi strunit calul, cine știe ce s-ar fi întâmplat, replică ea cu sinceritate.

În prezent, era nevoită să recunoască faptul că Luke îi salvase viața. La o asemenea viteză, o cădere în pădure ar fi putut să-i fie fatală, cu atât mai mult cu cât, în goana lui nebună, calul ar fi putut desigur s-o calce în picioare pe călăreață. În cel mai fericit caz, ea s-ar fi ales cu răni grave ; în cel mai rău...

La gândul acesta, Diane fu scuturată de un fior de spaimă retroactivă.

— Luke a intervenit chiar la timp, murmură ea.

Ar fi trebuit să-şi exprime muiţumirea faţă de el într-un mod mai spontan, dar ceva o reţinea. Îi datora viaţa şi o astfel de datorie reprezenta o povară. Întâmplarea aceasta, care era cât pe ce să se transforme în dramă, crea între ei o legătură care nu făcea decât să întărească impresia de dependenţă pe care o resimţea faţă de el. Încetul cu încetul, asemeni unui păianjen abil, Luke îşi urzea pânza în jurul ei şi o lipsea de independenţă. Evident, nimeni n-ar fi putut să prevadă ceea ce avea să se întâmple, dar, din nou, Luke reuşise să întoarcă situaţia în avantajul lui şi să facă în aşa fel încât Diane să se simtă îndatorată faţă de el. Ea simţea în acelaşi timp recunoştinţă şi ură, şi aceste sentimente contradictorii o tulburau profund.

Şi apoi, cum să refuze de acum înainte să se ducă la Ransom Court pentru a participa la organizarea expoziţiei ?

— Pari istovită, Diane, declară Manoj. Te sfătuiesc să te culci devreme diseară : mâine te aşteaptă o zi grea.

Drept răspuns, tânăra îşi clătină capul. Manoj avea dreptate : în ziua următoare trebuia să se înapoieze la Delhi, ceea ce însemna că o să trebuiască să-l suporte pe Luke pe timpul călătoriei. Din fericire, parcursul se va efectua cu elicopterul şi ea spera că prezenţa pilotului îl va înfrâna pe anticar să se arate prea întreprinzător.

Suspinând adânc, tânăra se ridică de la masă.

— Am să dorm buştean în noaptea asta, recunoscu ea.

Totuşi, ştia că are să-i fie greu să adoarmă. Amintirea îmbrăţişării lui Luke are s-o chinuie până târziu în noapte. Ce explicaţie să găsească acestei senzaţii melancolice care o invadase chiar în momentul acesta ? Desigur, ea se afla în stare de şoc, dar asta nu justifica neaşteptata ei vulnerabilitate.

Cu cât Diane încerca să alunge aceste gânduri din minte, cu atât acestea reveneau în forţă, tenace.

— O să mă duc să-i culc pe copii, anunţă deodată Gita. Vrei să mă însoţeşti, Diane ?

Printr-un semn al capului tânăra încuviinţă, şi îşi urmă gazda la etaj. O ajută pe Gita să-i îmbrace pe cei doi băieţi în pijamale. Apoi, pe când Diane se apleca deasupra lui Kala pentru a-l săruta şi a-i ura noapte bună, micuţul se ridică pe jumătate.

— Ştii, Diane, azi m-am jucat cu un câine ! declară el cu mândrie. Făcea aşa... Băieţelul scoase un mic strigăt ce se voia a fi un scheunat care se termină printr-un căscat sonor. Înduioşată Diane depuse un sărut pe obrazul fraged al copilului, apoi se retrase în vârful picioarelor, însoţită de Gita.

— După o asemenea zi, pică de somn, murmură Gita.

Se înapoiară în salon unde cei doi le așteptau să-și bea cafeaua. Soneria telefonului răsună deodată. Manoj părăsi încăperea pentru a se duce să răspundă, în timp ce Gita se ocupa de strânsul mesei.

— Lasă-mă să te ajut, propuse Diane.

— Nu-i nevoie, isprăvesc într-o clipă.

— Iar eu, anunță Luke, o să urc în camera băieților să le las un joc de puzzle pe care l-am cumpărat pentru ei din Calcutta. În felul acesta îl vor găsi la piciorul patului când se vor trezi mâine dimineață.

— Oh, Luke ! Îi răsfeți prea mult ! exclamă Gita pe un ton de reproș. O să faci din ei niște adevărați ștrengari, pretențioși și capricioși, și o să-mi fie tare greu să-i readuc pe calea cea bună.

Surâsul radios pe care-l afișa Gita dovedea totuși cât de mult aprecia gestul lui Luke. Fără să mai zăbovească, el dispăru. Gita duse o stivă de farfurii în bucătărie și Diane rămase singură. Profită de asta pentru a ieși să ia aer pe terasă.

Priveliștea era splendidă. La orizont, apusul de soare împodobea cerul cu culori superbe care confereau locurilor o frumusețe fantastică. Timp de minute întregi, tânăra contemplă astrul strălucitor care, cu încetineală, dispărea în spatele culmii înzăpezite a munților, colorând versanții cu raze de lumină purpurii și

mov. Din depărtare, jurai că e o prăjitură acoperită cu glazură.

În grădină umbrele se alungeau, dar era destulă lumină pentru ca Diane să poată distinge siluetele arbuștilor.

Deodată, o mișcare fugitivă îi captă atenția. Un animal se mișca în ierburile înalte. Un șarpe ? La gândul acesta, Diane tresări și scrută desișul cu spaimă. Dar curând, scoase un suspin de ușurare, deoarece se făcu auzit un lătrat. Era un câine !

Surprinsă, își stăpâni râsul. Era vorba desigur de animalul menționat de Kala. Părea să fi scăpat de la stăpânii săi urmându-i pe copii, și se rătăcise în grădină.

Uitând de oboseală, Diane coborî câteva trepte pentru a se apropia de boschet.

— Micuțule, vino aici ! îl chemă ea.

Câinele, care scotocea prin iarbă, întoarse capul și o zări pe tânără. Cum părea că-i era greu să iasă din hățiș, ea se apropie să vadă ce-l încurca. Poate că zgarda i se prinsese de o ramură ?

— Așteaptă, am să te scap eu, murmură ea.

În clipa în care se apleca spre el, o mână de fier o apucă de umăr pentru a o trage înapoi cu violență. Uluită, Diane era cât pe ce să se împiedice, și își recăpătă echilibrul cu greutate. Îndată, câinele începu să mârâie amenințător.

Întorcându-se, Diane îl zări pe Luke care se ridica în fața ei. Cu câteva secunde mai îna-

inte, ea deslușise totuși zgomote de pași, dar, atentă la animal, nu le luase în seamă. Fără să-i lase timp să-și revină în fire, Luke o luă în brațe și se îndreptă cu pași mari spre bungalow.

Diane se zbătea furioasă.

– Ai înnebunit ? țipă ea. Lasă-mă !

– Ai pus mâna pe câine ?

– N-am avut când, închipuie-ți ! Acum îți ordon să mă lași jos ! Drept cine te crezi ?

– Îngerul tău păzitor. Dealtfel, e ora să te duci la culcare. N-ai auzit ce-a spus Manoj ? Mâine ne așteaptă un drum lung.

– Nu mai sunt o copilă, încetează să-mi vorbești pe tonul acesta părintesc !

Luke schiță un surâs crispat, dar privirea lui era aspră. El urcă scările care duceau până la verandă și consimți, în fine, să-i dea drumul tinerei.

– De ce m-ai împiedicat să mângâi câinele ? întrebă ea. Acum, desigur a fugit.

– Nu te neliniști, Manoj se va ocupa de asta. Tocmai i s-a telefonat în legătură cu un câine rătăcit. Erau vecinii care voiau să-l recupereze.

– Totul ar fi fost mult mai simplu dacă aș fi putut să pun mâna pe el !

Deodată, Luke întinse mâna și o atrase lângă el.

– Nu mi-ai mulțumit că te-am salvat azi după-amiază, murmură el.

Când se aplecă s-o sărute, ea încercă zadarnic să i se împotrivească. Luke o ținea cu putere la pieptul lui, și propriile ei forțe o trădau. În ea, plăcerea se lupta cu teama. Luke se purta ca un sălbatic, ca un monstru... Totuși, buzele lui erau dulci, atât de dulci încât tânăra sfârși prin a capitula. Senzațiile puternice și amețitoare care luau naștere în ființa ei din pricina acestei îmbrățișări o tulburau, o purtau spre un tărâm necunoscut, formidabil, fascinant. Un tărâm misterios pe care ea își dorea să-l descopere împreună cu Luke. Căci el îi cunoștea toate secretele, toate minunățiile...

În sfârșit, el se îndepărtă și ea se clătină pe picioare.

– Vrei să vin să te învelesc ? întrebă el pe un ton ironic.

– Nu ! exclamă ea.

Chipul tinerei părea să-i trădeze nedumerirea, căci Luke izbucni în râs. Preț de o fracțiune de secundă, Dianei îi veni să-și astupe urechile. În loc de asta, ea se trase înapoi cu un pas, apoi cu doi. Cum Luke nu schița nici un gest pentru a o reține, ea îi întoarse spatele și fugi în goană către casă.

În grabă mare, sui treptele scării și se refugie în cameră trântind ușa în urma ei. Totuși, în ciuda acestei bariere înălțate între ei, ea nu izbuti să-și recapete calmul. Fără încetare, imaginea lui Luke era prezentă în mintea ei, și credea că-i simte mângâierea buzelor pe

gura ei. Cu mânie în suflet, ea se strecură în așternut și încercă în zadar să adoarmă.

Când, în sfârșit, ațipi, îl visă pe el. Ea rătăcea prin ceață, singură și disperată. O siluetă înaltă înainta spre ea. Înnebunită, începu să alerge. Apoi întunericul o înghiți, niște brațe puternice o cuprinseră...

Moartă de frică și lac de sudoare, se deșteptă din somn tresărind. De cum se trezi, se duse cu gândul la sărutul la care o obligase Luke. De ce-l lăsase s-o sărute.? Prima oară, în fața hotelului, la Delhi, fusese atât de surprinsă încât rămăsese înmărmurită. Dar în timpul acestei a doua îmbrățișări – de care ea se temuse și la care sperase atâta – capitulase pe loc. Cum de putuse să treacă peste hotărârile sale și peste recenta ei decepție sentimentală ?

Consternată, Diane se ridică și se duse să arunce o privire pe fereastră. Afară era noapte, un halou alburiu aureola luna. Deodată, o detunătură răsună în exterior, făcând-o să tresară. Era vorba desigur de motorul unei mașini... Totuși, la ora asta târzie, plimbăreții erau rari. Să fi fost cumva o petardă ? Pirotehnia era larg răspândită în India, și nici o sărbătorire demnă de numele acesta nu putea să se termine fără un foc de artificii.

Intrigată, Diane ciuli urechea, dar liniștea deplină domnea din nou. Fără să se mai neliniștească, se întoarse să se culce și adormi din nou.

A doua zi dimineața, niște cearcăne urâte ieșeau în evidență în jurul ochilor tinerei. Ea sfârșise prin a-și găsi somnul, însă foarte târziu, și suferea de o puternică migrenă.

Temându-se să-l întâlnească pe Luke, ezită să iasă din cameră. Ce atitudine să ia în prezența lui ? Trebuia să-l ignore cu răceală sau, dimpotrivă, să-i dea de înțeles să n-o mai deranjeze pe viitor ?

Dar el, ce atitudine va afișa ? Dacă vreodată ar mai privi-o cu acea înfățișare ironică atât de obișnuită, ea se va simți în stare să-l strângă de gât cu propriile ei mâini !

Fremătând de teamă, se hotărî în fine să se ducă pe verandă, unde gazdele lor aveau obiceiul să-și ia micul dejun.

— Bună, Diane, spuse Luke zărind-o.

Stând cu ochii plecați, ea luă loc la masă, în timp ce un straniu sentiment de decepție o invada. Luke se purta ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic între ei. Dar, la urma-urmei, pentru un bărbat ca el, un simplu sărut avea fără îndoială o importanță foarte relativă...

La gândul acesta, disprețul pe care-l simțea se transformă într-o mânie absurdă. În ochii lui Luke, ea nu era decât o cucerire trecătoare, o pradă ușoară pe care el o hărțuia dar care

nu-i inspira nici un sentiment onorabil !

Diane se uită la anticar pe furiş : el sporovăia cu însufleţire, părea proaspăt şi sprinten. Era clar el dormise buştean pe când ea fusese trează la miezul nopţii, răsucindu-se-n pat, măcinată de teamă !

Printr-un semn al capului, tânăra acceptă ceaşca de cafea pe care i-o întindea Gita. Ea nu putu să se hotărască totuşi să înghită o cât de mică bucăţică din mâncare. Căutând să salveze aparenţele, se întoarse atunci spre Kiraun care încerca, de bine, de rău, să asambleze piesele jocului său de puzzle. Terminase deja cadrul – partea cea mai simplă – dar restul părea să-i pună câteva probleme.

– Piesele astea seamănă toate între ele ! strigă copilul pe un ton supărat. Nu observ diferenţa şi totul e încurcat !

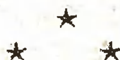
– Trebuie să te antrenezi şi să perseverezi, îl sfătui Diane. Dacă ai reuşi de prima dată, n-ar mai fi distractiv.

În timp ce vorbea, se gândi deodată că propria ei viaţă seamănă cu un puzzle care se îmbina piesă cu piesă. Imaginea finală ar semăna cu aceea la care visase ea ? Nu urmărea de fapt decât două obiective foarte simple : libertatea şi călătoriile. Şi în mintea ei, calea de urmat pentru a-şi satisface aspiraţiile era cea dreaptă.

Dar în prezent, un eveniment asupra căruia ea nu avea nici o putere o făcea să alunece

spre drumuri lăturalnice : precum întâlnirea sa cu Luke. Cu dezinvoltură, el măturase piesele bine ordonate ale jocului de puzzle, distrugând toate reperele pe care și le construise ea. Va mai putea ea vreodată să reconstituie imaginea inițială ?

Atunci când sosi elicopterul, către sfârșitul dimineții, se formase o ceață foarte densă, încât pilotul nu putu să aterizeze.

Diane îl văzu cu teamă, îndepărtându-se.

— O să trebuiască s-o pornim la drum ? îl întrebă ea pe Luke.

— Nu, ceața nu va întârzia să se ridice, cel puțin așa sper. Pilotul va reveni să ne ia mai târziu, în fine, dacă vremea o va permite. Dar să luăm aminte mai degrabă la partea bună a lucrurilor : vacanța continuă !

Contrariată, tânăra își măcină necazul în tăcere întreaga după-amiază. Ea dorea să se înapoieze la Delhi cât mai repede, și întârzierea asta o scotea din sărite. Încă o zi în atmosfera asta apăsătoare, și va înnebuni ! Ea, care de obicei era atât de calmă, atât de ponderată, avea impresia că trăiește un coșmar : fără încetare, mii de întrebări cărora nu le putea da un răspuns se îmbulzeau în mintea ei.

Ajunsese să nu mai creadă în nimeni. Mai ales în sine însăși, ca și cum personalitatea ei s-ar fi schimbat într-o săptămână.

Și toate astea din cauza lui Luke... Măcar de s-ar putea descotorosi de el ! Dar ea avea să-l suporte pe timpul călătoriei de întoarcere, și odată ajunsă în Anglia, necazul ei nu se va termina, întrucât era nevoită iar să se lovească de anticar la Ransom Court.

La sfârșit de după-amiază, preveniți de zgomotul rotorului, Luke și Diane se duseră la pista de aterizare în compania gazdelor lor.

– Părinții dumneavoastră vor fi prezenți la Ransom Court pe timpul expoziției ? îl întrebă Manoj pe Luke, pe când elicopterul se așeza lin pe terenul de golf. E atât de multă vreme de când nu i-am văzut ! Mi-ar părea rău să nu-i întâlnesc.

– Tare mi-e teamă că nu vor fi de față la expoziție. De când tatăl meu e la pensie, își petrec viața cutreierând lumea. În clipa de față, sunt în croazieră în insulele grecești. Dar în principiu, ar trebui să se întoarcă în Anglia la primăvară.

– Dar Marie ?

– Va fi prezentă, desigur !

– Se pare că-ți lipsește...

– Mai mult decât aș putea spune.

Pilotul îi făcu un semn lui Luke, care grăbi despărțirile. El o lăsă pe Diane să urce prima, și ea se instală pe locul din spate. Apoi Luke

se aşeză lângă pilot şi făcu cu mâna spre Manoj şi Gita.

Perplexă, Diane se întreba : cine era această Marie ? Şi mai ales, ce loc ocupa în existenţa lui Luke ? Degeaba îşi spusese că viaţa intimă a anticarului n-o privea cu nimic – şi că reciproca era adevărată ! – ea nu putea să se abţină de la întrebări.

Aparatul decolă în fine şi pământul se îndepărtă cu toată viteza sub privirile Dianei. Câteva crâmpeie de ceaţă persistau ; curând, pământul nu mai fu decât o întindere vaporoasă şi îndepărtată.

Când survolară panorama Delhi-ului, pilotul îi arătă tinerei cele mai frumoase monumente ale oraşului. Apoi ea reperă străduţele arhipline şi arterele principale înecate de sumedenie de maşini. Deodată ea recunoscu o piaţetă înţesată de lume.

– Este locul de unde mi-am cumpărat eşarfa ! exclamă ea. Şi iată templul în care am văzut ceremonia de nuntă.

Amuzată, încercă să regăsească siturile pe care deja le vizitase. Apoi, în cele din urmă, coborâră pe pista aeroportului. Diane fu imediat luată în primire de căldura copleşitoare care domnea în oraş. După adierea răcoroasă care tempera clima munţilor, ea avea impresia că pătrunde într-un adevărat cuptor.

– Haide, curaj ! îi spuse Luke observând înfățișarea necăjită a însoțitoarei lui. Peste câteva ore, vom lua avionul pentru a regăsi prea binecunoscuta ceață londoneză !

Din fericire, Zakir veni să-i întâmpine cu o mașină climatizată, și Diane putu să-și tragă sufletul un pic pe timpul parcursului. Se duseră mai întâi la hotelul Dianei, apoi la cel al lui Luke, ca să-și ia restul de bagaje. În continuare, prânziră toți trei într-un mic restaurant din centrul orașului.

Stabilimentul nu era arătos, dar hrana se dovedi mai mult decât acceptabilă. Printr-o înțelegere tacită, ei discutară subiecte banale, evitând să abordeze pe acela care-i preocupa cu adevărat, și anume transportul colecției de bijuterii. Într-un local public, era mai bine să se arate prudenți, deoarece, după cum îi plăcea lui Bill să repete: „Oriunde v-ați duce, pereții au urechi !"

Cu cât Diane se gândea mai profund, cu atât perspectiva de a se duce să lucreze la Ransom Court îi displăcea. Pe timpul sejurului ei în munți, ea încercase să neglijeze problema dar, în prezent, data fatidică se apropia și ea examina chestiunea cu teamă. Îi va acorda Bill câteva zile de odihnă, sau o va obliga să se ducă la fața locului fără întârziere ? Ea avea atâta nevoie de un pic de singurătate ! Din păcate, nu știa nimic despre hotărârile luate de patronul ei. Cu ocazia ultimei lor convorbiri telefonice, el s-a mulțumit să-i spună :

„E inutil să mă contactezi atunci când te vei afla la munte. Profită de această vacanță proiectată în grabă și nu te sinchisi de mine. Zakir îmi va telegrafia, anunțându-mă ora sosirii avionului vostru și vom face bilanțul la întoarcerea ta".

Ca de obicei, mesajul lui Zakir va fi codificat în așa fel, încât să nu atragă atenția asupra deplasărilor Dianei și a prețioasei sale încărcături.

Nemaiavând de atunci ocazia să-i vorbească lui Bill, Diane nu știa cum socotea acesta să-i organizeze timpul în zilele care vor urma. Desigur, ea ar fi putut să se informeze prin Luke, care cunoștea cu siguranță data ținerii expoziției, dar nu-și dorea deloc să-l întrebe în legătură cu acest subiect.

– E timpul de plecare, anunță Zakir.

Vocea ghidului o trezi brusc pe tânără din gândurile ei. Ea încuviință, se ridică, apoi toți trei se duseră la bancă unde Diane putu să contemple restul colecției.

Majoritatea erau bijuterii și piese de argintărie de factură modernă, de o execuție admirabilă prin finețe și originalitate. Fiecare obiect părea să valoreze o sumă astronomică și Diane scoase un suspin adânc. Păcat, niciodată ea nu va avea posibilitatea să-și ofere asemenea minunății !

– Ai semăna cu o regină, împodobită cu aceste giuvaeruri, îi șopti Luke la ureche.

Enervată, ridică din umeri, dar Luke nu-şi dădu seama de asta ! el privea fix un inel care era aşezat într-o casetă cu catifea neagră. Poate avea intenţia să-l cumpere pentru a-l oferi femeii dragi ? Mariei, de pildă...

Marie... Diane revăzu expresia tandră a lui Luke atunci când Manoj îşi reamintise de această persoană. O senzaţie neplăcută puse stăpânire atunci pe ea, senzaţie pe care se forţă s-o alunge, mutându-şi atenţia din nou asupra bijuteriilor.

— Cum o să le transportăm ? îl întrebă ea pe Zakir.

— Am adus o valiză specială în scopul acesta.

El aşeză pe masă o mică valiză din piele de culoare neagră, prevăzută cu un lănţişor ce se petrecea peste încheietura mâinii. Diane nu utilizase niciodată acest dispozitiv de siguranţă, dar ştia cum se foloseşte : deschiderea se făcea prin cod şi, pentru a evita tentativele de furt, un sistem de alarmă se declanşa la cea mai mică mişcare bruscă.

Stingherită, Diane privea valiza. De obicei, nu călătorea cu exponatele. Mai tot timpul, era vorba de pachete voluminoase care ajungeau în containerul avionului sau în cala vaporului după caz. De data asta, totuşi, avea să transporte ea însăşi valijoara şi să fie atentă ca nimeni să nu se apropie de ea...

Acum, Diane înțelegea rezervele emise de Luke atunci când aflase că o femeie va avea în grijă transportul obiectelor, și un mic fior de teamă o străbătu.

În momentul în care Zakir se pregătea să deschidă valijoara, Luke interveni :

– E inutil, declară el pe un ton fără replică. Am hotărât să duc bijuteriile eu însumi.

Și, cu un gest calm, scoase la iveală un fel de centură pe care erau cusute o mulțime de buzunărașe. Surprinsă, Diane îl privi etalând obiectul pe masă și strecurând în el, una câte una, bijuteriile. Curând, nu mai rămaseră decât patru inele, printre care acela care-i reținuse atenția anticarului ceva mai înainte.

Odată ce-și termină treaba, Luke își ridică tricoul și-și puse centura în jurul taliei. Iată de ce îmbrăcase haine obișnuite în locul costumului clasic de călătorie. Sub cămașa fină de in, centura ar fi fost reperată cu ușurință, pe când sub tricoul larg, rămânea invizibilă...

Asta demonstra că, încă de la început, Luke prevăzuse și organizase totul. Diane îi adresă o privire încărcată de reproș. În calitate de agent de tranzacții, ea avea mână liberă. Și ea singură era abilitată să ia hotărârile care se impuneau. Or, Luke se purta ca și cum ea nu era decât o angajată : nu numai că nu-i cerea părerea, dar în plus, n-o avertiza de intențiile lui.

O astfel de obrăznicie o revoltă pe tânără. Ea se afla la Delhi pentru a executa o treabă precisă pentru care încasa un salariu. Era inadmisibil ca Luke s-o deposedeze de responsabilitățile ei !

– Nu sunt de acord, declară ea deodată. Bijuteriile vor fi mult mai în siguranță în valijoară.

– Îmi pare rău, dar metodele voastre păcătuiesc prin lipsă de discreție, replică Luke în timp ce termina de fixat centura. Nu vreau să mă las ispitit ! Dacă dorești, poți purta inelele.

– Nu ești serios ! Mereu mi-ai repetat că trebuie luate cele mai mari precauții și acum... Asta-i nebunie, o adevărată invitație la furt !

– N-ai decât să le sucești cu pietrele spre palmă, în așa fel încât să nu se observe. Te voi ține de mână, și totul va decurge cât se poate de bine. Nimeni nu va da atenție unei perechi de tineri ce par foarte îndrăgostiți, mai ales așa cum suntem îmbrăcați, ca niște turiști obișnuiți. Și dacă dintr-o neșansă se află ziariști în căutare de subiecte tari pe aeroportul Heathrow, atunci, cu atât mai rău !

Uluită, tânăra îl fixă cu privirea fără să spună un cuvânt... Cu atât mai rău ? Dar pentru cine ? Pentru el, pentru ea, sau pentru misterioasa Marie ? Dacă Luke avea o logodnică și dacă aceasta ar afla din pagina întâi a ziarelor de legătura lui amoroasă, situația risca să devină jenantă ! Dar dacă această remar-

că din urmă n-ar fi decât o vorbă de duh menită să-i dea de înțeles că sejurul la munte nu mai era decât o amintire îndepărtată, și că Luke nu concepea să-și sacrifice libertatea pentru două biete săruturi...

În cazul ăsta, el nu avea de ce să-și facă griji ! Și ea gândea exact același lucru și avea intenția fermă de a uita aceste clipe tulburătoare. Dacă pe viitor va mai da de el, relațiile lor se vor limita la domeniul profesional. Deocamdată, ea trebuia să se abțină și să se conformeze deciziilor lui Luke. Doar colecția avea însemnătate. Cu mânia în suflet, Diane își înghiți vorbele mușcătoare ce-i urcau pe buze.

După o scurtă ezitare, ea apucă primul inel, care scânteia cu mii de străluciri. Se pregătea să-l pună pe deget când bijuteria îi alunecă din mâini și se rostogoli pe masă.

— Lasă-mă pe mine, ordonă Luke.

El luă inelul și apucă încheietura mâinii Dianei. În această clipă, el își cufundă privirea în ochii ei, și tânăra fu mișcată de înfățișarea gravă, aproape solemnă pe care o afișa el. Tresări tulburată. Luke își dădu seama de asta.

— Dacă-ți este teamă, le pot purta eu, propuse el.

Teamă ? Îi era, dar nu pentru motivul pe care-l invoca el. Perspectiva de a fi atacată de un hoț o lăsa rece, dar ea se temea mai mult ca de orice de atingerea degetelor lui Luke.

El nu-i dăduse drumul și tăcerea părea să dureze la nesfârșit. Amintindu-și deodată că Zakir aștepta în spatele lor, Diane inspiră adânc.

— Nu mi-e frică, declară ea pe un ton hotărât.

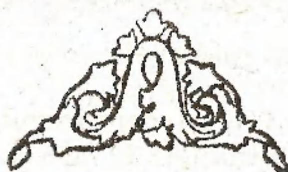
Luke îi strecură atunci inelul pe deget. Apoi procedă la fel cu celelalte trei bijuterii, îngrijindu-se de fiecare dată să rotească piatra spre interiorul mâinii.

Atunci când isprăvi, el contemplă rezultatul cu un aer satisfăcut.

Ca hipnotizată, Diane își aținti privirea și ea asupra mâinilor ei. Urma să transporte o adevărată comoară!

Deodată, ea își dădu seama că Luke îi pusese cel mai frumos inel pe inelarul stâng, și ea își simți obrajii înroșindu-se. Alesese el în mod deliberat mâna stângă, sau nu era decât rodul întâmplării ?

CAPITOLUL VI

– Vreau să vă conduc eu însumi la aeroport, declară Zakir. O furgonetă blindată ar atrage atenția. Am avertizat serviciul vămilor și unul din agenții lor vă va întâmpina la fața locului. Se va ocupa de formalități, asta vă va face să câștigați timp.

– Cum îl vom recunoaște ? întrebă Luke.

– Ați mai avut de-a face cu el, domnule Ransom.

Acest scurt schimb de cuvinte o puse față-n față pe Diane cu opinia ei : ea însăși nu-l cunoștea pe ofițerul în chestiune, dar cine s-ar sinchisi de asta din moment ce renumitul Luke Ransom se ocupa personal de problemă ? Ar considera-o ca pe un ajutor de băgător de seamă căruia nimeni n-ar găsi de cuviință să-i ceară părerea.

La ce bun să-l tragă de mânecă ? Cu siguranță, obiecțiile ei nu interesau pe nimeni.

Deîndată ce ieșiră de la bancă, Luke luă mâna tinerei și nu-i mai dădu drumul. Diane era conștientă că anticarul profita de situație.

Totuși, cum să protesteze fără să pară ridicolă ?

Îmbrăcați ca orice alți vilegiaturiști, ei păreau un adevărat cuplu în culmea tandreței. În alte împrejurări, ideea ar fi amuzat-o pe Diane, însă era vorba de Luke și această intimitate forțată îi provoca jenă.

Nu trebuie să-mi strivești mâna ! izbucni ea deodată.

– Atâta timp cât te voi ține, sunt sigur că nu ți se va întâmpla nimic.

Diane nu se înșelă în privința acestei atitudini prevenitoare. De fapt, doar bijuteriile contau în ochii lui, altminteri el nu s-ar ține scai de ea în felul acesta. Era cât se poate de limpede, și deodată, unica flacără care ardea în inima tinerei de când se urcaseră în mașină se stinse, ca atinsă de un curent de aer înghețat.

– Nu risc nimic, portierele mașinii sunt încuiate, replică ea.

– Dacă instructajul pe care l-ai urmat era așa de avansat pe cât pretinzi, ar trebui să știi că nici o încuietoare, oricât de modernă ar fi, nu rezistă unui hoț specializat.

Firește, el avea ultimul cuvânt. Strângând din dinți, Diane își mută privirea de la el și se prefăcu a fi absorbită de contemplarea străzilor animate. Era o iluzie sau era mult mai multă lume ca de obicei ? Și ambianța se schimbase : autohtonii se îmbrăcaseră cu ce

aveau mai bun și păreau să aștepte ceva. În ciuda întunericului care invada deja orașul, domnea o atmosferă veselă, entuziastă.

Curioasă, Diane scrută împrejurimile. Deodată, ochii ei se măriră de uimire : un elefant acoperit cu valtrap de ceremonie urma să apară la răscruce. Mânat de cornac, se îndrepta chiar spre vehiculul lor.

Animalul mergea înaintea unui cortegiu. Indienii înaintau în pas lent, în timp ce psalmodiau cânturi. Purtau lumânări și licărirea tremurătoare a sutelor de flăcări le lumina fețele. Fără îndoială, era vorba de o sărbătoare rituală, deoarece ei se înfățișau în costume tradiționale sclipitoare.

Deodată, un gând neliniștitor trecu prin mintea Dianei : dar dacă toate acestea reprezentau doar un simulacru, o tentativă de diversiune destinată să oprească mașina ? În mijlocul acestei mulțimi dense, un hoț putea să se strecoare cu ușurință până la ei, să forțeze portiera, să înșface sub amenințare prețioasa colecție înainte de a se topi în gloată, după ce a săvârșit nelegiuirea...

Din instinct, tânăra se cuibări lângă Luke. Elefantul își continua înaintarea agale, și curând Zakir trebui să oprească vehiculul pentru a permite procesiunii să treacă. Diane își ținu respirația văzând giganticul animal plimbându-și trompa pe caroserie. Lanțul pe care-l ținea cornacul părea destul de rezistent pentru a-i servi ca armă și a face parbrizul țăndări. Și

un simplu brânci al elefantului era de ajuns să răstoarne mașina împreună cu ocupanții săi. În aceste condiții, subtilizarea bijuteriilor ar deveni o joacă de copii : l-ar forța să părăsească mașina pentru a pune mâna pe bijuterii. Diane văzuse adesea asemenea scene, în filmele de acțiune, dar, în cazul de față, pericolul era cât se poate de real...

Biruită de panică, se ghemui pe banchetă. Simți apăsarea degetelor lui Luke accentuându-se, ca și cum acesta din urmă îi remarcase frica și încerca prin acest mijloc s-o liniștească.

În fine, Diane aruncă o privire în retrovizor și văzu elefantul continuându-și drumul, în timp ce strada se golea încetul cu încetul. Imediat, întreaga tensiune acumulată se evacuă dintr-odată, și tânăra putu să respire mai în voie.

– Ei celebrează Diwali, sărbătoarea luminii, explică Luke. Indienii formează grupuri de rugăciune și străbat orașul cântând, apoi trag focuri de artificii la lăsarea nopții.

Cuvintele acestea îi amintiră Dianei de explozia pe care o auzise aseară în camera ei. Așadar, nu se înșelase... Trebuia să fie vorba de o simplă rachetă ce se testa în ipoteza festivităților din ziua următoare.

Ușurată, se destinse, dar în sinea ei nu putu să se abțină să nu-l blesteme pe însoțitorul ei. Dacă, în timp ce se aflau la bancă, el n-ar fi insistat asupra expunerii la riscuri, ea nu s-ar

fi comportat nicicând într-un mod atât de stupid, născocind un scenariu rocambolesc. Luke voise s-o intimideze şi reuşise : din vina lui, ea era cât pe ce să-şi piardă sângele rece !

Enervată de această constatare, Diane se afundă din nou pe locul în care stătea, încercând să mărească, pe cât posibil, distanţa între ea şi anticar. Amuzat de acest protest mut, el schiţă un surâs uşor care reuşi s-o exaspereze. În fine, ajunseră la aeroport. Potrivit înţelegerii, un ofiţer al vămii îi primi şi se ocupă de actele oficiale. El îi scuti de formalităţile obişnuite aplicate pasagerilor, apoi ţinu să-i însoţească la bordul aparatului. Ceilalţi călători observară lucrul acesta şi, pe când Luke şi Diane îşi ocupau locurile, unii îşi manifestară nemulţumirea :

– Iarăşi privilegiaţi, bombăni unul dintre ei clătinând capul asemeni omului care le ştie pe toate.

– Cu siguranţă e vorba de o afacere necurată, şuşoti vecinul lui destul de tare pentru ca Diane să-i surprindă vorbele. Fata asta se pare că este sub stare de arest, bărbatul se ţine scai de ea !

Dialogul acesta întări şi mai şi amărăciunea tinerei. În definitiv, ceva era adevărat în toate astea : Luke o ţinea captivă şi ea nu avea nici un control asupra cursului evenimentelor.

Îndată ce avionul a decolat, ea îşi eliberă mâna printr-o mişcare bruscă, apoi se grăbi să

și-o ascundă în cutele fustei. Tocmai atunci, stewardesele serviră o gustare ușoară și Diane putu să se distragă de la gândurile negre.

Zborul se desfășură fără animozitate, înveselit de sporovăiala neîncetată a vecinei lui Diane, o doamnă în vârstă–care se întorcea dintr-o călătorie organizată și care nu contenea să vorbească de minunățiile vizitate. Separată de prietenii ei prin mai multe rânduri de locuri, nu o avea ca interlocutoare decât pe Diane, și începu să povestească în amănunțime recentele ei aventuri pe pământ indian.

Din politețe, tânăra îi puse câteva întrebări, înainte să-și dea seama că era inutil : doamna n-o asculta, și se mulțumea să încuviințeze din când în când pentru a părea interesată.

– După o asemenea dezrădăcinare, Londra vi se va părea foarte ștearsă ! exclamă incorigibila guralivă. Sper că v-ați echipat cu o haină călduroasă, cel puțin ? Toți tinerii sunt la fel ! Niciodată nu se gândesc să se îmbrace gros și se expun gripei. Uitați, de pildă, fiica mea : pare să aibă aceeași vârstă cu a dumneavoastră, și refuză cu încăpățânare să poarte pulovére. Și la culcare aceeași poveste ! Un flecușteț de dantelă cu două panglici îi e toată îmbrăcămintea. Tocmai nimerită să se aleagă cu o gripă strașnică ! Îmi dau osteneala

spunându-i să-şi cumpere o pijama flauşată, dar ea nici nu vrea să audă.

Cu mare greutate, Diane își înăbuși hohotul de râs în care era cât pe ce să izbucnească. Lângă ea, îl simțea pe Luke trosnindu-și oasele. Schimbară o privire amuzată. Nebănuind această complicitate, cucoana continuă să vorbească până ce un steward avansă spre ea pentru a-i propune să cumpere mărfuri scutite de vamă.

Luke profită de scurtul răgaz pentru a se apleca spre Diane.

– Ai o pijama flaușată ? întrebă el.

– Ei bine, se întâmplă să am !

În fața expresiei uluite a însoțitorului ei, ea izbucni în râs.

– Bunica mi-a făcut-o cadou de Crăciun cu ani în urmă, adăugă ea. E un imprimeu roz cu floricele. Dar n-am purtat-o niciodată.

– Ce păcat !

La aeroportul Heathrow, doi reporteri așteptau sosirea unei personalități oarecare, ce se lăsa așteptată. Zărindu-l pe Luke, ei îl recunoscură și năvăliră spre el.

– Domnule Ransom ! E multă vreme de când n-ați fost văzut la Londra !

– Am fost într-o călătorie, răspunse Luke, laconic.

Printr-un reflex de prudență, el cuprinse mâna Dianei într-a lui. Chiar dacă tânăra socoti gestul inutil, nu îndrăzni totuși să protesteze. Ziariștii nu știau nimic de transportul bijuteriilor, dar nu întotdeauna prudența era de ajuns. Luke părea hotărât să-i trateze cu amabilitatea ce-l caracteriza — o a doua natură la el — pe care Diane i-o remarcase și care-i permitea în general să obțină pe dată ceea ce-și dorea pe când alții, mai inflexibili, se loveau de reaua-voință a celor din jur. Cel de-al doilea reporter n-o slăbea din ochi pe Diane.

— Călătorie de afaceri sau de agrement ? întrebă el, făcându-i cu ochiul lui Luke.

— Amândouă, replică acesta din urmă schițând un surâs enigmatic.

Diane tresări, surprinsă. De ce acest răspuns evaziv ? În prezent, el trezise curiozitatea jurnaliștilor : ei se uitau la tânără cu interes crescând, scrutându-i fața și detaliindu-i ținuta vestimentară. În gând, ei păreau deja să redacteze notița care va apărea în coloanele ziarelor chiar în ziua următoare.

Jenată de această examinare amănunțită, Diane plecă fruntea. Fără îndoială că ea dramatiza situația... În definitiv, acești doi oameni nu lucrau poate pentru presa de scandal. Și pe urmă, nu-i știau numele. O descriere simplă nu va fi de ajuns pentru ca anturajul ei s-o recunoască, și Luke nu va accepta desigur să li se facă fotografii. Oare nu se spunea că el refuza orice publicitate ?

– Fiţi amabil, domnule Ransom, spuse primul reporter pe un ton rugător. O fotografie, una singură ! Dacă vedeta pe care o aşteptăm nu binevoieşte să se arate, o să ne întoarcem cu coada-ntre picioare şi redactorul şef ne va face să suportăm un moment greu de trecut.

O clipă, Luke păru să reflecteze.

– Foare bine, declară el. Dar nici una în plus.

Dianei nu-i venea să creadă. Ea îl fulgeră cu privirea pe Luke, fără să-şi dea seama că reporterul îşi încărca deja aparatul de fotografiat. Atunci când ea auzi declicul, se crispă, dar era prea târziu.

Cu un ultim cuvânt de mulţumire, cei doi reporteri îşi luară rămas-bun, vizibil satisfăcuţi de ziua lor. Nemulţumită, tânăra se întoarse către Luke. Ea încercă să protesteze atunci când el o antrenă spre parcarea unde îl aştepta maşina lui, un Jaguar gri metalizat, de renume şi puternic, potrivit faimei proprietarului.

În câteva minute, ajunseră la agenţia W.W., unde Bill îi primi cu căldură. Le oferi cafea, şi cei doi bărbaţi se împrieteniră imediat.

– Când mă gândesc că ai purtat inelele acestea, Diane ! exclamă Bill, neîncrezător. Ide-

ea mi se pare excelentă, dar mărturisesc că nu mi-ar fi trecut prin minte una ca asta.

— A fost ideea lui Luke, nu a mea, replică ea pe un ton sec.

Auzind-o că îi spune anticarului pe numele mic, Bill își manifestă mirarea discret și Diane își reproșă imediat această greșeală de limbaj. Cine știe ce-o să-și închipuie acum patronul ei ! Îndată ce vor rămâne singuri, ea va pune lucrurile la punct explicându-i natura relațiilor sale cu Luke.

Fără întârziere, Bill deschise casa de bani și-i întinse un platou metalic tinerei. Cu promptitudine, ea se debarasă de inele, dar, când să-l scoată pe cel mai frumos, acela pe care Luke i-l strecurase pe inelar, avu o scurtă ezitare, ca și cum pierderea obiectului o deposeda de un bun personal la care ținea foarte mult. Era stupid, avea sentimentul că bijuteria îi lăsase o urmă arzătoare pe piele

La rândul său, Luke își ridică tricoul și-și scoase centura înfășurată în jurul taliei. În loc să i-o prezinte direct lui Bill, el i-o întinse Dianei. Încerca el, prin gestul acesta, să-i recunoască statutul de șefă de misiune ? Acționa astfel pentru a i se ierta despotismul ? În orice caz, atitudinea asta nu era motivată de amabilitate. Mai curând era vorba de o manevră suplimentară destinată s-o îmbuneze pentru ca ea să nu se plângă față de patron.

Mai întâi nehotărâtă, Diane sfârși prin a lua centura. Era și acum călduță pentru că fusese

purtată direct pe piele timp de ore întregi, și, la această atingere, se simți străbătută de un fior. În grabă, o depuse pe platoul metalic pentru ca Bill s-o așeze în seif.

– Iată, declară acesta din urmă, cu înfățișare satisfăcută. Aici, colecția e în siguranță deplină.

Diane scoase un suspin de ușurare. Aventura se apropia de sfârșit ! În timpul următoarelor douăzeci și patru de ore, ea va putea să-și revină de pe urma călătoriei, și mai ales să-l uite pe Luke Ransom. Cu toate acestea, abia formulase acest gând că imaginea celor doi reporteri îi veni în minte. Numai să nu apară fotografia în presă ! În caz contrar, i-ar fi foarte greu să profite de acest scurt răgaz...

Din fericire, părinții ei nu citeau acele ziare susceptibile să publice o asemenea fotografie. Dar misterioasa Marie ? Dacă aceasta și-ar vedea logodnicul pe prima pagină, în compania unei necunoscute, ar fi îndreptățită să se întrebe... Totuși, Luke își asumase responsabilitatea acceptând să se lase fotografiat. Cu atât mai rău pentru el, în cazul în care va suporta consecințele ! Pe viitor, se va arăta poate mai prudent.

Până atunci, trebuie să se ocupe de necesități imediate.

– O să mă duc acasă la părinți pentru a-mi lua lenjeria de schimb, anunță ea.

— E inutil, declară Bill. Betty se va ocupa de îmbrăcămintea ta.

— Dar trebuie să-mi iau maşina. Am nevoie de un mijloc de locomoţie pentru a străbate traseul între Ransom Court şi casă.

Bill schimbă o privire cu Luke, şi Diane încruntă sprâncenele. Ea ar fi pariat că ceva anume se punea la cale.

— Am aranjat deja totul, preciză Luke. Vei dormi acolo, va fi mult mai comod decât să faci naveta în fiecare zi.

Febrilă, Diane căută un motiv plauzibil pentru a se eschiva, dar nici un argument valabil nu-i venea în minte.

În clipa aceea, o voce feminină se făcu auzită :

— M-aţi chemat cumva ?

Betty, secretara particulară a lui Bill, stătea în pragul biroului.

— Draga mea Betty, ai picat la ţanc ! exclamă acesta. E nevoie de îmbrăcăminte de schimb pentru Diane care trebuie să se ducă la Ransom Court. Te poţi ocupa de asta ?

— Desigur, răspunse secretara.

Ea se întoarse spre Diane şi adăugă :

— Poţi întocmi lista imediat ? În felul acesta, voi putea pleca îndată, şi voi trimite un comisionar să-ţi aducă valiza la Ransom Court.

— N-o să aibă nevoie de pijama flauşată, interveni Luke, ironizând subtil.

O tăcere jenantă urmă acestei afirmații. Sufocată, Diane simți o roșeață subită împurpurându-i obrajii. Nicicând în viața ei nu fusese atât de stânjenită ! Ar fi vrut ca pământul să se cașe sub ea pentru a o înghiți și a o sustrage privirilor curioase care se ațințeau asupra ei. Dar, mai mult ca orice, și-ar fi dorit să-l strângă de gât pe Luke !

Betty tuși ușor iar Bill se holbă, uitându-se când la Diane când la anticar. Îndoiala se citea clar pe chipul lui expresiv, și el se întreba desigur dacă nu cumva greșise acceptând propunerea lui Luke.

Cu prețul unui efort supraomenesc, Diane își recăpătă graiul.

– Vino, Betty, spuse ea. Să mergem în biroul tău. Ea o apucă de braț pe secretară apoi, tremurând de furie, o antrenă afară din încăpere, trântind ușa în urma ei.

– Am impresia că ți-ar prinde foarte bine un pahar cu alcool ca să-ți revii, îi atrase atenția cu malițiozitate Betty.

– Singurul lucru care mi-ar putea aduce o oarecare consolare este pasibil de închisoare : am chef să gâtuiesc pe cineva, Betty !

– Mai curând întocmește lista, asta îți va crea o preocupare. Ce mai e și cu treaba aia cu pijamaua flaușată ?

– E o poveste lungă. Am să ți-o povestesc poate într-o zi. Ascultă, Betty, ceea ce am nevoie cu adevărat este să te întâlnești cu Macy, servitoarea părinților mei. Am toată încrederea în

ea. Spune-i că o rog să intercepteze ziarele şi revistele la care sunt abonaţi părinţii mei, şi să arunce orice publicaţie pe care s-ar afla fotografia mea şi aceea a lui Ransom. Am destule griji în momentul de faţă cu organizarea expoziţiei, fără să-mi mai ridic familia în cap! Cred că dacă va surveni o altă catastrofă, o să mă lase nervii!

— Mama dumitale ar fi totuşi încântată să te vadă alături de un bărbat bogat şi celebru.

— Tocmai de-asta! Nu ţin să suport aluzii neîncetate despre o idilă care nu există!

— De ce eşti atât de pornită? Majoritatea femeilor ar fi flatate să fie fotografiate în compania lui Luke Ransom. Este tânăr şi extrem de seducător, recunoaşte-o, şi averea lui personală reprezintă un atu deloc neglijabil, care nu poate decât să-i mărească farmecul. Nu se întâlnesc adesea aceste calităţi reunite la un singur bărbat!

— Puţin îmi pasă ce gândesc ceilalţi. În ce mă priveşte, am intenţia să-mi apăr libertatea, aşa că, nu te duce prea departe cu gândul, Betty!

— Preţul de răscumpărare a libertăţii este foarte adesea singurătatea...

Mai târziu, Diane îşi aminti că Betty divorţase de curând. După tonul ei amar, se ghicea că această încercare grea se dovedise penibilă şi că secretara suferea încă din pricina

asta. Dar această constatare nu făcu decât s-o pună față-n față pe Diane cu hotărârea ei : iubirea era un sentiment periculos care, mai devreme sau mai târziu, provoca doar dezamăgire și durere.

— Nu-mi închipui nimic, reluă Betty. Dar domnul Ransom ar nutri poate ceva speranțe ?...

— Cu atât mai rău pentru el ! Dacă-și face iluzii, voi ști să-l trezesc la realitate.

Considerând subiectul închis, Diane alcătui lista obiectelor de care avea nevoie și se înapoie în birou la cei doi bărbați. Ei puseră la punct vreo câteva detalii, apoi Luke și ea își luară rămas-bun.

După câteva minute de tăcere, tânăra își lăsă mânia să explodeze.

— De ce i-ai spus un asemenea lucru lui Betty ? izbucni ea pe un ton vibrând de indignare.

— Despre ce anume ?

— Stii tu foarte bine : de pijamaua flaușată.

— Mi s-a părut logic să spun asta. N-o să ai nevoie de îmbrăcăminte groasă acasă la mine. Clădirea a fost situată bine, într-un loc izolat, și este dotată cu încălzire centrală, să știi !

— Oh, foarte nostim !

Evident, nu ăsta era adevăratul motiv. El aruncase gluma pentru a o pune în încurcătură față de toți. Asemenea joc crud se pare ca i-a procurat un simțământ de putere cu care s-a delectat. Cât de bine i se potrivea asta !

În orice caz, deocamdată, Luke nu părea dispus să flecărească. Conducător auto experimentat, el manevra vehiculul prin valul de mașini care se înghesuiau pe străzile capitalei și, la iuțeală, ieșiră pe autostradă. Bolidul se deplasa în goana mare, înghițind kilometrii. Diane începu să se destindă. Își puse ceafa pe spătarul banchetei, și ar fi sfârșit prin a ațipi dacă Luke n-ar fi rupt tăcerea pe neașteptate.

— Cunoști munții Chiltern ? întrebă el.

— Nu prea bine. Am fost doar în treacăt prin regiune, fără să mă opresc acolo.

— Meșteșugarii din acest ținut sunt specializați în fabricarea obiectelor de mobilier, în special a scaunelor, preciză Luke. Ai prins perioada ideală, și te sfătuiesc să profiți de sejurul tău pentru a vizita un pic împrejurimile : toamna, pădurea se împodobește cu culori magnifice, nu te mai saturi admirând-o.

— Nu mă îndoiesc de asta.

Diane adoptase un ton indiferent, de teamă ca Luke să nu-și propună să-i servească drept ghid. Și apoi, din cauza expoziției, ea nu va avea timp să se plimbe prin pădure ! Cu toate astea, era inutil să înceapă o discuție pe tema asta.

Câteva minute mai târziu, masina încetini. Diane se crispă. Nu cumva Luke urma să pretexteze o pană de benzină ? Ea îi aruncă o privire bănuitoare pe când el parca vehiculul

într-un loc în care drumul avea un intrând deasupra văii.

– Iată Ransom Court, declară el schițând un gest larg.

Diane își întoarse capul pentru a urmări direcția pe care o indica el și își reținu o exclamație de surpriză. Nu era deloc pregătită pentru priveliștea pe care o descoperea acum : castelul, situat jos pe o movilă înconjurată de stejari imenși cu frunziș des. Arborii alcătuiau o coroană în culori strălucitoare în care oranjul, ruginiul, arămiul și roșul aprins se amestecau. Asfințitul de soare aureola vârfurile copacilor cu o lumină orbitoare, atât de intens încât s-ar fi putut crede că ramurile mișcate de vânt erau scăldate în aur topit.

În mijlocul acestui brâu de verdeață, zidul de incintă, înconjurat de un șanț cu apă, adăpostea numeroase clădiri importante, cât și foste grajduri de cai și staule.

Ransom Court era un giuvaer al arhitecturii în adevăratul sens al cuvântului. Silueta impunătoare a locașului se decupa pe cer, cu înaltele sale hornuri și pereții săi de cărămidă susținuți de grinzi de lemn.

Priveliștea era atât de frumoasă încât Dianei i se tăie respirația.

– Cum de poți suporta să călătorești atât de mult, fiind nevoit să te desparți de acest paradis ?

— Când plec, o fac cu sufletul împăcat, deoarece ştiu că la întoarcere nimic nu se va fi schimbat şi că îmi voi regăsi culcuşul.

Contrar voinţei sale, Diane îşi feri privirea. Răspunsul însoţitorului ei o tulbura. Aşadar, omul de afaceri autoritar şi independent avea nevoie de un loc numai al lui... Poate pentru a se întâlni cu femeia iubită, cu Marie de care amintea Manoj ?

Fără să ştie de ce, ideea aceasta îi displăcu Dianei. Pentru a o alunga, puse prima întrebare care-i veni în minte :

— Castelul este construit în stil Tudor, nu-i aşa ?

— La origine, da. Dar câteva aripi, de diverse inspiraţii arhitecturale, i-au fost adăugate în cursul secolelor. Din fericire, castelul n-a fost bombardat în timpul războiului. Străbunii mei s-ar fi răsucit în mormânt dacă am fi fost nevoiţi să efectuăm reparaţii cu materiale de construcţie moderne...

Tânăra făcu ochii mari. Străbunii lui ? Asta însemna că familia lui Luke locuia pe domeniu de generaţii... Aici se căsătoreau, aici îşi creşteau copiii, aici mureau. Acest mod de viaţă tradiţional, atât de aparte de cel al tinerei şi de aspiraţiile ei, trezi în ea o nostalgie ciudată. Dar poate că Ransom Court provoca acest gen de reacţie la toţi cei care descopereau proprietatea pentru prima oară ?

Şi ea care se aşteptase la o vilă ultramodernă şi fastuoasă ! Ce greşeală ! Diana în-

țelegea acum entuziasmul lui Bill când acesta aflase că expoziția avea să se țină la Ransom Court. Ce-şi putea dori mai mult pentru a pune colecția în valoare ? Deodată, Diane se întrebă ce fel de oameni erau părinții lui Luke, și ca și cum acesta din urmă i-ar fi citit gândurile, schiță un zâmbet discret.

— Atunci când nu sunt plecați în voiaj, părinții mei locuiesc în micul conac, explică el. Când tata și-a încetat activitatea, castelul a devenit prea mare pentru ei, și cum am nevoie de spațiu unde să-mi primesc clienții, l-am luat în posesie. Această măsură convine tuturor.

— În ziua de azi, se întâlnesc rar șanțuri de apărare pline cu apă, murmură Diane, gânditoare. Majoritatea sunt asanate și astupate.

— E o simplă măsură de siguranță ! Chiar hoțul cel mai temerar ezită să-și ude picioarele iar, atunci când se ridică podul mobil, nu există nici un alt mijloc de a pătrunde în castel.

Într-adevăr, șanțurile largi și adânci ar fi tăiat elanul oricărui invadator. Pereții din cărămidă se înălțau deasupra apei, la fel de groși și de inviolabili precum bariera clădită de Luke pentru a-și proteja viața particulară de curiozitatea ziariștilor. Ransom Court era cuibul său, leagănul copilăriei, locul în care își păstra toate secretele, și doar câțiva intimi erau admiși acolo. Dar iată că Diane urma să pătrundă în acest sanctuar interzis și, din acest

punct de vedere, se simțea cuprinsă de un straniu sentiment de exaltare.

Fără să mai zăbovească, Luke făcu contactul, și mașina coborî dealul. Câteva minute mai târziu, ei trecură de grilajul înalt ce proteja intrarea în parc. În fine, Jaguarul se opri în fața podului ridicat. Luke coborî din vehicul și se îndreptă spre un stâlp de piatră masiv pe care fusese instalat un interfon cu cod.

De pe locul ei, Diane îl privi cu interes. Un servitor va răspunde cu siguranță apelului și va acționa mecanismul...

Spre marea ei surpriză, îl văzu pe Luke apăsând pe câteva butoane, apoi podul coborî, scârțâind ușor.

Când își reluă locul la volan, Luke remarcă desigur figura uimită a însoțitoarei, căci izbucni în râs.

– Da, asta surprinde mereu, prima oară! exclamă el. Oamenii își închipuie întotdeauna că într-o astfel de locuință, sunt respectate cele mai vechi tradiții. Dar mi-am îngăduit câteva mici îmbunătățiri care să facă existența mult mai plăcută.

Intrară în incintă. În urma lor, podul se ridică din nou.

Oarecum tulburată de universul pe care-l descoperea, Diane ieși în aer liber aruncând o privire curioasă în jurul ei. Cu autoritate, Luke îi luă brațul pentru a o conduce în lungul unui culoar cu ferestre înalte în formă de ogivă. Apoi dădură de o încăpere imensă și primitoare. Un

foc viu trosnea în şemineu ; pe o comodă, un buchet de flori de câmp amintea de culorile naturii din acea perioadă a anului.

O femeie destul de în vârstă, cu înfăţişare binevoitoare, se grăbi să-i întâmpine.

— Domnule Luke ! Ce bine-mi pare că vă revăd ! exclamă ea.

— Bună seara, Kate !

Cu tandreţe, Luke o strânse în braţe pe necunoscută înainte de-a o săruta.

— Kate, iat-o pe Diane Tredinnick, adăugă el întorcându-se spre tânără. Diane, ţi-o prezint pe Kate Jackson, fosta mea doică. Acum, se ocupă de administraţie. Fără îndoială, Kate nu era considerată ca o angajată ci ca făcând parte din familie. Ea dădu mâna cu Diane şi-i ură bun-venit pe un ton cordial.

— Am pornit încălzirea în toate camerele, aşa cum mi-aţi indicat, îi spuse apoi guvernanta lui Luke, se pare că s-au încălzit bine acum.

Gândul despre pijamaua flauşată îi trecu prin minte Dianei şi îşi reţinu respiraţia. Dacă Luke găsea de cuviinţă să repete acea glumă de prost gust faţă de Kate, nu-l va ierta niciodată ! Şi va pleca deîndată, chiar dacă Bill avea s-o concedieze pentru părăsire de post !

Apoi îşi aminti că, odată ce podul mobil era ridicat, era imposibil să iasă din castel. Era realmente prizonieră...

— O să vă arăt camera dumneavoastră, domnişoară, reluă Kate. Cina va fi servită peste o

jumătate de oră. Cred că între timp, doriţi să vă odihniţi un pic.

Diane încuviinţă printr-un semn din cap şi o urmă pe guvernantă care se îndrepta spre scara mare ducând la etaj.

— O asemenea călătorie trebuie că v-a obosit, domnişoară.

— Ştiţi, sunt obişnuită cu drumurile lungi, asta face parte din meseria mea, replică Diane. Apropo, Kate, cineva are să-mi aducă în curând îmbrăcăminte de schimb, şi cum podul mobil este închis, mă întrebam...

— Nu vă neliniştiţi, există interfon.

Supărată, Diane scoase un suspin adânc. O clipă, se aşteptase să i se spună că fortăreaţa dispunea de o intrare înspre clădirile anexe.

Ajunsă pe palier, guvernanta împinse o uşă.

— Iată camera dumneavoastră, domnişoară. Dacă aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi să mă căutaţi, voi fi la bucătărie pentru a supraveghea pregătirile pentru cină. Acum, vă las.

Se prefăcu că iese, dar se răzgândi dintr-odată :

— Oh, era să uit ! adăugă ea. Sunt câteva obiecte de îmbrăcăminte în dulap, sper că asta nu vă deranjează. Nu puteam să le mut în altă parte, căci pe timpul expoziţiei, toate camerele vor fi ocupate de invitaţi. În aceste condiţii, am socotit că, întrucât sunteţi singură...

— Desigur, nu vă neliniştiţi.

Îndată ce Kate a părăsit încăperea, Diane scăpă de mantou şi se duse să deschidă dulapul. Oare ce secrete se ascundeau în el ?

Privirea tinerei căzu deîndată asupra unui halat de mătase de culoare neagră garnisit cu dantelă şi cu broderie : genul de veşmânt ademenitor pe care-l îmbraci pentru a te culca atunci când nu ai intenţia să dormi...

Cui îi aparţinea oare ? Unei femei de care Luke era îndrăgostit ?

Deodată, Diane îşi aduse aminte de intonaţia gingaşă a lui Luke când acesta adusese vorba de Marie, şi simţi o spaimă puternică strecurându-se în ea.

CAPITOLUL VII

Oare unde se aflau invitaţii despre care pomenise Kate ?

Guvernanta lăsa să se înţeleagă că mai multe cupluri ar locui în celelalte camere, dar, la prima vedere, nu era nici ţipenie de om pe culoarele castelului... Şi atunci când Diane coborî în sufrageria imensă, remarcă faptul că fuseseră puse tacâmuri doar pentru două persoane. Deodată, tânăra vru să fugă şi să se refugieze în camera ei.

Apoi îl zări pe stăpânul casei. Întors cu spatele, stătea în balconul care se afla deasupra şanţurilor cu apă şi a pajiştii înconjurătoare. Uşa-fereastră deschisă lăsa să pătrundă în încăpere un parfum proaspăt de câmp care amintea de mireasma plăcută ce se ridica din pământ după ploaie.

Nehotărâtă, Diane înaintă. Covorul de lână înăbuşea zgomotul paşilor săi dar, ca şi cum ar fi fost avertizat de un al şaselea simţ, Luke se întoarse către ea. Tulburată de focul care ardea în ochii gazdei, tremură.

— Îţi este frig ? întrebă Luke.

Fără să aştepte răspunsul, el intră şi închise fereastra. Diane arătă cu mâna spre masa de acaju acoperită de o faţă de masă imaculată pe care fusese pus un sfeşnic cu cinci braţe.

— Credeam că ai invitaţi, în seara asta, murmură ea. Kate mi-a dat de înţeles că...

— Majoritatea expozanţilor nu vor sosi decât mâine dimineaţă. Am adus o echipă de tâmplari, iar amenajarea standurilor nu va lua decât câteva ore.

El se îndreptă agale spre masă, şi aprinse din nou o lumânare care se stinsese. Diane încruntă sprâncenele. Dacă clienţii soseau abia mâine, de ce reclamase Luke prezenţa ei încă de azi, neţinând cont de oboseala şi de dorinţa ei de a-şi revedea familia ?

Cu amabilitate, Luke trase un scaun pentru Diane şi ea se aşeză, derutată. Şi-ar fi dorit să găsească o scuză plauzibilă ca să se întoarcă împreună cu comisionarul care urma să-i aducă valiza, dar îi lipsea prezenţa de spirit. Acceptând să lucreze la Ransom Court, îşi închipuise că locuinţa va fi înţesată de lume, şi uite că se trezea în acest imens castel pustiu, singură cu proprietarul. În jurul ei totul era calm şi tihnă. Cu toate astea, dintr-un motiv straniu, avea impresia că o ameninţa un pericol iminent.

O bătaie discretă în uşă o făcu să tresară. O secundă mai târziu, Kate intra împingând o măsuţă pe rotile plină cu mâncăruri. Prânzul se

compunea dintr-o pastă de homar, dintr-o friptură de pasăre cu legume garnisită cu mânătărci și o tartă cu mere glasate. Un adevărat deliciu.

Totuși, Diane nu izbutea să-și înfrângă teama și trebui să se forțeze pentru fiecare înghițitură de mâncare.

Un pic mai târziu, Kate veni să strângă masa.

— Ați mâncat asemeni unei păsărele ! îi reproşă ea Dianei. O să cred că nu vă place cum gătesc !

— Sunteți o adevărată maestră, Kate, dar oboseala mă împiedică să savurez delicatesele dumneavoastră.

Zicând aceste vorbe, Diane dorea să-l facă pe Luke să înțeleagă că intenționa să se culce devreme. Dar în timp ce Kate strângea tacâmurile, acesta din urmă trăncănea, enumerând pentru Diane numeroasele curiozități de prin partea locului. Apoi, cum guvernanta se retrăgea, el îi propuse invitatei sale să iasă pe balcon la aer.

— N-o să răceşti ? se interesă el deschizând ușa-geam.

— O să-mi iau jacheta.

Luă haina de pe spătarul scaunului pe care stătuse și se acoperi cu ea înainte să i se alăture gazdei. Afară, noaptea era frumoasă, stelele scânteiau pe cer. Cu un suspin, Diane se rezemă în coate de balustrada de fier forjat și

contemplă apa şanţurilor, care sclipea sub razele de lună.

Pleoapele tinerei se închiseră de la sine, o toropeală înșelătoare o învălui, acționând ca un drog calmant asupra corpului ei amorțit.

Cu delicateţe, Luke veni să se aşeze lângă ea, şi ea se crispă uşor. Dar el nu încercă s-o atingă şi ea se destinse un pic. Deodată, ea zări pe şanțurile cu apă o pereche de lebede care pluteau cu eleganţă şi se îndreptau spre taluz.

– Nu sunt domesticite, dar revin aici în fiecare an. Puii lor îşi construiesc cuibul pe lacul din parc, dar acestea preferă să rămână aici. Nu se despart niciodată şi fac întrucâtva parte din peisaj.

– N-ar fi mai fericite şi mai libere în mijlocul naturii ?

– Dar sunt libere ! Nimeni nu le împiedică să plece.

În timp ce reflecta, Diane îşi menținea ochii fixați asupra perechii de păsări pentru a evita să-i întâlnească privirea lui Luke. Nu, nici o oprelişte nu le reținea pe aceste păsări splendide. Cuibăreau de bunăvoie în locul pe care-l aleseseră. Desigur, şi-ar fi putut lua zborul, plecând în orice țară de pe glob, totuşi ele se mulțumeau să înoate în șanțurile cu apă de la Ransom Court, pentru că aici se simțeau acasă la ele.

Diane se ridică brusc. În ceea ce o privea, n-o să poată să accepte vreodată să ducă o

viață sedentară. Luke avea noroc: călătorea mult, și de fiecare dată când îl cuprindea dorul, se întorcea la castel să-și reîncarce bateriile în acest port al tihnei.

De fapt, cum își ocupa el timpul la Ransom Court? Practica vreun sport, se ducea să se plimbe prin împrejurimi, se închidea în imensa bibliotecă pe care o zărise ea? Un bărbat atât de dinamic părea a se consacra multor activități...

Imediat, tânăra își dădu seama că nu știa nimic despre însoțitorul ei. Lumea întreagă îl cunoștea pe anticar, pe profesionistul reputat pentru flerul și seriozitatea lui, cu toate acestea nu se știa nimic despre el ca om, despre gusturile lui personale, despre modul de viață, despre gândurile sale intime, despre visurile sale.

— În care încăpere a castelului va avea loc expoziția? întrebă ea pentru a rupe tăcerea.

— În holul mare care se situează în lungul aripii principale. De obicei, niște panouri mobile îl împart în trei săli, dar de data aceasta vom avea nevoie de întreg spațiul disponibil.

— Ce măsuri ai luat în ceea ce privește siguranta?

— Ei bine, după cum știi, Bill ne va trimite gărzi, și în plus de asta, majoritatea expozanților își aduc propria echipă. De pildă, bijuteriile pe care le-am adus cu noi din India aparțin unui bijutier care și-a angajat propriii săi paznici. În ce mă privește, îmi revine sar-

cina să mă ocup de condiţiile globale de securitate. În orice caz, castelul este prevăzut deja cu un sistem de alarmă foarte perfecţionat, şi odată ce podul mobil este ridicat, nu văd cum ar putea un hoţ să dispară în decor.

– Nu mi-ai definit încă rolul meu în toate astea...

– Expozanţii sunt de toate naţiile ; cât despre vizitatori, aceștia vor veni din cele patru colţuri ale lumii. Nu este uşor să întreţii o atmosferă destinsă într-o societate atât de eterogenă. Or, Bill Williams mi-a afirmat că ai avea obiceiul să frecventezi oameni de culturi foarte diferite. Va trebui să veghezi la respectarea obiceiurilor fiecăruia, să eviţi neînțelegerile, să aplanezi dificultăţile pentru ca totul să se desfăşoare într-o ambianţă calmă.

Diane începea să înţeleagă. De fapt, îi propunea, nici mai mult, nici mai puţin, decât să joace rolul de gazdă. De obicei, acest gen de responsabilitate îi revenea soției sau logodnicei, dar cum Luke nu dispunea de nici una dintre ele iar părinții lui se plimbau pe undeva pe Marea Egee, el i se adresa ei...

Cuprinsă de o bruscă amărăciune, tânăra clătină capul. Luke o considera ca pe o salariată aflată la dispoziţia lui, căreia îi distribuia a sarcină. Nimic altceva.

– În tot cazul, nu vei avea de ce să-ţi faci griji din pricina şeicului, adăugă el, meditativ. Nu se deplasează niciodată fără gardă personală.

— Reversul medaliei...

— Ce vrei să spui ?

— Ce folos că posedă o avere fabuloasă dacă este nevoit să suporte o protecţie susţinută ? Omul acesta nu are deloc intimitate, şi în fiecare clipă se teme pentru viaţa lui. Niciodată nu va fi liber.

— Aşadar libertatea contează atât de mult pentru tine ?

Derutată, nu răspunse imediat. Desigur, libertatea era primordială pentru ea ! Dar cu siguranţă nu-i va destăinui lui Luke motivele ei personale. La urma-urmei, el nu era decât un străin, chiar dacă exercita asupra ei o fascinaţie stranie. Experienţa penibilă pe care-o trăise cu câtva timp în urmă cu Alan era un secret pe care nu-l va dezvălui nimănui.

Şi în nici un caz lui Luke ! Dealtfel, schimbul lor de păreri nu semăna deloc cu discuţiile banale pe care le avuseseră până atunci. Luke încerca s-o investigheze, să-i cunoască personalitatea intimă. De ce această voinţă de a-i pătrunde misterul, de a citi în ea ? Fusese foarte chibzuită că nu-i făcuse nici cea mai neînsemnată confidenţă ! Din cale-afară de inteligent şi de intuitiv, anticarul ar fi profitat fără îndoială de asta pentru a-şi redobândi superioritatea asupra ei...

Pe neaşteptate, ea se trezi că-şi doreşte venirea lui Manoj, a Gitei şi a copiilor lor. Cel puţin, s-ar înconjura de chipuri prietenoase !

Faptul de a se afla încuiată împreună cu Luke într-un loc izolat o înspăimânta, cu toată siguranța pe care i-o inspira Kate Jackson. Ce atitudine va lua ea în cazul în care el s-ar arăta îndrăzneț? Oh, nu-i era frică de el ci mai curând de propriile ei reacții. Trecutul demonstrase deja cât de vulnerabilă devenea la apropierea lui.

Dealtfel, atunci când o atrase lângă el, ea nu încercă nici măcar să se împotrivească. Brațele lui Luke o cuprinseră, și ea se trezi dintr-odată într-un univers în care rațiunea înceta să funcționeze. Toate se supuneau unei puteri superioare : hotărârea ei, teama ei, chipul ipocrit al lui Alan...

Deodată, glasul lui Kate se ridică în sufragerie, făcându-i să tresară.

– Mai doriți un pic de cafea, domnule Luke ?

Cu o exclamație înăbușită, Diane se trase înapoi. Mâinile lui Luke se retraseră și ea se văzu din nou liberă. Nesigură, se agăță iar de balustrada balconului, luptând împotriva emoțiilor contradictorii care-o stăpâneau : o imensă ușurare, în același timp cu un intens sentiment de frustrare.

– Nu, mulțumesc, Kate, răspunse Luke. Puteți să vă retrageți.

– Prea bine. Bună seara, domnule Luke, bună seara, domnișoară Tredinnick.

Se auzi zgomotul de veselă care se ciocnea, apoi zgomotul pașilor guvernantei, care scădea spre vestibul. Diane prinse ocazia din zbor :

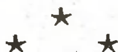
acum sau niciodată era momentul să se eschiveze.

— Noapte bună, spuse ea la rândul ei.

În secunda următoare, părăsea balconul și alerga spre camera ei. Când ajunse acolo, își zări valiza așezată pe pat. Comisionarul trimis de Betty trecuse deja în timpul serii : în prezent, nu mai putea fi vorba de scăpare.

Tremurând, Diana se dezbrăcă, se strecură în așternut, și rămase culcată în întuneric. Zadarnic se împotrivea, o suită de imagini la întâmplare se perindau în mintea ei : chipul lui Luke, surâsul lui, ochii lui limpezi, apoi imaginea acelui neglije negru de mătase atârnat în dulap...

Epuizată, sfârși prin a se cufunda într-un somn agitat și bântuit de coșmaruri.

Chiar în dimineața următoare, primii expozanți sosiră la Ransom Court. Această reluare de activitate mai intensă fu o binecuvântare pentru Diane. Prea acaparată de sarcina ei, nu avu timp să cerceteze amănunțit gândurile obsedante care-o munciseră în timpul nopții, și se găsi cufundată în agitația trepidantă care precede mereu expozițiile importante.

Într-adevăr, la castel domnea un haos de nedescris. Tâmplarii invadaseră holul mare care răsuna de lovituri de ciocan și de hârșâitul ferăstraielor electrice. Fluierau în timp ce lucrau

şi o salutau pe Diane în treacăt, cu gesturi prieteneşti şi vesele.

Aceste semne de prietenie încălziră inima tinerei. În numeroase rânduri, ea se oprea pentru a flecări câteva clipe cu muncitorii. În felul acesta, nu se mai simţea izolată de restul lumii !

Curând, ea înţelese că fiecare părea a fi indus în eroare de statutul ei, considerând-o ca pe mâna dreaptă a lui Luke. Totuşi, ea nu avea nici o putere de decizie şi se mulţumea să-i întâmpine pe expozanţi. Dar respectul care i se dădea o încuraja în a lua iniţiative şi în a-şi dovedi competenţa. Se achită cu zel de munca ei, fericită că are atât de mult de lucru : asta o împiedica să gândească prea mult.

La rândul său, Luke părea a fi peste tot. El punea la punct problemele ivite în ultima clipă şi supraveghea buna desfăşurare a tuturor operaţiunilor.

Pe când Diane se pregătea să telefoneze birtaşului însărcinat cu furnizarea prânzurilor, un expozant o acostă pentru a se plânge de amplasamentul standului său.

— E situat la capătul holului, foarte aproape de uşă ! exclamă el cu înfăţişare supărată. Vizitatorii nici nu-l vor observa !

Împăciuitoare, Diane căută un mijloc de a-l calma.

— Dimpotrivă, situaţia dumneavoastră e privilegiată, răspunse ea pe un ton complice. Dl.

Ransom are o teorie personală în privința asta : trebuie păstrat tot ce e mai de preț pentru final. Știți că este un mare amator de porțelanuri. Or, ale dumneavoastră sunt cu adevărat... unice.

În sinea ei, își zise că termenul definea perfect așa-zisele porțelanuri. Era vorba de vase de fabricație modernă, și Diane nu văzuse nicicând ceva atât de oribil. Dar gusturile ei nu contau, și, extrem de fericit, expozantul nu-și dădu seama de ipocrizia răspunsului pe care-l primi de la ea.

– Standul dumneavoastră este plasat chiar sub fereastră – adăugă ea. Dată fiind orientarea sălii, veți beneficia de razele solare pe durata întregii zile. Gândiți-vă cât de bine va fi pusă în valoare colecția dumneavoastră de către lumină ! Aveți o șansă nemaipomenită, domnule. Dealtfel, pot să vă asigur că acest amplasament este unul dintre cele mai solicitate. Pe scurt, se bat pentru el !

Cu umor, ea se gândi că arăta ca un adevărat negustor de covoare ! Imaginația și puterea ei de convingere o uimeau și se descurca mult mai bine decât ar fi crezut la început. Cu atât mai mult cu cât porțelanurile expuse de acel om erau realmente de o urâțenie jalnică. Fără îndoială Luke îi împărtășea părerea, altminteri de ce l-ar îndepărta pe expozant la celălalt capăt al holului ?

– Nu văzusem lucrurile sub acest unghi, ad-

mise tipul înainte să se îndepărteze, cu o înfăţişare înseninată.

– Nici eu, şopti o voce amuzată la urechea lui Diane.

Ea se întoarse şi, în mişcarea sa, era cât pe ce să dea peste Luke. El o luă de braţ cu gingăşie, şi atunci totul se opri în loc în jurul ei. Se aflau chiar în mijlocul unei mulţimi grăbite şi zgomotoase, dar Diane avea impresia că se află într-o sferă care-o izola de restul lumii.

Timp de câteva secunde, rămaseră nemişcaţi, ochi în ochi, apoi Luke rupse vraja :

– Voiam să te felicit, Diane, declară el. Faci adevărate minuni !

Această remarcă o supără pe tânără. El o complimenta aşa cum proceda un patron cu oarecare bunăvoinţă atunci când flatează un salariat model.

Îngăimând vorbe de neînţeles, ea se eliberă şi se îndepărtă cu paşi repezi.

În aceeaşi seară, Luke prevăzuse un mare dineu în sala de recepţie a castelului. În scopul acesta, fusese adusă o masă de mari dimensiuni la care să ia loc vreo douăzeci de invitaţi. Sfeşnice numeroase luminau încăperea cu o lumină blândă şi difuză, iar pe masă fuse-

seră așezate farfurii de porțelan fin și tacâmuri de argint. Ambianța era destinsă, cu acea nuanță de nerăbdare ce caracterizează ajunul marilor evenimente.

Diane era încântată de compania acestor oameni amabili și veseli. Și-ar fi dorit să se topească în mulțime, alături de comeseni anonimi, dar însuși Luke stabilise locurile. Când să se așeze, tânăra găsi la capătul mesei un carton purtându-i numele, vizavi de jilțul ocupat de stăpânul casei.

De fiecare dată când ridica ochii, privirea ei se încrucișa cu cea a lui Luke și această supraveghere constantă o tulbura într-atât încât ea nu izbutea să-și concentreze atenția asupra discuției cu vecinul de masă, un expozant elvețian care se arăta foarte vorbăreț.

Smulsă cu brutalitate din gândurile ei, Diane își dădu seama că acesta tocmai îi pusese o întrebare pe care ea n-o auzise deloc.

— Aa... da, desigur, răspunse ea la întâmplare.

— Vreți să spuneți „nu", presupun ? zise elvețianul schițând un surâs indulgent.

— Îmi pare rău, eu...

— V-am prins că nu sunteți atentă ! Dar nu trebuia să vă tachinez astfel. După o asemenea zi, trebuie că sunteți obosită.

— Da, recunosc. Tocmai m-am întors din India și sufăr de pe urma decalajului orar.

Tânăra găsise în asta o scuză perfectă, care totuși nu avea nici în clin nici în mânecă cu

realitatea. Căci ea se refăcuse de pe urma călătoriei, și nervozitatea nu i se datora lipsei de somn. Dacă se simțea necăjită era numai din vina bărbatului ce stătea la celălalt capăt al mesei ! Asta, bineînțeles, n-o putea destăinui nimănui.

— Vă sfătuiesc să vă culcați devreme dacă vreți să faceți față zbuciumului de mâine, reluă elvețianul. Va fi o zi grea.

El avea dreptate. Chiar în toiul dimineții, o ceată de mașini luxoase — limuzine și Bentley-uri în mare parte — invadară curtea castelului. Conduse de șoferi îmbrăcați în livrea, aparțineau bijutierilor și colecționarilor celor mai renumiți de pe planetă. Din fericire, expoziția nu era deschisă publicului, altminteri ar fi fost imposibil să se circule pe proprietate !

Cu un surâs amabil pe buze, Diane îi întâmpina pe noii veniți. Unde se ascundeau gărzile de corp ? Din măsură de prevedere, se îmbrăcaseră în haine civile și se amestecaseră prin mulțime pentru a trece neobservați.

Șeicul arab menționat de Luke sosi ultimul. Călătorea cu escorta sa și două mașini se dovediră neîncăpătoare pentru transportul acestor oameni în subordine. Diane deveni curioasă când zări siluetele înveșmântate în cămăși lungi și albe și capetele acoperite cu **kefieh**-uri.

Îndată, Luke i se alătură pentru a-i primi pe oaspeții de bază.

— Care dintre ei este șeicul ? întrebă ea.

— Cel din mijloc, acela mai înalt.

Diane urmări privirea lui Luke şi îl reperă imediat pe şeful de trib. Avea într-adevăr o statură impresionantă.

Frumuseţea lui sumbră îi conferea o înfăţişare oarecum de temut, întărită de nişte ochi negri şi de un nas coroiat care-l făcea să semene cu o pasăre de pradă. La fel ca şi însoţitorii lui, părea a fi fără încetare cu ochii în patru.

Fără să aştepte, Luke o luă de braţ pe Diane şi o antrenă către vizitatori.

— Hei ! Ce faci ? întrebă ea, surprinsă.

— Vreau să te prezint prietenului meu.

Tăcu resemnată. În acea clipă, ar fi dat orice ca să plece de la Ransom Court şi să se întoarcă acasă la ea. Ce greşeală făcuse acceptând această slujbă ! Luke o punea într-o situaţie insuportabilă : ce îşi vor închipui aceşti oameni văzând-o alături de anticar ?

Când şeicul îl văzu pe Luke că se apropie, faţa i se lumină. Asemeni unor prinţi cu prerogative egale care ar domni peste regate diferite, ei se salutară cu cordialitate.

— Dânsa este Diane Tredinnick, declară în fine Luke arătând spre însoţitoarea sa.

El nu consideră util să furnizeze alte explicaţii. Diane ridică o privire nesigură spre arab, şi avu surpriza să-l vadă schiţând un surâs binevoitor. Nu se aşteptase la o asemenea amabilitate din partea acestui senior al deşertului cu înfăţişare trufaşă ! Dar de ce atâtea prejudecăţi ? Nu era altceva decât o fiinţă omenească

asemeni celorlalte. Ceva mai bogat, poate, și purtător al unor răspunderi mai însemnate...

Calmată, Diane surâse la rândul ei șeicului și-i strânse mâna. Apoi, urmat de escorta sa, acesta din urmă se îndreptă spre sală pentru a admira expoziția.

— E fermecător, îi spuse Diane lui Luke. Sper că va fi încântat de obiectele expuse.

— Oh, nu se află aici ca să se distreze ! El are intenția să creeze un muzeu în capitala țării sale, iar la Londra se află în misiune diplomatică. A venit doar pentru câteva ore, în speranța de a adăuga niște piese de preț propriei sale colecții. Pe de altă parte, dorește să se întâlnească cu Manoj.

— Cu Manoj ?

Forfota prilejuită de sosirea vizitatorilor fusese atât de mare încât Diane uitase complet că indianul și soția lui erau așteptați în acea seară.

— Șeicul dorește ca Manoj să țină în țara lui o serie de conferințe similare celor din Londra, explică Luke. Grație averii lui considerabile, are mijloacele necesare de a comanda construirea unui centru de cercetări medicale, cât și a unui spital ultramodern. Un specialist în bolile tropicale îi va fi de mare ajutor.

— Pari a-l cunoaște bine pe șeic...

— De fapt, am urmat cursurile împreună cu el și cu Manoj. E un om scrupulos care-și îndeplinește funcția cu echitate. Ține nespus de mult la bunăstarea poporului său. Pentru el,

bogăţia nu este decât un mijloc de a dezvolta ţara, atât pe plan cultural cât şi economic.

Diane se gândea la gărzile de corp care nu-l slăbeau o clipă pe şeic. Acest personaj, pe care ea şi-l închipuise capricios şi dispreţuitor, se devota fericirii compatrioţilor săi, trecând peste penibilele consecinţe datorate poziţiei şi rangului. O asemenea atitudine impunea respect...

Cum Luke se îndepărtă câţiva paşi pentru a strecura un cuvânt unui agent de pază, Diane aruncă o privire în jurul ei şi-l zări pe Bill Williams care venea în întâmpinarea ei.

— Diane, am uitat să-ţi dau asta, spuse el întinzându-i ziarul împăturit în două. M-am gândit că nu vei avea timp să-l cumperi şi am reuşit să-mi procur unul. Ar fi fost păcat să ratezi acest număr !

Cu un gest brusc, tânăra apucă ziarul. Pe prima pagină se zărea fotografia atât de temută, însoţită de o explicaţie încărcată de subînţelesuri :

„Luke Ransom se întoarce în fine acasă după ultima sa vânătoare de comori !"

Furioasă, Diane trebui să facă un mare efort pentru a nu da frâu liber mâniei. Fotograful o surprinsese în momentul în care ea ridica spre însoţitorul ei o privire disperată, ce o făcea să semene cu o căprioară hăituită. Nu era uitătura unei persoane iritate de o inoportunitate, ci aceea a unei femei copleşite de o emoţie puternică. Pentru un observator atent, a-

ceastă expresie trăda legături care nu aveau nimic comun cu sfera profesionalului.

– L-am văzut pe Oliver în dimineața asta și i-am dat un exemplar, adăugă Bill, vădit foarte mulțumit de el.

Această remarcă sfârși prin a o consterna pe tânără :

– Oh, nu ! izbucni ea.

– Apropo, m-a însărcinat să-ți amintesc de un anume pariu pe care l-ați fi făcut amândoi cu câtva timp în urmă. Mi-a spus că-i datorezi o sticlă de șampanie.

În clipa aceea, Luke veni lângă ei.

– Ce pariu ? se interesă el pe un ton aspru. Şi cine este Oliver ?

CAPITOLUL VIII

Diane îngăimă o scuză vagă înainte să se îndepărteze în grabă, luând ziarul cu ea.

Un gând o obseda: trebuia să scape de cotidian înainte ca acesta să pice în mâinile lui Luke! Dacă vreodată ar vedea fotografia, ea nu i-ar putea îndura surâsul sarcastic pe care el nu ezita să-l afişeze. Expresia pe care o adopta în faţa obiectivului era atât de grăitoare...

Oh! de ce a trebuit ca Bill să se amestece aducându-i această adunătură de bârfe? Desigur, Luke citea presa şi oricum ar fi văzut poza, dar nu înainte de sfârşitul expoziţiei. O... în acel moment, Diane ar fi fost plecată de multă vreme!

Scoasă din minţi, tânăra mototoli ziarul cu un gest mânios şi îşi continuă drumul. În urma ei, îl auzi pe Luke strigând:

— Diane, aşteaptă! Vreau să-ţi vorbesc!

Hotărâtă să nu se supună, ea grăbi pasul, prefăcându-se a nu fi auzit chemarea. Ajunse în hol şi îşi croi drum prin mulţimea care hă-

lăduia printre standuri. Favorizată de talia-i mică, spera să se piardă printre vizitatori.

Aruncând o privire peste umăr, ea îl zări pe Luke pornit pe urmele ei. Inima începu să-i bată cu putere : în câteva clipe, o s-o ajungă din urmă și o să-i pretindă explicații. Nu avea nici o posibilitate să scape de el.

Deîndată ce plecase, Bill i-a explicat, se pare, anticarului cine era Oliver. Or, Diane nu intenționa deloc să dea explicații despre pariul stupid pe care-l făcuse cu fratele ei. Trebuia cu orice preț să ascundă ziarul înainte ca Luke să ajungă la ea !

Febrilă, tânăra căută cu privirea o eventuală ascunzătoare. Trebuia să descopere un loc care nu atrăgea atenția, dar unde ?

Stânjenită în înaintarea sa de un grup care zăbovea în fața unui stand, rămase pe loc și văzu, spre marea ei ușurare, că un expozant îl acostase pe Luke și-l reținea în mijlocul holului. Trebuia să profite de acest scurt răgaz !

Zări deodată o vază imensă pe standul cel mai apropiat și, pentru o clipă, gândul de a strecura ziarul înăuntru îi trecu prin minte. Dar comerciantul își supraveghea marfa cu strășnicie... Se putea întâmpla ca el să nu aprecieze faptul că ea se servea de prețiosul obiect ca de un coș de gunoi !

Un coș de răchită abandonat îi atrase atenția numaidecât. Conținea hârtii de ambalaj, și Diane crezu că a găsit soluția. Între timp, în-

torcând uşor capul, văzu că Luke, în toiul unei conversaţii importante cu expozantul, o observa cu coada ochiului. Era imposibil să arunce ziarul fără ca el să observe...

Tânăra începea să dispere, când îi trecu prin minte o idee : are să se urce pur şi simplu în cameră pentru a pune ziarul în valiză. Nimeni n-o să vină să-l caute acolo.

Fără să mai întârzie, Diane părăsi discret holul, apoi urcă scara ducând la etaj. Ajunsă în cameră, ascunse ziarul sub un teanc de îmbrăcăminte, înainte să scoată un suspin de uşurare. Odată ajunsă acasă la ea, îl va arunca şi se va grăbi să uite de această fotografie blestemată !

Doar dacă s-ar hotărî s-o păstreze... În fond, pentru un motiv necunoscut, nu dorea să distrugă acest document, nici să se despartă de el.

Preferând să nu se mai întrebe asupra motivaţiilor sale, tânăra se înapoie la parter. Pericolul trecuse ; în prezent, îşi recăpătase întreaga încredere în ea.

În timpul orelor care urmară, se îngriji totuşi să-l evite pe Luke. Cum îl zărea, făcea cale-ntoarsă, ori acosta prima persoană care-i ieşea în drum. Toate pretextele erau atunci bune pentru a intra într-o lungă discuţie. La nevoie, trebuia să se priceapă foarte bine în arta conversaţiei pe teme dintre cele mai anoste ! Luke nu-i putea adresa nici cel mai mic reproş : ea nu făcea decât să se achite la perfecţie de rolul ei de gazdă !

El o interpelă în repetate rânduri, dar de fiecare dată ea invoca o scuză oarecare ca să se eschiveze. În timpul cinei, se află așezată din nou în fața lui, și el îi adresă o privire rece care dovedea că nu s-a lăsat înșelat de manevră. Din fericire, erau despărțiți de toată lungimea mesei. În felul acesta, Diane scăpă o dată în plus de confruntarea atât de temută.

Totuși, încăpățânarea lui Luke îi trezea curiozitatea și îi umbla prin minte o întrebare. Avea el să-i spună ceva important ? În zadar își repetase ea că asta nu avea importanță, mii de ipoteze i se învălmășeau în cap. Nu putea fi vorba de Oliver, Bill lămurise cu siguranță acest subiect. Dealtfel, asta nu-l privea pe Luke. Atunci, era o problemă privind expoziția ? Imposibil, totul se desfășura de minune și expozanții păreau foarte satisfăcuți.

Nu mai rămânea decât fotografia.

Oare Luke își închipuia că ea jucase un rol în prezența fotografului, acela al logodnicei necunoscute intimidate de presă ? El reprezenta pe drept cuvânt o partidă frumoasă, iar femeile păreau să se înghesuie la ușa lui. Poate credea că ea ținea să-l compromită simulând între ei o complicitate care nu exista ?

La gândul acesta, o neliniște crescândă puse stăpânire pe tânără. Încerca să se convingă că se înșela, dar zadarnic. Luke urma desigur să-i pretindă o declarație publică în care ea va nega orice angajament în ceea ce-i privea.

în perspectiva de a avea cu el o discuție atât de jenantă, ea se simți străbătută de o sudoare rece. Mai curând ar muri decât să suporte o asemenea umilire !

Cu toate acestea, ea nu putea să-l evite la nesfârșit, era conștientă de asta, dar era mai bine să amâne o întrevedere care promitea să fie furtunoasă... Asta i-ar da răgazul de a-și pregăti argumentele !

Manoj și familia lui sosiră abia în ziua următoare. Diane se strădui să nu-i părăsească, de teama de a rămâne singură pentru o clipă cu Luke. Ea avea mult mai puțin de lucru decât la deschiderea expoziției, și putu astfel să-și consacre cea mai mare parte din timpul ei prietenilor săi indieni, și mai ales lui Kala și Kiraun, care ardeau de nerăbdare să-i povestească despre călătoria lor la Londra.

– Am terminat jocul de puzzle în avion ! anunțase Kala cu mândrie.

Diane, melancolică, se gândise că propriul ei puzzle, cel al vieții sale, era încă departe de a fi rezolvat. Cu prețul unui efort, ea își impuse să surâdă.

– Felicitări ! exclamase ea. Ai să mi-l arăți îndată.

Cu voioșia lor naturală, băieții o împiedicau să se gândească prea mult la ea însăși. Ei des-

coperiră castelul cu ochi uimiţi şi se minunau de imensitatea construcţiei. Luke îi duse în vizită la sala armelor şi la bibliotecă, iar ei îl asaltară cu întrebări. Seara, când copiii fură culcaţi, Manoj şi Gita îşi găsiră timp în fine să viziteze expoziţia.

În speranţa de a-l menţine la distanţă pe Luke, Diane începu să flecărească împreună cu Gita. Îi povesti diverse întâmplări, mai ales despre păţaniile ei cu expozantul care se plânsese de amplasamentul standului său. Aflând cum reuşise Diane să întoarcă situaţia în favoarea ei, Gita izbucni în râs.

– Dacă marfa lui este atât de oribilă după cum susţii, îmi închipui de ce n-a fost în stare să încheie afaceri ! replică ea. Mie însămi, nu-mi plac porţelanurile moderne. Ele prezintă uneori o anumită originalitate, recunosc, dar te plictiseşte repede să le vezi acasă la tine. În schimb, am remarcat că bijuteriile standului indian s-au vândut ca pâinea caldă !

Această remarcă îi aminti Dianei de inelul pe care-l purtase la întoarcere. După-amiază, ea aruncase o privire rapidă colecţiei, şi îşi dăduse seama cu strângere de inimă că bijuteria îşi găsise deja cumpărătorul.

Instinctiv, tânăra îşi frecă degetul. Cine era fericitul ei proprietar, de acum înainte ? Poate Luke, care dorea să i-l ofere Mariei ?

La gândul acesta, un sentiment dureros o învălui. Certitudinea că o altă femeie urma să poarte această bijuterie magnifică, simbol al unei iubiri nedezminţite, îi părea insuportabilă...

În ziua următoare, Luke le propuse prietenilor săi să viziteze satul vecin, un loc foarte pitoresc, şi Diane acceptă cu recunoştinţă să se alăture micului grup. Plecară deci într-acolo, apoi Luke îi duse să prânzească într-un mic şi fermecător restaurant situat într-o vale.

În fine, se hotărâră să escaladeze dealul prin desişul de arbuşti. Copiii se grăbiră să ajungă pe culme, pe când adulţii îi urmară cu pas moderat.

Cum ajungeau în dreptul unei poteci mai abrupte, Luke întinse mâna către Diane, care-i refuză ajutorul pe un ton sec.

– Pot să mă descurc şi singură, declară ea.

Ignorându-i protestele, îi apucă încheietura mâinii cu autoritate. Cu câtă plăcere i-ar fi spus ea să se ducă la naiba, dacă ar fi putut ! Dar în prezenţa lui Manoj şi a Gitei, ea nu putea să aibă o astfel de comportare.

Fără să-i dea drumul, Luke o duse spre copii pe care-i depăşi cu rapiditate. Desigur, el urma să încerce s-o tragă deoparte pen-

tru a avea cu ea acea discuție atât de temută...

În treacăt, Diane apucă atunci mâna stângă a lui Kala.

— Kala, Kiraun, haideți să ne prindem în cerc ! propuse ea.

Îndată, cei doi puștani dădură năvală, și Diane intonă un cântecel pe care fiecare îl repetă în cor.

— Sunt epuizată ! exclamă ea când se opriră pe culmea dealului pentru a admira panorama. Se pare că-mi lipsește rezistența.

— Nu-i de mirare, n-ai mâncat nimic la prânz, îi atrase atenția Gita. Nu-ți plac măslinele umplute ?

— Se gândea la cu totul altceva decât la mâncare, interveni Luke cu glas ironic din care răzbătea enervarea. La un anume Oliver, presupun...

La aceste cuvinte, Diane tresări. De ce folosea Luke un ton atât de sever ? Nici măcar nu-i cunostea fratele ! Ea era cât pe ce să-i ceară explicații, dar Gita o împiedică minunându-se de peisaj.

— Ce priveliște splendidă ! Ești norocos că locuiesti într-o asemenea regiune, Luke.

Copiii îi cerură lui Luke să le spună cum se numesc cătunele ce se zăreau în depărtare și, pentru a arăta spre locurile cele mai frumoase, acesta trebui să-i elibereze mâna Dianei. Tânăra profită de asta pentru a se apropia de Gita.

După un timp coborâră din nou în vale, fără să se grăbească. Luke şi Manoj îi supravegheau pe băieţi, ajutându-i la potecile mai abrupte, pe când cele două femei mergeau în faţă.

— Te-ai certat cu Luke ? întrebă Gita.

— Bineînţeles că nu ! Nu ne cunoaștem destul ca să ne permitem asta.

— Păcat...

Era atâta regret în glasul Gitei, încât Diane încruntă sprâncenele. Înainte ca ea să poată răspunde, Kala le ajunse din urmă alergând. Flutura un buchet de flori de câmp pe care le culesese pe drum.

— Diane, ce este asta ? strigă el.

— Măzăriche sălbatică, replică ea automat.

Băiatul alergă către fratele lui, și tânăra rămase pe gânduri. Ce semnificație aveau cuvintele Gitei ? Ghicise oare că conflictul mocnit care exista între ea și anticar era pe punctul de a izbucni ?

Pe furiș, îi aruncă o privire neliniștită prietenei sale, dar aceasta părea că a uitat de discuția lor.

În ziua următoare, plecară în sat pentru a asista la jocul echipei locale de cricket. Luke declară că era o vreme prea frumoasă ca să se deplaseze cu mașina, și o luară pe un drum

mărginit de stejari ce șerpuia peste câmp. Pe drum, Kala și Kiraun îl bombardară pe Luke cu întrebări despre jucători, iar el le dădu explicații cu multă plăcere despre desfășurarea sezonului sportiv.

Când ajunseră la teren, el insistă să-l prezinte oaspeților pe căpitanul echipei. Acesta din urmă îi invită pe cei doi bărbați să li se alăture, spre marea bucurie a copiilor.

– Urcați în tribune și luați seama la tactica noastră de joc, le spuse Luke cu seriozitate. Așa se învață.

Sfatul îi smulse un surâs amar Dianei. Ea crezuse mereu că poate trage învățăminte din erorile sale din trecut, dar de când cu șederea ei în India, avea simțământul că o apuca pe un drum anapoda, fără să știe unde greșise. Această constatare o tulbura în cel mai înalt grad.

În ciuda proastei sale dispoziții, încercă să se concentreze asupra partidei și sfârși chiar prin a-i stârni interesul. La o fază crucială, Luke reuși o pasă foarte greu de realizat, salutată prin strigăte de „ura" din tribune.

– Bine jucat ! izbucni Diane, cuprinsă de înflăcărare.

– Am impresia că începe să-ți placă cricket-ul, murmură Gita la rândul ei.

– Mulțumită băieților, am învățat cel puțin regulile de bază, răspunse ea, un pic confuză.

Își încordă atenția asupra meciului și, cum nu-i cunoștea pe ceilalți jucători, se văzu nevoită să urmărească silueta înaltă a lui Luke, care, asemeni unui sportiv desăvârșit, se distingea cu strălucire în sânul echipei. De fiecare dată când el marca un punct, Diane simțea o inexplicabilă mândrie pe care și-o manifesta aplaudând gălăgios.

Apoi, surprinzând privirea ironică a Gitei, își strecură mâinile sub genunchi pentru a încerca să-și domolească entuziasmul. Ea care abia știa să deosebească o paletă de o crosă, uite că se comporta ca un adevărat microbist !

Deodată, foarte aproape de Diane, țâșni o chemare din tribune :

– Lupus, culcat ! Lupus, întoarce-te imediat aici !

Un mic fox-terrier scăpase de lângă stăpânul său care se întâmpla să fie vecin cu Diane. Atras de minge, câinele se repezi pe teren cu intenția vădită de a lua parte la joc.

– Asta e ceva tipic meciurilor sătești ! strigă cineva, declanșând râsete printre cei de față.

Jocul se opri câteva minute, până ce proprietarul se duse să-și ia înapoi animalul. Omul își reluă locul lângă Diane și se aplecă spre ea.

– Ultima dată, o lebădă a încercat să pună stăpânire pe teren, declară el. Cât ne-am chinuit până am izgonit-o de acolo !

Diane îi surâse și mângâie distrată capul câinelui așezat pe genunchii stăpânului. Apoi

îi trecu prin minte un gând. Se întoarse către Gita :

– Până la urmă, aţi regăsit câinele prietenilor voştri ?

– Care câine ?

– Cel care se rătăcise în grădina bungalow-ului, chiar înainte de plecare noastră. Copiii se jucaseră cu el în cursul acelei după-amiezi.

– Oh, nu era vorba de un câine în carne şi oase, ci de o jucărie : de un câine din pluş care lătra. Copiii şi-au petrecut întreaga zi făcându-l să schelălăie de i-au înnebunit pe părinţi !

– Credeam că era vorba de un câine adevărat !

– Kala moare de dorinţa de a avea un animal domestic, dar Manoj se opune. În India, mulţi câini vagabonzi sunt turbaţi, şi boala se răspândeşte cu o iuţeală fenomenală. Poate doar dacă ne mutăm în străinătate...

– Dar Luke mi-a spus că vecinul vostru v-a telefonat...

– Într-adevăr. A vrut să ne avertizeze că un câine necunoscut se plimba în vecinătate, şi că părea atins de boală. L-am descoperit pe bietul animal ceva mai târziu. Grădinarul a trebuit să-l doboare cu un foc de puşcă pentru a-i scurta suferinţele.

Diane îşi aminti de detunătura pe care-o auzise în seara aceea, şi o spaimă nedefinită urcă în ea.

— Iată de ce se repezise Luke în grădină — continuă Gita. El îl auzise lătrând și a înțeles imediat de ce se întorcea înapoi. Dumnezeule ! Nu l-am văzut niciodată într-un asemenea hal : era livid !

Diane simți un nod în gât și-i veni greu să-și reia respirația.

— El nu mi-a spus... că animalul... era turbat... îngăimă ea.

— Pe atunci, nu eram siguri de asta, bănuiam numai. Nu am avut certitudinea decât mai târziu. În plus, îmi închipui că Luke nu voia să te alarmeze inutil.

În prezent, Diane se simțea îngrozită. Ea care-l evitase pe Luke în aceste ultime zile, avea o singură dorință în minte : să discute cu el cât mai repede cu putință. O convingere presantă puse stăpânire pe ea, împiedicând-o să judece logic. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, și mâinile îi erau jilave. Nicicând nu se aflase cufundată într-o asemenea spaimă.

Avu nevoie de întreaga sa voință pentru a nu se ridica dintr-odată și a nu alerga spre Luke. Cu prețul unui imens efort, rămase pe locul său și se prefăcu că urmărește finalul meciului. Dar vederea i se încețoșa, nu mai distingea decât siluete neclare care alergau în toate direcțiile.

În fine, partida se termină. Participanții fură invitați să vină să-și refacă forțele la bufetul amenajat pentru ei sub o copertină mică. Spre marea disperare a Dianei, care o urmase pe

Gita pentru a lua o ceaşcă de ceai şi un sandviş, numeroşi spectatori veniră să li se alăture jucătorilor pentru a-i felicita. În nici un moment tânăra nu putu să se apropie de Luke.

Nerăbdarea Dianei atinse culmea atunci când antrenorul începu să comenteze meciul. Simţea că o să înnebunească dacă nu va putea discuta imediat cu Luke !

După un moment care-i păru o veşnicie, echipa se retrase. Tânăra îl salută pe căpitan pe un ton indiferent care nu-i reflecta deloc emoţia. Luke şi Manoj se înapoiară la cele două femei, apoi micul grup porni pe drumul spre Ransom Court.

În tăcere, Diane mergea alături de Luke. Drumul se îngustă deodată, şi copiii îi depăşiră pe adulţi. Cu toate că înaintau cu paşi mărunţi, mergeau iute şi curând nu se mai zăriră. După un moment, părinţii lor îi strigară şi grăbiră pasul pentru a-i ajunge din urmă, astfel încât, la o cotitură a drumului, Luke şi Diane se treziră singuri. „În sfârşit !' gândi ea, incapabilă să se mai poată stăpâni.

Pe negândite, se opri în loc pentru a-i ţine piept lui Luke. Cu un gest spontan, îl apucă de braţ şi-i aruncă o privire disperată.

— Luke, aşteaptă o clipă. Trebuie să-ţi vorbesc.

Surprins, o privi tulburat, însă ea nu se fâstâci. Trebuia să afle, neapărat.

În jurul lor, totul era liniştit. Natura împodobită cu culori strălucitoare dădea impresia unei

tihne totale, razele soarelui care răzbăteau prin frunzișul des jucau în părul lui Luke. O secundă, Diane închise ochii. Retrăia episodul care se desfășurase în grădina bungalow-ului : pe atunci nu dăduse atenție faptului, dar când Luke o îndepărtase de câine, animalul ar fi putut foarte bine să se repeadă la ea s-o muște. Dealtfel, își amintea că l-a auzit mârâind !

La amintirea aceasta, spaima Dianei crescu. Luke o salvase fără să se gândească la riscurile la care se supunea el însuși. Un asemenea devotament dovedea că el părea să simtă față de ea cel puțin un dram de afecțiune...

— Câinele turbat, de la bungalow... Te-a mușcat... sau te-a zgâriat ? L-ai atins, Luke ?

Ca într-un vis, ea își reaminti că el îi pusese aceleași întrebări și că, enervată cum era, nu înțelesese. Diane știa, era nevoie de câtva timp pentru ca simptomele bolii să apară la persoana contaminată. Luke părea perfect sănătos, dar poate deja se îmbolnăvise ?

— Luke, te implor, spune-mi...

— Scumpa mea !

În chip de răspuns, o cuprinse în brațe și o atrase spre el. Ea fu cuprinsă atunci de un sentiment imens de bucurie, dar nu atât de puternic încât s-o facă să-și uite teama. Febrilă, se cuibări la pieptul lui ca și cum viața ei ar depinde de gestul acesta, temându-se de cuvintele care se lăsau așteptate :

— Te rog, Luke, trebuie să aflu !

— Câinele nu m-a atins. Era deja prea slăbit ca să se arate agresiv.

— Ești sigur de asta ? N-o spui ca să mă liniștești ?

Cu gingășie, îi strecură un deget sub bărbie pentru a o obliga să-l privească.

— Diane, încetează să te frămânți, nu ajută la nimic ! Îți jur că acesta e adevărul. Chiar crezi că te-aș cere în căsătorie dacă ar fi existat cel mai mic risc să fiu contaminat de turbare ?

— În... căsătorie ?

Deodată, Diane simți că n-o mai țin picioarele, și s-ar fi clătinat dacă mâna puternică a lui Luke n-ar fi reținut-o.

— Păi... și Marie ? îngăimă ea.

— Dar Oliver ?

— Oliver este fratele meu.

— Marie este sora mea.

Timp de câteva secunde, se uitară unul la celălalt fără să spună un cuvânt, apoi izbucniră în râs. Diane râdea printre lacrimi. Își cuibări capul pe umărul lui Luke pentru a-și ascunde emoția. El o strânse cu toată puterea, trebui să treacă un lung moment până ce ea își recăpătă glasul.

— Credeam că Bill ți-a spus cine era Oliver, murmură ea în sfârșit.

— N-am avut timp. M-am grăbit să te ur-

măresc văzându-te că pleci în grabă. Îmi închipuiam că logodnicul te aştepta pe undeva şi că erai deja obligată faţă de el. Cât despre Marie, credeam că ştii cine este. Kate ar fi trebuit să te prevină că sora mea îşi ţinea lucrurile în camera ta.

— Da, dar n-a precizat cui aparţine acea lenjerie atrăgătoare !

— Şi când mă gândesc că eram gelos pe Oliver ca un tigru ! Mă ierţi, Diane ? Asta m-a făcut să fiu nefericit, şi m-am purtat aspru cu tine.

— Iar eu, o detestam pe Marie !

Uşurarea Dianei era din cale-afară de mare. Avea impresia că înoată într-un ocean de mângâiere nemaiîntâlnită, care-o făcea să uite toate îndoielile şi necazurile.

— Credeam că erai mânios pe mine din cauza fotografiei apărute în ziare, continuă ea, gândind că încercam să te compromit sau...

— Speram din toată inima că o să vezi poza aceea şi că o să-ţi dai seama că suntem într-adevăr o pereche minunată !

Diane îi adresă o ocheadă ştrengărească.

— Aşa crezi ? întrebă ea pe un ton nevinovat.

— Copil neastâmpărat ce eşti ! Desigur ! Când mă gândesc la acest timp pierdut... Ne-am purtat ca doi proşti !

Într-un elan de pasiune, el se aplecă şi-i cuprinse buzele Dianei. Ea îi răspunse cu ardoare,

fericită că poate, în sfârşit, să dea frâu liber inimii.

— Oh, Luke ! Te-am iubit încă de la început şi nu mi-am dat seama de asta !

— Eu m-am îndrăgostit îndată ce te-am zărit la Delhi, în salonul hotelului. Nu te compari cu nici o altă femeie ! După ce te-am părăsit, am dat fuga la Gita pentru a o ruga să ne invite chiar în seara aceea. Cina aceea n-a fost decât o maşinaţie infamă, urzită cu scopul de a afla dacă aveai deja un logodnic !

— Da, îmi amintesc că ea mi-a pus întrebarea asta.

— Iar tu i-ai răspuns că nu intenţionezi să te căsătoreşti şi că doreai să-ţi păstrezi independenţa pentru a călători prin lume. Eram disperat ! Nu ştiam că o să te răzgândeşti...

— Te-ai priceput să tragi sforile pentru a-ţi atinge scopul ! Ai pus stăpânire pe existenţa mea până în cele mai mici amănunte !

Ea vorbea pe un ton de fals reproş, deoarece acum nu-i mai purta pică pentru acea atitudine autoritară.

— Am fost atât de neliniştit când am aflat că urma să transporţi bijuteriile ! izbucni Luke. Nu m-am putut hotărî să te las s-o faci.

— Eram pregătită să înfrunt riscurile. Bill nu este atât de nepăsător pe cât ţi se pare !

— Ştiu asta, răspunse Luke. Pentru o altă femeie, n-aş fi insistat atâta, dar mă temeam atât de mult pentru tine ! Dragostea mi-a sucit un pic minţile, recunosc.

– Ştiai încă de la plecare că ai să te întâlneşti cu noi la munte ?

– Desigur. Negocierile de la Calcutta mi-au luat mai mult timp decât am prevăzut şi am crezut că înnebunesc ! Nu aveam decât un gând în minte : să te întâlnesc cât mai repede posibil. Noroc că ai acceptat invitația lui Manoj și a Gitei.

– Era cât pe ce să refuz, dar n-am avut încotro din cauza ta. Ești într-adevăr machiavelic !

– Da, dar mi-a ținut figura și nu regret nimic.

Cu tandrețe, el îi sărută fruntea, pleoapele și obrajii înainte să-i dea un sărut pătimaș care-o făcu să i se taie respirația.

– Părinții mei și sora mea se vor întoarce curând în Anglia, spuse el în sfârșit. Sunt nerăbdător să ți-i prezint. O să te placă foarte mult.

– Cumnata mea Elaine trebuie să nască dintr-un moment în altul, și foarte curând va avea loc un botez. Asta va constitui ocazia ideală de a te întâlni cu familia mea !

– Sper că vor fi de acord cu alegerea făcută de tine.

El schiță o strâmbătură de îndoială și Diana izbucni în râs.

– O să te placă, îți promit ! spuse ea cu glas tare. Iar mama va fi încântată. Ca și Gita, gândește că orice femeie este sortită să-și întemeieze un cămin.

— Când o să te căsătorești cu mine, Diane ?

— Mai întâi trebuie să ne logodim !

— Nici o problemă, am inelul la mine, declară Luke scotocind în buzunar.

Scoase bijuteria care-i plăcuse atât de mult Dianei. Uluită, scoase un mic țipăt de plăcere.

— Știu că ți se potrivește, deoarece l-ai purtat deja, adăugă el pe un ton solemn.

— E splendid. Dintre toate pe care le-am adus din India, acesta îmi place cel mai mult.

— Și eu care de două zile mă plimb cu inelul ăsta în buzunar, încercând să am o discuție cu tine !

Diane îi adresă un surâs radios. Cât de idioată a putut fi ! Lașitatea nu i-a adus decât zbucium...

Atunci când Luke îi luă mâna pentru a-i pune inelul pe deget, ea simți cum lacrimile îi urcau în ochi. Nicicând nu s-ar fi gândit că se va întâlni într-o zi cu o atât de mare fericire. Pentru cineva care-și jurase să rămână celibatar era culmea !

— E superb, Luke, murmură ea.

— Nu într-atât pe cât ești tu, scumpa mea.

Cu gingășie, o strânse pe Diane la piept. Timpul păru a se opri. Apoi niște chemări îi făcură să tresară și ei îi zăriră pe Gita și Manoj la cotul drumului. Neliniștindu-se desigur că nu i-au văzut sosind, făcuseră cale întoarsă pentru a ști ce se întâmplă cu ei.

Luke petrecu un braţ pe după umerii Dianei şi amândoi porniră spre prietenii lor, cu surâsul pe buze.

– Nu mi-ai vorbit de pariul făcut cu Oliver, îi şopti el la ureche fetei.

– Ei bine, el pariase că mă va conduce la altar cel târziu până anul viitor. A câştigat, îi datorez o sticlă de şampanie.

– Ba nu, eu am câştigat ! o corectă Luke pe un ton triumfător. Se aplecă spre ea şi-i depuse un mic sărut pe gât. Şi în calitate de învingător, îmi cer dreptul, adăugă el cu o ocheadă maliţioasă.

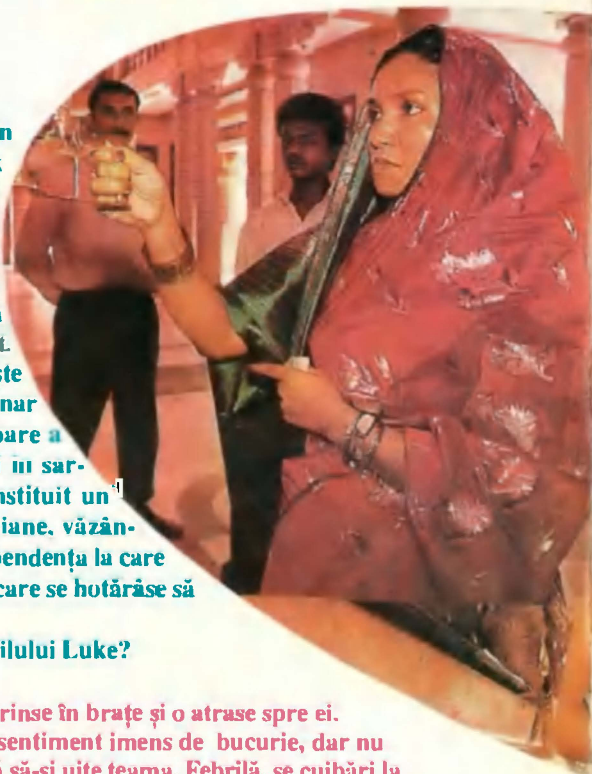
Diane îi oferi buzele. Umblase pe multe cărări, străbătuse nenumărate ţinuturi, însă acum era convinsă că găsise, în cele din urmă, drumul fericirii.

– SFÂRŞIT –

THE BEST

În urma unei decepții în dragoste, Diane Tredinnick se hotărăște să devină o celibatara convinsă. Contractul de angajare la o mare firmă ce se ocupa cu tranzacțiile de bijuterii îi oferă posibilitatea să străbată lumea în lung și lat. La Delhi, în India, îl cunoaște pe Luke Ransom, un colecționar celebru. Atitudinea ocrotitoare a acestuia, și desele imixtiuni în sarcinile ei de serviciu, au constituit un semnal de alarmă pentru Diane, văzându-și astfel amenințată independența la care ținea atât de mult și pentru care se hotărâse să devină celibatară.

Va rezista Diane irezistibilului Luke?

În chip de răspuns, o cuprinse în brațe și o atrase spre ei. Ea fu cuprinsă atunci de un sentiment imens de bucurie, dar nu atât de puternic încât s-o facă să-și uite teama. Febrilă, se cuibări la pieptul lui ca și cum viața ei ar depinde de gestul acesta.

ISBN 973-9197-82-5

Lei 1863 + 37 T.L. = 1900